

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gr NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

T oàn cầu hóa Dân chủ !

Từ trên núi thiêng Olympus, các vị thần hiện chú tâm theo dõi ngọn đuốc thiêng đang chạy vòng khắp địa cầu, trên một lộ trình dài nhất lịch sử Thế vận hội (TVH). Người bản khoản nhất chính là Apollo, vị thần của mặt trời, ánh sáng, thể thao và nghệ thuật. Ngọn lửa đỏ và ánh sáng trắng mà cây đuốc thiêng và cờ thể vận nhận từ ngài nay đang bị lâm nguy! Màu đen u ám trên một lá cờ lạ với năm cái còng đã phủ bóng ngay trong ngày châm ngọn lửa thể vận 24-3-2008. Thế rồi, người ta đã chẳng coi ra gì ngọn đuốc thiêng của ngài. Thậm chí có những kẻ còn làm một ngọn đuốc song hành nữa chứ, cũng chuyền đi khắp địa cầu nhưng mang một cái tên khác hẳn, không kém đẹp đẽ và ý nghĩa: Đuốc Nhân quyền thế giới!

Đang khi ngọn Đuốc Thế vận được rước qua nhiều thành phố Hy Lạp trước khi trao lại cho phái đoàn Trung Quốc (TQ) đem về Bắc Kinh, thì ngày 29-03, hàng ngàn người đã biểu tình, có kẻ nằm lăn ra đường chặn xe cảnh sát, khiến lộ trình rước đuốc đã phải nhiều lần thay đổi. Đến London ngày 06-04, dân biểu tình lại gây gián đoạn cho cuộc rước bằng cách tìm kẻ giật ngọn đuốc từ tay một vận động viên; một số người phủ cờ Tây Tạng lại dùng một bình chữa lửa hồng dập tắt ngọn lửa. Sang Paris ngày 07-04, Đuốc Thế vận cũng lâm đại nạn. Mặc dù lực lượng cảnh sát Pháp bao quanh bảo vệ chặt chẽ, hai người trong đám biểu tình vẫn xông đến được gần ngọn lửa, một kẻ tạt nước vào, nhưng bị cảnh sát cản lại. Một nhà hoạt động cho Đảng Xanh hô lớn: "Tự do cho TQ", kẻ đó tuyên bố một câu bất hủ: "Cuộc đấu Thế vận diễn ra ở một nhà tù lớn nhất thế giới là điều không thể chấp nhận!" Trong suốt cuộc rước ở thủ đô của Tuyên ngôn Nhân quyền và Dân quyền này, ngọn đuốc đã 4-5 lần bị dập tắt và phải đưa lên xe buýt tháo chạy. Tới San Francisco ngày 09-04, ngọn đuốc lại không thoát khỏi số phận bi thảm: phải đến và ra đi cách chui nhủi, khiến gần cả mấy chục ngàn người chờ biểu tình phải hậm hực ra về. Khi biết mình bị lừa, họ đã la ó phản đối, cho rằng nếu không dám rước đuốc thì chớ nên công bố là rước đuốc tại San Francisco! Ngày 12-04, sang Buenos Aires, khi đoàn rước đuốc đi ngang qua dinh Tổng thống, toán an ninh TQ bảo vệ ngọn đuốc đã cản được ít nhất một trong nhiều quả bom nước làm bằng bong bóng do những người biểu tình phản đối ném về phía ngọn đuốc, nhằm mục đích dập tắt ngọn lửa...

Song song với các cuộc biểu tình là phong trào đòi nguyên thủ các nước tẩy chay, không đến Bắc Kinh tham dự ngày khai mạc TVH. Ở Hoa Kỳ, 15 dân biểu đảng Dân Chủ và Cộng Hòa đã gửi một bức thư đến Tổng thống Bush, nêu lên các trường hợp vi phạm nhân quyền của Trung Cộng để lấy lý do. Trước đó Chủ tịch Hạ Viện Hoa Kỳ, bà Nancy Pelosi, rồi ứng cử viên tổng thống đảng Dân Chủ, nữ nghị sĩ Hillary Clinton, cũng đã kêu gọi Tổng thống Mỹ nên nghĩ đến việc tẩy chay, đừng tham dự lễ khai mạc Thế vận. Thủ Tướng Anh Quốc, Gordon Brown và Thủ tướng Đức, Angela Merkel thì đã tuyên bố sẽ không tham gia lễ khai mạc rồi. Tổng Thống Pháp Sarkozy sẽ ngồi nhà hôm ấy nếu TQ từ chối đối thoại với Đức Đạt Lai Lạt Ma và trả tự do cho tù nhân chính trị. Các tổ chức tranh đấu cho nhân quyền như Ân xá Quốc tế, Phóng viên Không Biên Giới, Hoà Bình Xanh v.v... đều mạnh mẽ kêu gọi nguyên thủ các nước phải lên tiếng phản đối Trung Cộng. Hôm 11-04 mới rồi, Quốc Hội Âu Châu lại đã thông qua với đa số tuyệt đối (580 phiếu thuận, chỉ 24 phiếu chống và 54 phiếu trắng) một nghị quyết về Tây Tạng và kêu gọi các lãnh tụ thế giới tẩy chay buổi lễ khai mạc TVH, nếu chính phủ Trung cộng không chịu ngồi lại để thương thuyết với Đức Đạt Lai Lạt Ma.

Nhưng chẳng phải chỉ vì Tây Tạng mà thế giới đã lên tiếng tẩy chay TVH Bắc Kinh. Từ lâu, quốc tế đã thấy rằng ngoài việc đàn áp dân tộc Tây tạng và Uighur, nhà cầm quyền Trung Cộng còn tước đoạt mọi tự do của chính người dân TQ, tàn sát dã man giáo phái Pháp luân công, đang giam giữ khoảng 7 triệu người trong các trại cải tạo, mỗi năm xử tử hình vài ngàn người và vẫn còn cầm tù 60 công dân TQ hoạt động dân chủ đã bị bắt trong biến cố Thiên An Môn 1989 cho tới nay. Trung cộng cũng đang hỗ trợ chính quyền Quân phiệt Rangoon đàn áp nhân dân Miến, hỗ trợ chính quyền Soudan tàn sát nhân dân tại Darfur. Trung cộng đang tằm thực tại Lào và Cambodia, đang đe dọa thôn tính Đài Loan bằng vũ lực, đang thao túng Việt cộng để lần chiếm từ từ Việt Nam, mà cụ thể gần đây nhất là cướp Hoàng Sa và Trường Sa quần đảo... Giấc mộng bá quyền, chủ nghĩa Đại Hán ngoài ra còn bao phủ toàn cầu, qua kế hoạch xây dựng một quân đội hùng mạnh nhất thế giới nhằm chiếm thế thượng phong trên đất liền lẫn biển cả, cũng như qua kế hoạch đào tạo một đội ngũ chuyên viên tin học thành thạo nhằm khống chế toàn bộ mạng lưới điện toán an ninh quốc phòng của mọi quốc gia, nhất là Hoa Kỳ!!!

Có kẻ cho rằng tẩy chay TVH Bắc Kinh vì lý do nhân quyền như thế là đem chính trị vào thể thao, một điều chớ nên làm, vì thể thao đâu phải là chính trị! Nhưng nói như thế là quên rằng khi được tái lập trong thời hiện đại do bá tước Pierre de Coubertin, Tổ chức Thế vận, với đại diện của nhiều quốc gia, đã muốn gây lại truyền thống tranh đua thể thao cao đẹp có từ thời Cổ Hy Lạp (lúc ấy mọi cuộc chiến trong vùng Địa Trung Hải đều phải tạm ngưng), và qua đó góp phần vào việc đem lại một thế giới an bình và sự hòa đồng giữa các dân tộc. Vì vậy, Hiến Chương của TVH (bản mới nhất có hiệu lực từ ngày 7-7-2007 gồm 5 chương và 59 điều) đã chỉ rõ mục tiêu trong điều 2 như sau: "Thể thao phải được sử dụng để tạo nên một xã hội an bình, nhằm bảo toàn Nhân phẩm". Như thế, việc đề cao Nhân quyền đã đương nhiên nằm trong khuôn khổ và ý nghĩa các hoạt động của TVH rồi. Do đó, thật mỉa mai và mâu thuẫn khi TVH lại diễn ra tại những quốc gia nổi tiếng về đàn áp nhân quyền, cấm đoán tự do dân chủ. TVH quảng cáo cho chủ nghĩa Quốc xã tại Berlin năm 1939 và TVH được tổ chức tại Moscow năm 1980 bởi một nước vừa xâm chiếm Afghanistan đã chẳng bị kịch liệt tẩy chay đó sao? Dù muốn dù không, các hoạt động của TVH, vốn quy tụ hầu hết mọi quốc gia thuộc nhiều chính thể, đương nhiên đã đượm màu sắc chính trị và --->

TRONG SỐ NÀY

***

- Trg 01 ▶ Toàn cầu hóa Dân chủ !
- Trg 03 ▶ Tuyên bố nhân kỷ niệm hai năm thành lập.
-Khối 8406
- Trg 04 ▶ Dân biểu Loretta Sanchez đòi buộc CSVN trả tự do cho các Nhà ĐỐI KHÁNG...
- Trg 05 ▶ Tuyên bố về sự kiện Tây Tạng và Thế vận hội BK.
-Đảng Dân chủ XXI
- Trg 06 ▶ Chuẩn bị Đại lễ Tam hợp, CA đàn áp một số chùa...
-Phòng Thông tin PGQT
- Trg 08 ▶ Giáo hội Phật giáo Hoà hảo Thuần tuý bị bách hại.
-Phóng viên RFA
- Trg 10 ▶ CSVN quyết tâm cướp đất giáo xứ Thái Hà.
-Người Việt
- Trg 11 ▶ CS lường gạt rồi đàn áp Tín đồ Cao Đài.
-HT Nguyễn Thanh Liêm
- Trg 12 ▶ Chúc mừng Khối 8406 lên hai tuổi.
-Trung Điền
- Trg 13 ▶ Nhà nước hèn, dân phải can đảm!
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 14 ▶ Thế vận hội trong kềm gai.
-Nguyễn Xuân Nghĩa
- Trg 16 ▶ Tích cực phản đối Thế vận hội Bắc Kinh....
-Bs Phạm Hồng Sơn
- Trg 18 ▶ Tàn sát tết Mậu Thân tại Huế (bài 3)
-Trần Gia Phụng
- Trg 22 ▶ Nhân quyền, nhu cầu tất yếu và quan trọng cho VN
-Gs Chu Chi Nam
- Trg 23 ▶ Tình hình VN ngày nay..
-Gs S. B. Young
- Trg 25 ▶ 30 tháng 4!
-Vũ Lâm
- Trg 27 ▶ Nổi đau ngày 30 tháng 4!
-Lê Đạo
- Trg 29 ▶ Đơn tố cáo của các gia đình ngư dân Thanh Hóa...
- Trg 30 ▶ Tường trình chuyện viếng thăm các nạn nhân....
- Phạm Thanh Nghiên

**NHỚ NGÀY
QUỐC HẬN 30-04**

... cần phải mang tính cách chính trị đúng nghĩa (nơi đăng cai tổ chức phải có một nền cai trị minh chính). Thành ra, luận điệu cho rằng trong TVH, cần tách Chính trị ra khỏi Thể thao là ngụy biện, là không tưởng, là chứng tỏ sự kém hiểu biết hoặc có dụng ý trục lợi, bởi lẽ TVH Bắc Kinh tới đây đang được nhà cầm quyền Trung Cộng chính trị hóa một cách triệt để theo chiều hướng xấu xa : quảng cáo cho một chế độ đang đạt những thành tích kinh tế và sự ổn định xã hội bằng cách đàn áp nhân dân, bóc lột quần chúng, tàn phá môi sinh, hỗ trợ khủng bố, hăm dọa và thôn tính các nước láng giềng, nuôi ý đồ thống trị cả hoàn vũ...

Những cuộc phá rối nhằm ngăn cản cuộc rước Đuốc Thế vận năm nay để phản đối những hành động vi phạm nhân quyền của TQ chẳng phải là những hành vi bạo động bất hợp pháp của nhóm Tây Tạng ly khai và những kẻ ủng hộ họ như TQ đã cáo buộc. Vì như nói trên, đây không phải là lần đầu mà TVH bị tẩy chay, nhưng việc cuộc rước Đuốc Thế vận Bắc Kinh bị công khai phá rối và ngăn cản là một hiện tượng mới của cuộc vận động tự do dân chủ đang trên đường khai triển với quy mô toàn cầu. Hiện tượng này là hình thức biểu hiện trực tiếp của một thứ tự do dân chủ mới chẳng còn phân biệt biên giới quốc gia nữa (Thật ý nghĩa việc Phóng viên Không biên giới là tổ chức đầu tiên đề xuất và tích cực hành động tẩy chay TVH). Người ta thấy đã xuất hiện một sự liên đới rất tự nhiên giữa dân chúng của một cộng đồng nhân loại với ý chí rõ rệt bác bỏ độc tài bất kể dưới hình thức nào, từ nguồn gốc nào. Việc chống phá cuộc rước đuốc Thế Vận Bắc Kinh không phải là một hành vi bất hợp pháp mà là một ứng xử phù hợp với luật quốc tế về nhân quyền mà chính TQ có nghĩa vụ phải tôn trọng. Do đó phải đánh giá cao những sự cố ở Hy Lạp, Luân Đôn, Paris, San Francisco, Buenos Aires và tới đây tại Canberra, Sài Gòn... nhằm phản đối hành động đàn áp tàn bạo nhân dịp một bá quyền độc tài phô trương quyền lực như là những ứng xử có trình độ văn hóa tiên tiến, có tầm chính trị tiến bộ và có cơ sở pháp lý vững chắc. Phải nhiệt liệt chào đón cả Đuốc Nhân quyền -ngọn đuốc tỏa sáng phương châm "Olympics và tội ác chống nhân loại không thể cùng tồn tại ở TQ"- vốn cũng được thắp lên, được đưa qua 29 quốc gia, được tiếp rước tại 150 thành phố trên khắp thế giới. Phải nhân cơ hội này làm cho nhà cầm quyền Trung cộng thấy rằng cuộc đàn áp tàn bạo của Bắc Kinh chà đạp lên văn hóa đặc thù của Tây Tạng, dày xéo lên nhân quyền của dân Tây Tạng, giết hại hàng trăm con người vô tội mà đất đai cũng như cuộc sống bị ngang nhiên xâm lấn thì nhân loại thời đại mới không thể không nghiêm khắc lên án. Huống hồ chính Bắc Kinh một khi đã ký tham gia hai Công ước quốc tế 1966 về nhân quyền thì ắt có nghĩa vụ sử dụng một cách phù hợp với các quy phạm của hai văn bản pháp lý quốc tế ấy. Việc một nhà cầm quyền độc tài đang lôi kéo cả khối dân khổng lồ của mình vào kế hoạch chà đạp những quyền chính trị, văn hóa, kinh tế, lãnh thổ của sắc dân thiểu số nội biên cương và của các tiểu quốc ngoại biên cương là điều mà luật nhân quyền quốc tế, luật của nhân loại văn minh, không thể nào chấp nhận được (theo luật sư Trần Thanh Hiệp).

Ngọn đuốc Thế vận sẽ "được" rước qua Sài Gòn hôm 29-04 tới, áp ngày Việt cộng miền Bắc hoàn thành cuộc xâm chiếm miền Nam nhờ sự trợ lực nhiệt tình của Trung Cộng, và giữa bối cảnh Trung Cộng vừa xâm chiếm thêm hai phần thân thể của Tổ quốc. Lẽ ra, Cộng đảng Việt phải thấy đây là cơ hội để cùng nhân dân bày tỏ chủ quyền và cùng thế giới đề cao nhân quyền. Thế nhưng tâm hồn nô lệ đàn anh và tâm địa vô tổ quốc đã khiến họ mù quáng, tạo dịp cho kẻ thù phô trương thanh thế, bày tỏ bá quyền, ra tay thị uy trên cả đất nước. Vậy thì lý gì dân tộc Việt Nam lại không đứng lên tẩy chay cuộc rước đuốc Thế vận ô nhục này và tẩy xóa cái chế độ tam vô tai hại này?

BAN BIÊN TẬP

VN "mừng" Olympic (Babui – Danchimviet.com)

KHỐI 8406 LỜI TUYÊN BỐ

nhân kỷ niệm 2 năm thành lập 08-04-2008

Kính thưa Toàn thể Đồng bào Việt Nam và Thân hữu Quốc tế

Hôm nay là kỷ niệm 2 năm ngày Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam được công bố và Khối 8406 (gồm những người minh danh ký tên tán đồng Tuyên ngôn ấy) được hình thành, đánh dấu một khúc quanh quan trọng và một bước tiến mới mẽ trong công cuộc đấu tranh giải thể chế độ cộng sản độc tài tại Việt Nam. Khúc quanh quan trọng và bước tiến mới mẽ vì đây là lần đầu tiên, một tập thể hàng ngàn công dân trong nước đã đứng lên tranh đấu trực diện công khai cùng bạo quyền Cộng sản độc tài với một Tuyên ngôn làm kim chỉ nam hành động.

Nhân dịp này, chúng tôi xin có đôi lời ngỏ với toàn thể Quý vị.

Trước hết, chúng tôi vinh danh những thành viên Khối 8406 đã và đang hy sinh cuộc sống của bản thân và gia đình mình cho sự nghiệp đấu tranh vì Tự do, Dân chủ và Nhân quyền của nhân dân Việt Nam. Những vị ấy gồm có (xếp theo vần):

I. Đã bị kết án và bị cầm tù: 1- Anh Đoàn Huy Chương, 1 năm 6 tháng; 2- Ông Đoàn Văn Diên, 4 năm 6 tháng; 3- Luật sư Nguyễn Văn Đài, 5 năm; 4- Ký giả Huỳnh Nguyên Đạo, 3 năm; 5- Ký giả Trương Minh Đức, 5 năm; 6- Luật sư Trần Quốc Hiến, 5 năm; 7- Chị Trần Thị Lệ Hồng, 3 năm; 8- Anh Trương Quốc Huy, 6 năm; 9- Linh mục Nguyễn Văn Lý, 8 năm; 10- Luật sư Lê Thị Công Nhân, 4 năm; 11- Anh Hàng Tấn Phát, 6 năm; 12- Chuyên gia Nguyễn Phong, 6 năm; 13- Ông Phùng Quang Quyền, 1 năm 6 tháng; 14- Bác sĩ Lê Nguyên Sang, 5 năm; 15- Ông Lê Văn Sóc, chức sắc Hòa Hảo, 6 năm; 16- Chuyên viên Nguyễn Bình Thành, 5 năm; 17- Luật sư Nguyễn Bắc Truyển, 4 năm; 18- Chị Nguyễn Thị Tuyết, 1 năm 6 tháng.

II. Bị giam cầm chưa xét xử: 1- Anh Phạm Bá Hải; 2- Anh Vũ Hoàng Hải; 3- Anh Vũ Văn Hùng; 4- Chị Hồ Thị Bích Khương; 5- Anh Nguyễn Ngọc Quang; 6- Anh Lương Văn

Sinh; 7- Luật sư Bùi Kim Thành (tại nhà thương điên); 8- Anh Lê Bá Triết.

III. Đã bị giam tù và đã được thả: 1- Mục sư Nguyễn Hồng Quang; 2- Bác sĩ Phạm Hồng Sơn; 3- Truyền đạo Phạm Ngọc Thạch; 4- Nhà văn Trần Khải Thanh Thủy; 5- Mục sư Hồng Trung.

Đây là đóng góp của Khối chúng tôi vào gian khổ chung của dân tộc trong cuộc đấu tranh bắt bạo động nhưng khốc liệt, là bằng chứng cho thấy Khối đang trở thành mối nguy cho chế độ CS độc tài, là tấm gương để mọi thành viên khác và đồng bào khắp nơi quyết chí noi theo, cuối cùng là niềm hãnh diện của Khối, vì tất cả đã tỏ ra bất khuất trước tòa án và trong nhà tù Cộng sản.

Thứ đến, chúng tôi tuyên dương những thành viên Khối 8406, công khai hoặc âm thầm, đã và đang dấn thân vào giữa lòng dân tộc, sát cánh cùng đồng bào mọi giới, đặc biệt với các công nhân đình công, với các dân oan khiếu kiện, với các tín đồ đấu tranh, với các trí thức sinh viên học sinh biểu tình... Những lời hướng dẫn, những bản tin nhanh, những trang tài liệu, những tập tạp chí, những hình ảnh phóng sự, những cuộc trả lời phỏng vấn... của các thành viên Khối liên quan tới cuộc đấu tranh đã và đang là men xúc tác vào khối bột quắn chúng nhân dân hiện công phần trước bao tội ác và sai lầm của đảng và nhà nước Cộng sản VN, cũng như đang bùng dậy khí thế thay đổi cục diện đất nước vốn lâm cơn khủng hoảng mọi mặt ngày càng trầm trọng. Chúng tôi hãnh diện vì 11 thành viên Khối đã đoạt giải Nhân quyền Việt Nam từ năm 2002 đến năm 2007, 4 thành viên đoạt giải Nhân quyền Hellman-Hammett năm 2007, một thành viên đang được đề cử giải Nobel Hoà bình và một thành viên đang được đề cử giải Nhân quyền Gwangju. Đây là dấu chứng tỏ Khối được đồng bào lẫn quốc tế đánh giá cao trong công cuộc đấu tranh vì nhân quyền dân chủ. Chúng tôi cũng hãnh diện vì nhiều thành viên Khối đã đứng ra thành lập các chính đảng phi Cộng sản như Đảng Dân chủ thế kỷ

XXI, Đảng Thăng Tiến Việt Nam..., đã tham gia nhiều chính đảng dân chủ khác như Đảng Dân chủ Nhân dân, Đảng Vì Dân, Đảng Việt Tân..., đã đứng ra thành lập các tổ chức như Công đoàn Độc lập Việt Nam, Hiệp hội Công nông Đoàn kết, Hội Dân oan, Ủy ban Nhân quyền Việt Nam, đã cộng tác thành lập Liên minh Dân chủ Nhân quyền Việt Nam, Hội Ái hữu Tu nhân Chính trị Tôn giáo Việt Nam v.v....

Chúng tôi xin tri ân đồng bào Việt Nam trên toàn thế giới, đặc biệt Quý thành viên Khối 8406 tại hải ngoại, Quý ủng hộ viên và cảm tình viên trong các Nhóm, Khối, Ủy ban Yểm trợ năm châu, trong hai năm qua, đã ân cần giới thiệu Khối với Đồng bào hải ngoại, với chính giới và báo giới lẫn các tổ chức quốc tế, đã nối dài cánh tay và khuếch đại tiếng nói của Khối 8406 từ trong nước, bằng nhiều hoạt động đa dạng: như thực hiện những chương trình phát thanh, tổ chức những diễn đàn thảo luận, đóng góp yểm trợ cho các tạp chí dân chủ, phổ biến các văn bản, bài viết, tạp chí từ trong Khối phát xuất, lên tiếng bênh vực, vận động và cứu giúp các thành viên lâm nạn cùng gia đình của họ, tạo điều kiện thuận lợi cho các thành viên Khối thi hành công tác... Chúng tôi đặc biệt cảm ơn Quý Cộng đồng, Tổ chức, Cơ quan của Đồng bào hải ngoại đang kỷ niệm hai năm thành lập Khối dưới nhiều hình thức.

Chúng tôi xin tri ân các Thân hữu quốc tế đã bảo trợ Khối 8406 chúng tôi: 8 Chính khách với tư cách Đại diện Tổ chức hoặc cá nhân (từ 04/2006 đến 01/2007); 25 Chính khách đại diện các Tổ chức tại Hội Nghị Quốc Tế tại Berlin về dân chủ hóa Trung Quốc và các Nước Á Châu (14-18/05/2006); 50 Nhân sĩ Hiến chương 77 Tiếp Khắc (23/05/2006); 50 Dân biểu Hoa Kỳ (30/05/2006); 5 Chính khách Liên Hội Việt-Canada vận động Ngày tự do, dân chủ cho Việt Nam tại Quốc Hội Canada (21/06/2006); 40 Dân biểu-Thượng Nghị sĩ Australia đã đồng ký tên ủng hộ 8406 tại Trụ sở Quốc hội Australia (06/12/2006) và nhiều Chính khách quốc tế khác từ đó cho tới hôm nay vẫn tiếp tục lên tiếng bảo trợ, đặc biệt những khi có các thành viên Khối lâm nạn bất bớ tù đầy. Đây là dấu chứng tỏ Quý vị hết lòng mong muốn tự do, dân chủ cho đất nước VN chúng tôi, đồng thời bày tỏ sự ủng hộ đối với phong trào đấu tranh của dân tộc VN nói chung và công cuộc đấu tranh của Khối chúng tôi nói riêng.

Cuối cùng, Khối 8406 chúng tôi long trọng tuyên bố sẽ tiếp tục phổ biến, đề cao, học hỏi và áp dụng Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam đã công bố ngày 08/06/2006; tiếp tục thực hiện Tiến trình Dân chủ hóa Việt Nam gồm 4 giai đoạn và 8 bước đã công bố ngày 22/08/2006; tiếp tục ấn hành hai tạp chí dân chủ là bán nguyệt san Tự do Ngôn luận và tạp san Tự do Dân chủ (và nếu cần sẽ thêm nhiều tạp chí khác) để khai dân trí và giúp đồng bào quốc nội giành lại quyền tự do ngôn luận là quyền cơ bản và đầu tiên; tiếp tục hoạt động trong các tổ chức dân chủ mà Khối đã góp phần thành lập hay tham gia; tiếp tục kêu mời đồng bào cử hành Ngày dân chủ cho VN mỗi tháng vào ngày mùng 1 và 15 với áo trắng.

Khối chúng tôi sẽ tiếp tục sát cánh với mọi tầng lớp nhân dân cả nước trong công cuộc đấu tranh đả mọi mặt với chế độ Cộng sản độc tài toàn trị, tham nhũng thối nát, đàn áp bóc lột; tiếp tục liên kết với các tổ chức đấu tranh bất bạo động của đồng bào hải ngoại, với các tổ chức quốc tế nhân quyền; tiếp tục vận động các chính phủ năm châu để họ ủng hộ công cuộc đấu tranh của toàn dân Việt nhằm giải thể chế độ độc tài đảng trị và toàn trị.

Kính mời toàn thể Đồng bào Việt Nam và Thân hữu Quốc tế ghé thăm và ghi danh trong trang mạng chính thức của Khối 8406 chúng tôi : <http://khoid8406vn.blogspot.com/> vừa hoàn thành nhân dịp kỷ niệm 2 năm thành lập này.

Việt Nam, ngày 08-04-2008

**Ban Đại diện lâm thời Khối 8406
Công dân Đỗ Nam Hải, kỹ sư,
Sài Gòn**

**Công dân Trần Anh Kim, cựu sĩ
quan, Thái Bình**

**Công dân Nguyễn Chính Kết,
giáo sư, Sài Gòn (đang công tác
hải ngoại)**

**Công dân Phan Văn Lợi, linh
mục, Huế**

**Công dân Nguyễn Xuân Nghĩa,
nhà văn, Hải Phòng**

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài.**

Dân Biểu Hoa Kỳ LORETTA SANCHEZ ĐÒI BUỘC CSVN trả tự do cho các Nhà ĐỐI KHÁNG thuộc Khối 8406

Trong một thông cáo báo chí phổ biến ngày 8-4-2008 nhân kỷ niệm 2 năm ngày thành lập Khối 8406, được hình thành dựa trên Tuyên Ngôn Tự Do Dân Chủ Cho VN, văn phòng Dân Biểu Liên Bang Loretta Sanchez (California, Hoa Kỳ) cho biết bà đã đưa ra một dự thảo nghị quyết đệ trình Hạ viện HK, kêu gọi VN chấm dứt giam cầm và đàn áp các nhà đối kháng đã ký tên vào Bản TN. Bản dự thảo nghị quyết cũng yêu cầu Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ phải đặt các quốc gia có hành vi vi phạm nhân quyền như VN vào lại danh sách các Quốc gia cần quan tâm đặc biệt (CPC).

NGHỊ QUYẾT

Kêu gọi nhà nước Việt Nam hãy trả tự do, chấm dứt việc giam giữ không xét xử, và ngưng ngay việc sách nhiễu và quản chế những người đã ký tên vào bản Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam, và bày tỏ ý thức của Quốc Hội rằng Tổng thống nên khuyến khích Việt Nam phóng thích những người như vậy khỏi nhà tù, và chỉ thị cho Bộ trưởng Ngoại giao thiết lập một danh sách Các Quốc gia Cần Quan tâm Đặc biệt (CPC) để lên án các quốc gia như Việt Nam hiện đang có những hành vi "xúc phạm đặc biệt trầm trọng" đến nhân quyền.

Xét rằng vào ngày 8-4-06, 118 công dân VN đã ký tên vào một Bản Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho VN, với mục đích "thiết lập lại các quyền cơ bản của toàn Dân" VN, "tất cả những quyền thiêng liêng ấy của Dân tộc đều bị chà đạp thô bạo ngay sau đó, khi mà chính quyền cộng sản được dựng lên."

Xét rằng 118 công dân VN này và hàng ngàn người khác sau đó đã ký tên vào bản Tuyên ngôn, được gọi là Khối 8406, tên đặt căn cứ trên ngày tháng năm mà Bản Tuyên ngôn đã được ký, là ngày 8-4-2006.

Xét rằng bản Tuyên ngôn kêu gọi tất cả mọi người trong cũng như ngoài nước VN hãy ủng hộ cho một hành động ôn hoà bất bạo động để mang dân chủ và các nhân quyền căn bản đến cho người dân VN.

Xét rằng có 13 trong số những người can đảm ủng hộ cho dân chủ, đã bị kết án tổng cộng là 68 năm tù vì ký tên vào Bản Tuyên ngôn.

Xét rằng có ít nhất 10 người trong số những người ủng hộ dân chủ này từ đó đã bị nhà nước VN giam giữ suốt 18 tháng hoặc lâu hơn, vì ký tên vào Bản Tuyên ngôn

Xét rằng ít nhất có 10 người khác ký tên vào Bản Tuyên ngôn ôn hoà, bất bạo động đã bị sách nhiễu và bị quản thúc tại gia bởi nhà nước Việt Nam; và

Xét rằng cộng thêm với những người đã ký vào Bản Tuyên ngôn, nhà nước Việt Nam còn tiếp tục sách nhiễu, bắt bớ và giam giữ những người ủng hộ dân chủ ôn hoà, bất bạo động, trong đó có những công dân Hoa Kỳ như Đỗ Thành Công, Trương Văn Ba, Nguyễn Quốc Quân, và bắt giữ bất hợp pháp các công dân Hoa Kỳ đi đến Việt Nam như Lê Văn Phan, Nguyễn Thị Thịnh:

Do đó đồng thanh nghị quyết rằng : **(1) Hạ viện**

(A) kêu gọi nhà nước Việt Nam hãy trả tự do cho những người bị tù đầy vì ký tên vào Bản Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam, bao gồm: Linh mục Nguyễn Văn Lý, bị kết án 8 năm; Nguyễn Phong, bị kết án 6 năm; Nguyễn Bình Thành, bị kết án 5 năm; Nguyễn Bắc Truyền, luật gia, bị kết án 4 năm; Lê Nguyễn Sang, bác sĩ y khoa, bị kết án 5 năm; Huỳnh Nguyên Đạo, ký giả, bị kết án 3 năm; Nguyễn Văn Đài, luật sư, bị kết án 5 năm; Lê Thị Công Nhân, luật sư, bị kết án 4 năm; Trần Quốc Hiến, luật gia, bị kết án 5 năm; Lê Văn Sóc, Phật

giáo Hòa Hảo, bị kết án 6 năm; Hàng Tân Phát, bị kết án 6 năm; Trương Quốc Huy, nhà báo tự do, bị kết án 6 năm; Trương Minh Đức, bị kết án 5 năm;

(B) thúc giục nhà nước Việt Nam hãy chấm dứt ngay việc giam giữ mà không xét xử những người, vì ký tên vào Bản Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam, bao gồm: Vũ Hoàng Hải, Nguyễn Ngọc Quang, Phạm Bá Hải, Nguyễn Tấn Hoàn (tức là Đoàn Huy Chương), Trần Thị Lệ Hằng, Đoàn Văn Diên, Lê Bá Triết, Hồ Thị Bích Khương, Vũ Văn Hùng và Đặng Hùng.

(C) nhấn mạnh rằng nhà nước Việt Nam phải ngưng việc sách nhiễu và quản thúc tại gia những người ủng hộ dân chủ bất bạo động, đã ký tên vào Bản Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho Việt Nam, bao gồm: Bùi Kim Thành; Đỗ Nam Hải, thành lập viên Khối 8406; Trần Khải Thanh Thủy, nhà văn; Hồng Trung, truyền đạo; Nguyễn Hồng Quang, mục sư; Phạm Ngọc Thạch, giáo hội Mennonite; và

(2) đây là ý thức của Quốc Hội rằng:

(A) các thành viên của Khối 8406 nên được tuyên dương vì lòng vị tha, và các nỗ lực ôn hòa của họ, để mang dân chủ và nhân quyền đến cho người dân Việt Nam.

(B) Tổng thống nên yêu cầu nhà nước Việt Nam trả tự do tất cả những người ủng hộ dân chủ ôn hòa, bất bạo động, bao gồm công dân Hoa Kỳ Tiên sĩ Nguyễn Quốc Quân, đang bị giam giữ mà không truy tố từ ngày 17-11-07; và

(C) Tổng thống nên chỉ thị cho Bộ trưởng Ngoại giao thiết lập một danh sách Các Quốc gia Cần Quan tâm Đặc biệt (CPC) để lên án các quốc gia như Việt Nam hiện đang có những hành vi "xúc phạm đặc biệt trầm trọng" đến nhân quyền, song song với kết cấu của danh sách Các Quốc gia Cần Quan tâm Đặc biệt có "những vi phạm đặc biệt

trầm trọng đến tự do tôn giáo", như đã được uỷ nhiệm dưới Đạo luật Tự do Tôn giáo Quốc tế 1998.

Kính thưa toàn thể Đồng bào,

Cuộc đua tài thể thao toàn hành tinh tại Bắc Kinh năm nay được mọi người háo hức chờ đón vừa mới khai triển với cuộc rước đuốc hoành tráng đã trở thành cuộc biểu dương tinh thần đoàn kết huynh đệ của cả loài người lên án nhà cầm quyền Trung Quốc đàn áp dân chúng Tây Tạng tay không xuống đường đòi quyền sống.

Ngọn đuốc Thế Vận Hội đáng lẽ được rước đón trong tinh thần thể thao hoà bình và hữu nghị đã bị ngăn cản và bị sỉ vả khắp nơi. Hình ảnh nước chủ nhà Thế Vận Hội 2008 trong con mắt nhân dân toàn thế giới là hình ảnh ô nhục. Nhiều nguyên thủ quốc gia đã biểu thị sự bất bình với hành động của nhà cầm quyền Trung Quốc bằng những tuyên bố không tham dự lễ khai mạc Thế Vận Hội. Trên các mặt báo tràn ngập các hàng tit lớn thể hiện nỗi giận dữ bùng cháy của công luận. Trên mạng internet toàn cầu hàng triệu người đã ký tên vào nhiều kiến nghị tẩy chay Thế Vận Hội Bắc Kinh. Khẩu hiệu "Một Thế giới, Một Ước mơ" do Ủy ban Thế Vận Hội Trung Quốc đưa ra đã bị những người phản đối sửa thành "Một Thế giới, Một Ước mơ – Tự do cho Tây Tạng". Nhân dịp này, người ta nhắc đến một Thế Vận Hội ô nhục tương tự là Thế Vận Hội Berlin do chế độ Quốc xã của Hitler tổ chức năm 1936.

Mừng thay, lương tâm nhân loại vẫn tỉnh thức.

Hình thành từ thế kỷ thứ VII trên một vùng đất rộng lớn, được mệnh danh là "mái nhà của thế giới", quốc gia Tây Tạng đã bị nhiều triều đại Trung Quốc phong kiến thôn tính từ thế kỷ thứ XIII cho đến đầu thế kỷ XX. Đây là cái cớ cho nhà cầm quyền Trung Quốc hiện nay coi Tây Tạng là hiển nhiên thuộc Trung Quốc, sau cuộc đánh chiếm cuối cùng năm 1949. Vì không muốn chiến tranh, vị lãnh tụ tinh thần của Tây Tạng là đức Đạt Lai Lạt Ma đã kêu gọi dân Tây Tạng sống hòa bình với người Trung Quốc trong tinh thần một hiệp ước bị cưỡng ép ký kết năm 1951. Tuy nhiên, chính quyền trung ương không

ngừng tiến hành những biện pháp nhằm xoá bỏ sự tồn tại của quốc gia Tây Tạng: ồ ạt đưa người Hán vào sinh sống trên đất Tây Tạng, cấm dùng ngôn ngữ Tây Tạng trong giao tiếp công vụ, coi tiếng Hán là ngôn ngữ chính thức duy nhất, hạn chế sinh đẻ đối với người Tây Tạng vốn không có số sinh cao, cấm cản những nghi lễ truyền thống... Một cuộc "diệt chủng văn hoá" được tiến hành theo kế hoạch. Con giun xéo lăm cũng quần, năm 1959, dân Tây Tạng ở phía đông bắt đầu nổi loạn, kéo theo nhiều vùng khác. Cuộc nổi dậy bị đàn áp tàn bạo, 87.000 dân Tây Tạng bị tàn sát. Lãnh tụ tinh thần của nhân dân Tây Tạng, đức Đạt Lai Lạt Ma chạy thoát qua Ấn Độ với 80.000 dân đi theo. Một chính phủ dân chủ lưu vong được thành lập, có trụ sở tại thành phố nhỏ Dharamsala dưới chân rặng Himalaya. Người Tây Tạng lưu vong đã vận động được Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc đưa ra Nghị Quyết số 1273 công nhận quyền tự quyết của Tây Tạng. Nghị quyết này bị Trung Quốc bác bỏ, và sau đó Trung Quốc cũng bác bỏ luôn Nghị Quyết số 2079 tái xác nhận những điều khoản được ghi trong Nghị Quyết số 1273. Năm 1992, vấn đề quyền tự quyết của Tây Tạng lại được đặt ra trước Tòa Án Thường Trục tại Strasbourg. Kết luận của toà: người dân Tây Tạng có đủ tiêu chuẩn để có quyền tự quyết định về số phận của mình, sự hiện diện của chính quyền Trung Quốc trên đất Tây Tạng phải được coi là hình thức đô hộ. Ngày 10-1-1993, Hội Nghị Các Luật Gia Trên Thế Giới họp tại London đã đưa ra một bản tuyên ngôn rằng theo luật quốc tế, dân chúng Tây Tạng có quyền tự quyết, quyền này tùy thuộc vào người Tây Tạng và không một quốc gia nào trên thế giới, kể cả Trung Quốc, có quyền phủ nhận.

Sau đó là sự im lặng kéo dài từ phía các quốc gia phương Tây và Mỹ, không trừ cả các nước láng giềng như Ấn Độ và Nepal trước đây từng ủng hộ cuộc đấu tranh giành độc lập của Tây Tạng, nhân danh lợi nhuận trong sự giao thương với quốc gia có trên một tỉ khách hàng. Đường lối đối ngoại của các quốc gia không phải lúc nào cũng thể hiện ý chí và tâm cảm của xã hội công dân trong các quốc gia ấy. Nhân dân toàn thế giới không ngừng ủng hộ cuộc đấu tranh chính nghĩa của nhân dân Tây Tạng.

Lịch sử sự hình thành và tàn lụi của nhiều quốc gia trên thế giới là một lịch sử phức tạp. Không phải bất cứ cuộc đấu tranh dưới tiêu chí giành độc lập dân tộc nào cũng là chính

**ĐẢNG DÂN CHỦ XXI
TUYÊN BỐ
về sự kiện Tây Tạng và Thế Vận Hội Bắc Kinh
.....10-04-2008.....**

đanh và có thể giành được thắng lợi. Có nhiều quốc gia đã mất đi hoàn toàn sau sự hội nhập và hoà tan trong biên giới những quốc gia khác. Ở những quốc gia ấy khẩu hiệu đấu tranh cho dân tộc nhiều khi chỉ là khẩu hiệu dùng để núp bóng của những phe phái tranh giành quyền lực. Đó không phải là trường hợp của Tây Tạng.

Việt Nam là một trong những quốc gia từng bị chiếm đóng lâu dài, hằng nghìn năm lệ thuộc phương Bắc và hằng trăm năm lệ thuộc phương Tây, nhưng rốt cuộc vẫn giữ được nền độc lập. Cuộc đấu tranh kiên trì và dũng cảm giành độc lập và bảo toàn lãnh thổ của dân tộc Việt Nam xứng đáng là tấm gương cho nhiều dân tộc bị trị.

Trước hai sự kiện: nhân dân Tây Tạng đang bị đàn áp dã man và Thế Vận Hội Bắc Kinh 2008 sắp đến, Đảng Dân chủ XXI long trọng tuyên bố lập trường của mình như sau:

1. Lên án sự đàn áp dã man của nhà cầm quyền Trung Quốc đối với nhân dân Tây Tạng. Đòi nhà cầm quyền Trung Quốc phải tôn trọng nhân quyền ở Tây Tạng cũng như ngay trên đất đai của mình, chấm dứt trấn áp và thả ngay những người bất đồng chính kiến hiện đang bị giam giữ.

2. Ủng hộ nhân dân Tây Tạng trong cuộc đấu tranh chính nghĩa. Ủng hộ đòi hỏi ôn hoà và khiêm tốn cho Tây Tạng được tự trị. Nhà cầm quyền Trung Quốc phải nói chuyện với đức Đạt Lai Lạt Ma để giải quyết cuộc xung đột hiện nay ở Tây Tạng.

3. Hoan hô những nguyên thủ quốc gia đã lên tiếng phản đối Trung Quốc đàn áp những người Tây Tạng ôn hoà đòi quyền sống và quyền tự trị bằng cách không tham dự lễ khai mạc Thế Vận Hội. Hoan hô Tổ chức Ký Giả Không Biên Giới và những Vận động viên từ chối cầm đuốc Thế Vận Hội đã biểu thị sự bất bình với một Thế Vận Hội không có tinh thần hoà bình và hữu nghị giữa các dân tộc. Không tẩy chay Thế Vận Hội, nhưng không cho phép biến Thế Vận Hội thành cơ hội phô trương thanh thế cho thế lực bành trướng bá quyền.

4. Kêu gọi nhà cầm quyền Việt Nam không do dự lên án Trung Quốc trong sự cai trị Tây Tạng và âm mưu bành trướng lãnh thổ xuống Đông Nam Á, cụ thể trong sự trắng trợn sáp nhập hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam vào lãnh thổ Trung Quốc. Cũng như đối với trường hợp Tây Tạng, nhân dân toàn thế giới đứng về phía nhân dân Việt Nam

trong cuộc đấu tranh bảo toàn lãnh thổ của mình.

TPHCM, ngày 10-04-2008

T/M Ban Thường Vụ TW Đảng Dân Chủ XXI

Tổng thư ký

TRẦN KHUÊ

Văn phòng liên lạc:

296 - Nguyễn Trãi - Q.5 - TPHCM

vp.tongthuky.dc21@gmail.com

ngợi do 239 Phật tử chùa Giác Hoa ký tên hoặc lăn chỉ tay gửi Thượng tọa Thích Như Tấn, Chánh Đại diện GHPGVNTN tỉnh Lâm Đồng và Ủy Ban Nhân dân tỉnh Lâm Đồng, Mặt trận Tổ quốc, Ban Dân vận, Ban Tôn giáo và Sở Công an yêu cầu can thiệp (xin xem văn bản gốc trên Trang nhà Quê Mẹ).

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Chuẩn bị Đại lễ Phật Đản Tam hợp Công an đàn áp một số chùa GHPGVNTN

Paris ngày 02-04-2008

Chùa Giác Hải ở Lâm Đồng và chùa Phước Huệ ở Quảng Trị

Càng sát gần Lễ Phật Đản Tam Hợp do Nhà cầm quyền Hà Nội tổ chức vào tháng 5 tới, một số các chùa thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) càng bị sách nhiễu, đàn áp. Lý do là Nhà nước và các cơ quan công quyền kết hợp với Giáo hội Phật giáo Nhà nước chuẩn bị Đại lễ Phật Đản Tam hợp quốc tế tại 55 tỉnh thành trên toàn quốc. Do đó, những ngôi chùa nào không thần phục Nhà nước đều trở thành đối tượng khủng bố. Việc đã xảy ra mấy ngày vừa qua tại chùa Giác Hải ở Lâm Đồng và chùa Phước Huệ ở Quảng Trị.

Chùa Giác Hải ở Lâm Đồng

Chùa Giác Hải tại thị trấn Thạnh Mỹ, huyện Đơn Dương tỉnh Lâm Đồng do Thượng tọa Thích Trí Khải làm trú trì. Nhưng bỗng nhiên Thượng tọa nhận được Quyết định số 52 của Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Nhà nước tỉnh Lâm Đồng ký ngày 17-3-08 ra lệnh bãi nhiệm chức trú trì của Thượng tọa và đòi tịch thu chùa. Quyết định này căn cứ vào Kiến nghị của Ban Đại diện Phật giáo Nhà nước huyện Đơn Dương với chữ ký của 13 Phật tử (xem văn bản gốc trên Trang nhà Quê Mẹ : <http://www.queme.net>). Thế nhưng trước tình trạng phi pháp ấy, ngày 19-3-2008, một Thư Kiến

Thư Kiến nghị của 239 Phật tử chùa Giác Hải yêu cầu thu hồi Quyết định số 52 nói trên, một Quyết định phi pháp vì 3 lý do : “**Một**, kiến nghị này chỉ vờ vện có 13 chữ ký (của tám hộ gia đình), nó không đủ tư cách đại diện cho hàng trăm Phật tử chùa Giác Hải. **Hai**, Ban Đại Diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam (tức Giáo hội Nhà nước, PTTGQT chú) huyện Đơn Dương đi đến Quyết định về chùa Giác Hải mà không hề tham khảo ý kiến Ban Hộ tự và Phật tử chùa Giác Hải. **Ba**, Tờ trình số: 01/TT ngày 15-10-2007 của 13 Phật tử gửi Ban Trị sự Phật Giáo Lâm Đồng, nội dung không nêu được lý do chính đáng về việc trục xuất Thượng tọa Thích Trí Khải. Do đó, đây là việc làm sai luật, phi pháp”.

Thượng tọa Thích Như Tấn, Chánh Đại diện GHPGVNTN tỉnh Lâm Đồng cũng đã viết Thư Kháng nghị ngày 19-3-2008 gửi Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Nhà nước tỉnh Lâm Đồng phản đối Quyết định số 52 là phi pháp và vi hiến. Thượng tọa Thích Như Tấn kháng cáo 3 điều : “**1**. Ban Trị Sự GHPGVN tỉnh Lâm Đồng chiếm chùa Giác Hải, trục xuất thành viên Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất qua Quyết Định 52/QĐ/BTS ngày 17-03-2008 là việc làm phi pháp và vi hiến. **2**. Chính quyền tỉnh Lâm Đồng thông qua Ban Trị Sự GHPG

VN tỉnh Lâm Đồng cướp chùa Giác Hải, đàn áp GHPGVNTN. 3. Kính đến Trung ương GHPGVNTN, Quý cơ quan Quốc tế nhân Quyền Liên Hiệp Quốc can thiệp và giúp đỡ”.

Từ Lâm Đồng, Thượng tọa Thích Như Tấn cho ông Võ Văn Ái, Giám đốc Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế biết sự kiện mấy ngày qua Công an đi vận động các Phật tử ký tên hậu thuẫn Thượng tọa Thích Trí Khải, hứa sẽ thưởng 500.000\$ VN (năm trăm nghìn đồng) nếu ai chịu ký tên chống Thượng tọa Thích Trí Khải. Nhưng công an đã thất bại, vì tất cả Phật tử đều trả lời : **“Là người con Phật chúng tôi không biết nói láo. Chúng tôi quyết bảo vệ Thầy chúng tôi và chùa Giác Hải mà chúng tôi đã gây dựng 50 năm qua”**. Vì vậy, công an đang tiến sang bước khủng bố thứ hai, là gửi giấy mời các Phật tử ký tên trong Thư Kiến nghị đến sở công an “làm việc”.

Chùa Phước Huệ ở Quảng Trị

Tại Quảng Trị, Đại đức Thích Từ Giáo cũng vừa gửi Thư Trình lên Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hoá Đạo, về việc nhà đương quyền Quảng Trị đàn áp Chùa Phước Huệ, và gửi bản sao sang Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế nhờ phổ biến và can thiệp.

Đại đức Thích Từ Giáo cho biết sáng sớm ngày 1-4-2008 đã có khoảng 300 công an chìm, nổi và dân phòng đến đàn áp, phá bỏ cổng chùa Phước Huệ, nhà bếp và nhà kho. Ngoài ra công an còn cướp đi một máy vi tính, một điện thoại di động, một máy quay hình và tám mươi ba triệu đồng. Sự việc xảy ra ghi trong bức Thư Trình như sau :

“Ngày 01-04-2008 toàn bộ các ngã đường đến Chùa đều bị phong toả bởi những hàng rào sắt chắn với vòng đai đường kính 1km. Vào lúc 7g sáng thì lực lượng Công an đồng phục khoảng 300 người đã vây kín với những băng hiệu **“Vùng cấm”** không cho mọi người ra vào hay qua lại.

“Đúng 7g30 một toán Công an không mặc đồng phục trên 100

người cùng các dân phòng với các cơ quan đoàn thể nam nữ lẫn lộn. Trong đó có đại diện Giáo Hội nhà nước, Phó ban Tôn giáo tỉnh đều xông vào. Trước tiên những thanh niên khoẻ mạnh đè chúng con ngay tại giữa sân hậu Tổ, chú tiểu Hoàng Văn Đại Nghĩa chụp ảnh ngay trên nóc chùa chụp xuống, một công an vật chú xuống trên mái nhà lấy đi cả máy ảnh. Trong lúc đó chú tiểu Hoàng Văn Pháp Chính dùng máy di động N73 quay phim thì bị công an đẩy vào sau liêu nhà hậu Tổ dùng tay bóp cổ để lấy máy, còn chiếc máy của chú Phan Chính bị đập nát, tất cả các chú còn lại đều bị dồn vào một góc dùng dao nhỏ và còng số 8 để uy hiếp tinh thần. Những sự ghê tởm xảy ra, Mẹ già của con thấy vậy liền lao đến, thì bị tốp công an chặn lại vật xuống kéo lê lê giữa sân đem ra xe công an đưa liền về quê. Còn Huynh Trưởng Gia Đình Phật tử Hoàng Bình bị áp tải lên xe tù về đồn công an phường 2 nơi anh cư trú dưới sự chỉ đạo của Phó công an thị xã Đông Hà Đào Trọng Tiên và Hồ Ngọc Việt.

“Trong thời gian này lực lượng công an không mặc sắc phục cùng dân phòng bịt bịt kín lại để tháo gỡ công chùa Phước Huệ, phá bỏ hai cây cờ Phật giáo cùng ngôi tượng Đản Sinh rồi tiếp tục phá ngôi nhà bếp và kho chứa củi chùa đã xây dựng sau lần khủng bố vào ngày 19 tháng 04 năm 2007.

“Cuộc khủng bố kéo dài cho đến 11g mới chấm dứt, khi đó chúng con phát hiện trong phòng làm việc Ban Đại Diện mất đi một chiếc máy Vi tính và tất cả hồ sơ bị xáo tung, lấy mất đi một số tiền 83.000.000 (tám mươi ba triệu đồng) là tiền của quý Phật tử cúng dường cho chùa để lót sân và làm hồ Sen để tôn tượng Đức Quán Thế Âm.

“Vậy chúng con kính trình Hoà Thượng Viện Trưởng cùng Quý Chư Tôn Đức, **đây không chỉ là cưỡng chế cướp đất, mà còn là cuộc đàn áp nhằm vào Ban Đại Diện GHPGVNTN tỉnh Quảng Trị và Tăng chúng chùa Phước Huệ”**.

Đại đức Thích Từ Giáo cũng cho biết rằng một ngày trước đó, 31-3-

2008, các chú Tiểu (Sa di) đi học ở trường Trung học phổ thông Nguyễn Huệ và trường Tiểu học Võ Thị Sáu đều bị mời lên phòng Ban Giám hiệu để Thiếu tá Công an thị xã Đông Hà, ông Hồ Ngọc Việt, và ông Trung tá Nguyễn Hoàng, Đồn trưởng Công an Phường 5 hạch sách, hỏi han, hăm dọa gây nản chí tu hành cho kẻ sa cơ muôn nường nhờ cửa Phật.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

deus_caritas@yahoo.ca

Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

Trang mạng chính thức của Khôi 8406 :

<http://khoi8406vn.blogspot.com>

Tin đồ Phật Giáo Hòa Hảo ở Việt Nam vẫn gặp khó khăn 18-01-2008

Đỗ Hiếu, phóng viên đài RFA

Tin tức chúng tôi ghi nhận được cho thấy các tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo ở Việt Nam vẫn đang gặp khó khăn trong các sinh hoạt tôn giáo. Đỗ Hiếu của đài chúng tôi đã liên lạc với các chức sắc và tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo trong nước và ở hải

-----tiếp tục bị bách hại-----

ngoại, để ghi nhận những sự kiện cụ thể, gửi đến quý vị thánh giá trong tường trình sau đây.

Không đây một tuần lễ trước đây, những tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo tại Việt Nam đã gửi thư đi khắp nơi, kêu gọi mọi người giúp đỡ trước những khó khăn mà Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo gặp phải hồi đầu tháng Giêng này, khi bị các chính quyền địa phương tìm cách gây khó khăn, không muốn họ cử hành Lễ Kỷ Niệm 88 năm ngày Đản Sanh của Đức Huỳnh Giáo Chủ.

Câu chuyện đau lòng và lời kêu cứu không dừng ở đó. Tin tức mới nhất mà Ban Việt Ngữ chúng tôi nhận được cho thấy sinh hoạt tôn giáo của đạo Hòa Hảo ở vùng đồng bằng sông Cửu Long vẫn gặp nhiều hạn chế, trường hợp tín đồ bị bắt giam, hành hung, xử phạt nặng nề, vẫn xảy ra trong thời gian gần đây.

Ông Huỳnh Văn Hiệp, Phó Hội Trưởng Ban Trị Sự Trung Ương GHPGHH/Hải Ngoại, tóm lược vài sự kiện cụ thể, xảy ra đối với các đồng đạo, cùng tình hình sinh hoạt của tôn giáo này ở các tỉnh Nam Bộ.

Trong số những người được nói đến, có trường hợp của ông Trần Văn Thiệp, một trong những tín đồ không may bị công an hành hung, gây thương tích, giam cầm và xử phạt 6 năm tù về tội gây rối trật tự cộng thêm 4 năm tù về tội chống người thi hành nhiệm vụ. Từ huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp, cô Trần Thị Lượm Em, con gái ông Trần Văn Thiệp kể lại với đài chúng tôi nguyên do tại sao cha cô bị đánh đập, giam cầm, cáo buộc nhiều tội danh và bị kết án oan ức.

Cha bị bắt dẫn đi mất tích suốt mấy tháng mà không biết sống chết ra sao, ở nhà, mẹ cô là bà Huỳnh Thị Lụa lâm trọng bệnh, cả gia đình bị sa sút, không lối thoát. Cô Lượm Em kể tiếp về hoàn cảnh bi đát trong nhà cô hiện giờ.

Cô Lượm Em cũng cho Ban Việt Ngữ chúng tôi biết cha cô nay như

người mất hồn, khi ông ra trước tòa hồi tuần rồi ở Lấp Vò, lãnh bản án qua một phiên xử vội vã, không ai làm chứng, cũng chẳng có người bênh vực. Nạn nhân Trần Văn Thiệp không nói nên lời vì vết thương nơi miệng ông chưa lành mà chỉ nhìn con gái, lắc đầu.

Trường hợp xảy ra với ông Trần Văn Thiệp cũng chẳng phải là trường hợp duy nhất. Một cư sĩ Hòa Hảo khác là ông Nguyễn Văn Lúa cũng bị công an địa phương làm khó dễ, vu oan, chỉ vì ông là một trong 3 đại diện của Giáo Hội được phái đoàn Ủy Hội Tự Do Tôn Giáo Quốc Tế Hoa Kỳ mời đến gặp tại Saigon hồi tháng 10 năm ngoái, khi phái đoàn sang Việt Nam để tìm hiểu tại chỗ tình hình tự do tôn giáo.

Một số tín đồ Phật Giáo Hòa Hảo ở Nam Bộ khác cũng cho chúng tôi biết điều đáng lo âu là càng gần đến ngày 18 tháng 5 âm lịch, kỷ niệm 69 năm giáo chủ Huỳnh Phú Sổ khai sáng nền đạo Hòa Hảo, thì chánh quyền và công an sở tại lại càng tăng cường các biện pháp an ninh không cho tín đồ được tự do đi lại, hội họp, để bàn thảo về chương trình tổ chức mừng ngày lễ trọng đại này.

Những tín đồ này còn lo âu là từ nay đến ngày lễ trọng đại đó, có khả năng sẽ còn thêm những vụ bắt bớ, giam cầm, kết án khác xảy đến với đồng đạo của họ.

Nhiều tín đồ Hòa Hảo ở An Giang vẫn chưa được tự do hành đạo

11-04-2008

Đỗ Hiếu, phóng viên đài RFA

Vào cuối tháng 3 vừa qua, tín đồ đạo Hòa Hảo tổ chức lễ kỷ niệm ngày Đức Huỳnh Giáo Chủ bị ám hại cách đây hơn 60 năm nơi thánh địa ở An Giang. Theo tin riêng đến với đài Á Châu Tự do, nhiều chức sắc và tín hữu Hòa Hảo bị công an bắt bớ, làm khó dễ. Mọi sinh hoạt Đạo bị ngăn cấm.

Nói về những khó khăn mà các đồng đạo của ông nơi quê nhà đang gặp phải trong thời gian gần đây, từ Virginia, ông Huỳnh Văn Hiệp, Phó Hội Trưởng Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Trung Ương Hải Ngoại cho Đài Á Châu Tự Do chúng tôi biết thêm chi tiết qua các cuộc điện đàm mới vừa rồi về nơi thánh địa ở An Giang.

Ông Huỳnh Văn Hiệp: Chúng tôi vừa nhận được một số dữ kiện từ bên quê nhà cho biết trong vài ngày qua, nhằm ngày lễ kỷ niệm Đức Thầy thọ nạn tại Đốc Vàng, một số anh em Phật Giáo Hoà Hảo đã bị chính quyền địa phương bao vây và hành hung. Những người này có tên trong một danh sách đứng xin lại cơ sở của Đạo.

Trong số đó có ông Nguyễn Văn Lúa bị họ chặn đường đánh. Tư gia của gia đình các ông Nguyễn Văn Trí, Trần Minh Thiện, ông Trần Thiện Nghĩa, Nguyễn Thị Nghĩa, và ông Lê Minh Triết bị một số công an bao vây.

Ngay như chùa Quang Minh Tự của gia đình ông Võ Văn Thanh Liêm họ đã bao vây và một đêm nọ thì họ đã đập phá công rào để vô xét gia đình. Đây là những hành động mà luôn luôn lúc nào nhà cầm quyền cũng muốn phong tỏa tất cả những dư luận để cho mọi người thấy sợ trước cái áp lực nặng nề của chính quyền Việt Nam cộng sản trong giai đoạn hiện tại.

Ông Hiệp cũng trình bày về những hoàn cảnh mà ông cho là rất bi thảm, đối với một số đồng đạo đang phải gánh chịu nơi chốn lao tù ở trại Xuân Lộc, Long Khánh:

Ông Huỳnh Văn Hiệp: Chúng tôi được tin là đồng đạo Phật Giáo Hoà Hảo Võ Văn Thanh Liêm đang tuyệt thực rất là nhiều ngày ở trong trại tù. Giáo Hội Phật Giáo Hải Ngoại đã gửi những thỉnh nguyện thư tới những cơ quan ngoại giao của Hoa Kỳ, Tòa Tổng Lãnh Sự cũng như Đại Sứ Mỹ tại Việt Nam để nhờ quý vị đó can thiệp với chính quyền Việt Nam, hầu giải toả tất cả những tình trạng khó khăn của tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo ở trong nội địa.

Chúng tôi hy vọng rằng với áp lực của công luận trên thế giới đòi hỏi tự do tôn giáo tại Việt Nam thì nhà nước Việt Nam sẽ có những thay đổi trong tương lai gần đây.

Phóng viên Ban Việt Ngữ chúng tôi gọi điện cho nữ tu sĩ Hòa Hảo Trần Thị Diên, ở xã Mỹ An, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, người từng bị ngồi tù vì tham gia đấu tranh cho tự do tôn giáo. Bà đồng thời cũng vừa mới đi thăm nuôi các đồng đạo và người thân còn bị giam ở trại K30 Xuân Lộc.

Bà Diên cho biết những điều mắt thấy, tai nghe như sau:

Bà Trần Thị Diên: Hôm qua thân nhân của Võ Văn Thanh Liêm đi thăm nuôi ông cho biết là từ bữa đi thăm chuyên rồi cho tới nay là hai mươi mấy ngày thì ông đang trầm trọng dữ lắm, Và tu sĩ Nguyễn Văn Điền cùng 13 người tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo đang bị cầm tù tại Xuân Lộc (Đồng Nai) không ngoài lý do là tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo đòi tự do tôn giáo. Họ đòi hỏi giải thể ban trị sự quốc doanh hiện nay, đòi 3 ngày lễ lớn truyền thống của Phật Giáo Hoà Hảo, và đòi lại những tài sản của Phật Giáo Hoà Hảo bị nhà nước chiếm đoạt. Từ năm 1999 khi ban đại diện quốc doanh ra đời, anh em chúng tôi đứng lên để đòi hỏi lại tôn giáo Phật Giáo Hoà Hảo, nhứt là đòi ngày lễ 25 tháng 2, ngày Đức Thầy bị Việt Minh ám hại.

Những đồng đạo nào mà đứng lên để đòi hỏi đều bị cộng sản Việt Nam trù dập mọi mặt. Tôi cũng là nạn nhân đây. Tôi bị cầm tù 2 năm. Đến hôm nay còn 13 người đang bị cầm tù ở trong đó, do đòi tự do tôn giáo, do bị xử bất oan ức.

Dịp này, nữ tu sĩ Phật Giáo Hoà Hảo, bà Trần Thị Diên, kêu gọi công luận bên ngoài vận động với Hà Nội để sớm trả tự do cho những tù nhân tôn giáo đã ngồi tù lâu năm chỉ vì công khai nói lên nguyện vọng tha thiết của mình:

Bà Trần Thị Diên: Tôi là tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo kêu gọi với Ủy Hội Nhân Quyền Quốc Tế, các tôn giáo trên thế giới hướng về Việt Nam, đòi lại sự công bằng cho tôn giáo Việt Nam nói chung và Phật

Giáo Hoà Hảo nói riêng, để cho chúng tôi sống yên tâm mà tu hành.

Nhà nước Việt Nam nói rằng có tự do tôn giáo nhưng trong các dịp lễ truyền thống của Đạo nhà cầm quyền rình rập mọi mặt, ly gián, hãm dọa đủ thứ hết. Thành ra Phật Giáo Hoà Hảo chúng tôi sống trong vòng lo âu, hồi hộp. Đức Thầy của chúng tôi ngày xưa bị nhà cầm quyền ám hại, nay họ trù dập lên đầu chúng tôi nữa. Giờ này Phật Giáo Hoà Hảo chúng tôi quá bị áp bức nghiệt ngã, bị trù dập mọi mặt.

Những người theo bên nhà nước - ban quốc doanh - thì được tự do đi tới lui, còn những anh em thuần túy mà đấu tranh thì đều bị họ rình rập, theo dõi, hãm dọa đủ thứ, mọi mặt hết. Tôi nhờ đài chuyển lời, để làm sao mà can thiệp dùm với nhà cầm quyền Việt Nam trả tự do cho 13 tín đồ Phật Giáo Hoà Hảo đang bị cầm tù hiện giờ. Quá oan ức rồi ! Hướng về quốc nội để cho Phật Giáo Hoà Hảo được tự do.

Tương cũng xin được nói thêm là tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm hiện trong tình trạng sức khỏe suy kém, sau những ngày dài tuyệt thực trong nhà tù tại Xuân Lộc.

Công an CSVN bắt bớ các Nhà Dân chủ và Dân oan.

Theo tin từ Hà Nội, sáng ngày 13-4-2008, một cuộc gặp mặt thân mật giữa các nhà Dân chủ và Dân oan đã được tổ chức tại một nhà hàng. Khoảng 9 giờ sáng, khi mọi người còn chưa tề tựu đông đủ thì mấy chục công an đã kéo đến bao vây nhà hàng. Đầu tiên, họ ra lệnh cúp điện lưới khu vực đó. Sau đó công an yêu cầu chủ nhà hàng không tiếp khách.

Các nhà Dân chủ đã phản đối sự can thiệp của công an tới việc kinh doanh của nhà hàng. Đồng thời cũng giải thích cho nhà hàng hiểu về những việc làm phi pháp của lực lượng an ninh. Nhưng dưới sự đe dọa trắng trợn, nhà hàng đành phải từ chối phục vụ khách. Mọi người bắt buộc đi tìm một địa điểm khác. Trong khi đó, xe cảnh sát vẫn bám theo và loa rằng: "Yêu cầu mọi người giải tán để giữ trật tự". Và công an bắt đầu thực hiện việc đàn áp, bắt bớ. Đầu tiên, họ cướp máy ảnh, điện thoại di động của nhà văn

Nguyễn Xuân Nghĩa. Một số nhà Dân chủ khác như ông Vi Đức Hồi, thầy giáo Vũ Hùng, kỹ sư Nguyễn Phương Anh, kỹ sư Phạm Văn Trội, sinh viên Nguyễn Tiến Nam... đã bị lôi kéo, xô đẩy rất thô bạo. Một nữ chiến sĩ Dân chủ khác là chị Dương Thị Xuân cũng bị công an dùng những hành vi rất bất nhã. Đặc biệt, nhà tranh đấu Dân chủ trẻ tuổi khác là anh Lê Thanh Tùng đã bị công an bắt đi cùng với một số dân oan khác. Hiện không biết họ bị đưa đi đâu. Trong số những dân oan bị bắt, đáng lưu ý có ông Lê Xuân Kính, bố của ngư dân Lê Xuân Trọng, nạn nhân bị tử nạn trong trận bắn giết hồi tháng 1-2005 do hải quân Trung cộng gây ra. Trước đó, nhà báo Nguyễn Khắc Toàn cũng đã bị 8 công an chặn ngay tại cổng khi anh vừa bước ra cửa.

Chúng tôi còn được tin từ Sài Gòn: kỹ sư Đỗ Nam Hải đã bị chặn bắt khi anh đang trên đường đi tập thể dục buổi sáng. Anh Hải đã bị đưa đi "làm việc" tại công an quận Phú Nhuận. Trong những ngày qua, kỹ sư Đỗ Nam Hải liên tiếp bị triệu tập, bị chặn bắt giữa đường, bị ép phải "làm việc" với công an. Khi chúng tôi viết bản tin này, anh Hải vẫn chưa được về nhà.

Sự việc ngày 13-4-2008 phải chăng đang mở màn cho một chiến dịch đàn áp mới quy mô và khốc liệt hơn đối với phong trào Dân chủ VN ? Chúng tôi yêu cầu CSVN ngừng ngay các hành động đàn áp, bắt bớ những nhà đấu tranh, những người dân yêu chuộng tự do, dân chủ. Những hành động đàn áp chỉ thể hiện một chính quyền đang suy yếu, run sợ trước sức mạnh, khát vọng của người dân về một đất nước VN tự do, dân chủ thật sự.

Người Đưa Tin, Hà Nội, Việt Nam

Nhà cầm quyền CSVN chỉ đẩy mạnh "tuyên truyền" để cưỡng đoạt tài sản

Hà Nội, (NV) - Hôm 11 tháng 4, đại diện chính quyền thành phố Hà Nội, quận Đống Đa đã tổ chức một cuộc họp với các linh mục đại diện Dòng Chúa Cứu thế Hà Nội và đại diện giáo xứ Thái Hà về yêu cầu đòi lại nhà đất của Dòng Chúa Cứu thế Hà Nội. Sau cuộc họp này, năm linh mục tham dự cuộc họp vừa kể đã viết một lá thư tường trình về nội dung cuộc họp với Bề Trên Giám Tỉnh của Dòng.

Theo đó, cuộc họp kể trên được tổ chức tại Sở Tài Nguyên-Môi Trường và Nhà Đất Hà Nội, phía chính quyền có 18 người, đứng đầu là ông Trịnh Kiên Đình, phó giám đốc Sở Tài Nguyên-Môi Trường và Nhà Đất kiêm trưởng đoàn Thanh

quyết tâm cướp đất Giáo xứ

Người Việt 13-04-2008

Tra Liên Ngành, nhiều cán bộ còn lại không được giới thiệu căn cứ về tên, nơi làm việc. Phía Dòng Chúa Cứu Thế có 5 linh mục và 6 giáo dân giáo xứ Thái Hà. Lúc đầu phía chính quyền chỉ đồng ý cho ba linh mục có tên trên giấy mời được dự họp nhưng sau đó, do các linh mục yêu cầu phải để những linh mục và giáo dân còn lại cùng vào, “không thì thôi” nên phía chính quyền đã “hội ý khoảng nửa tiếng”, cuối cùng đành chấp nhận yêu cầu này.

Tại cuộc họp, đại diện chính quyền thành phố Hà Nội công bố “dự thảo kết luận thanh tra” dài 9 trang, theo đó:

- Việc đòi lại/xin lại đất mà công ty May Chiến Thắng đang quản lý là không có cơ sở để giải quyết.

- Giáo xứ Thái Hà chiếm đất sử dụng hợp lệ mà không hợp pháp của công ty Vật Tư Xi Măng, của Sở Điện Lực (phần đất thuộc Đền Thánh Giêradô).

- Giáo xứ Thái Hà vi phạm luật đất đai và luật giao thông khi phá tường rào bảo vệ của công ty Chiến Thắng và dựng lều trại ở lề đường.

- Giáo xứ vi phạm pháp lệnh và nghị định về tín ngưỡng tôn giáo khi dựng ảnh tượng, đặt bàn thờ và đọc kinh cầu nguyện ở tường rào công ty Chiến Thắng và lề đường thuộc ngách 49, ngõ 64, phố Nguyễn Lương Bằng.

Lấy tư cách trưởng đoàn Thanh Tra Liên Ngành, ông Trịnh Kiên Đĩnh kiến nghị:

- UBND thành phố Hà Nội ra quyết định về việc đòi đất của Giáo Xứ Thái Hà.

- UBND thành phố Hà Nội ra quyết định thu hồi toàn bộ khu đất thuộc công ty May Chiến Thắng đang quản lý giao cho UBND quận Đống Đa làm công viên cây xanh để phục vụ dân cư trong khu vực.

- UBND thành phố Hà Nội ra quyết định thu hồi toàn bộ khu đất thuộc Đền Thánh Giêradô mà theo báo cáo là thuộc quyền quản lý của công ty Vật Tư Xi Măng và thuộc Sở Điện Lực để giao cho UBND quận

Đống Đa làm tụ điểm sinh hoạt văn hóa phục vụ dân cư trong khu phố.

- UBND thành phố Hà Nội giao cho Sở Giao Thông Công Chánh nghiên cứu xây dựng tuyến đường phía sau khu đất.

Trong tài liệu này, Đoàn Thanh Tra Liên Ngành cho biết, ngày 24-10-1961, Linh Mục Vũ Ngọc Bích đã ký giấy giao cho nhà nước quản lý 51,468 m²/60,250 m² đất của Dòng Chúa Cứu Thế Hà Nội.

Các linh mục viết thư tường trình nhận định: “Cách trình bày và cách dùng từ của báo cáo bất lợi cho Giáo Xứ Thái Hà. Hầu hết không có thông tin nào mới ngoài những điều mà giáo xứ đã biết. Ngay cả phần kết luận. Chẳng hạn, việc làm con đường phía sau khu đất. Ngách 49 chạy phía sau khu đất này đã đủ lớn để xe tải lưu thông, thực ra là họ muốn làm con đường cắt ngang khu đất thuộc Đền Thánh Giêradô và vì vậy con đường này sẽ chạy dọc theo tường nhà thờ Thái Hà, không gian sinh hoạt của giáo xứ bị thu hẹp hơn và không gian thờ tự bị ảnh hưởng nặng nề hơn.

Các linh mục nhận định tiếp: “Chúng con đồng ý với kiến nghị thu hồi đất mà công ty May Chiến Thắng, công ty Vật Tư Xi Măng, Sở Điện Lực đang chiếm dụng nhưng kiến nghị thu hồi để biến khu vực này thành công viên và tụ điểm sinh hoạt văn hóa thì là một kiến nghị gây ‘sốc’. Quý cha bề trên nghĩ sao khi đầu nhà thờ là một tụ điểm sinh hoạt văn hóa và lối vào nhà thờ cũng là lối vào công viên. Sinh hoạt ‘văn hóa’ của những nơi này trên cả nước như thế nào thì quý cha cũng đã biết. Những sinh hoạt ấy có bảo đảm không gian tôn giáo của nhà thờ nữa hay không?”

Các linh mục cho biết, họ và những giáo dân dự cuộc họp này đã trình bày khoảng 15 ý kiến. Nội dung, khẳng định Linh Mục Vũ Ngọc Bích chưa bao giờ bàn giao nhà, đất cho nhà nước quản lý. Họ cũng khẳng định nhà, đất mà công ty May Chiến Thắng đang chiếm

dụng là nhà, đất của giáo xứ, nhà dòng và giáo hội mà đại diện chưa bao giờ hiến hay bán cho nhà nước và nhà nước cũng chưa bao giờ mua hay trưng thu.

Trong báo cáo của Đoàn Thanh Tra Liên Ngành có nhiều điểm mâu thuẫn và phi lý. Chẳng hạn, báo cáo nêu ngày 24-10-1961, Linh Mục Vũ Ngọc Bích ký giấy bàn giao đất cho nhà nước quản lý. Thế thì tại sao nhà nước lại có quyết định giao đất cho xí nghiệp Dệt Thảm Len Đống Đa từ ngày 30-01-1961, thời điểm Linh Mục Bích chưa ký giấy bàn giao (?). Điều đó chỉ có thể là chính quyền tự chiếm đất và những giấy tờ được cho rằng Linh Mục Vũ Ngọc Bích đã ký là giả mạo. Cho đến lúc chết, chưa bao giờ Linh Mục Vũ Ngọc Bích ký tờ giấy nào hiến đất này cho nhà nước.

Phía Dòng Chúa Cứu Thế và Giáo Xứ Thái Hà còn phản đối các cáo buộc, tin tức xuyên tạc đã phát trên đài Truyền Hình Hà Nội và báo Hà Nội Mới. Tuy trưởng đoàn Thanh Tra Liên Ngành xác định báo cáo đã công bố chỉ là dự thảo nhưng buổi tối, đài Truyền Hình Hà Nội gọi văn bản này là các kết luận của đoàn thanh tra.

Họ cũng đã phản đối các kiến nghị thu hồi đất để làm tụ điểm sinh hoạt văn hóa và công viên. Đại diện Dòng Chúa Cứu Thế và Giáo Xứ Thái Hà kiến nghị thu hồi đất để trả lại cho Giáo Xứ Thái Hà, đáp ứng nhu cầu sinh hoạt tôn giáo của hàng ngàn người, đáp ứng nguyện vọng chính đáng và hợp pháp của giáo xứ, phù hợp với xu thế xây dựng một đất nước công bằng, dân chủ và văn minh.

Theo tường trình, cuối cuộc gặp, trưởng đoàn thanh tra đã lớn tiếng, yêu cầu giáo xứ tôn trọng pháp luật, đề nghị UBND quận Đống Đa tăng cường vận động giải thích tuyên truyền cho giáo dân. Đồng thời cho biết buổi gặp này là buổi “tuyên truyền pháp luật” (trong khi nội dung buổi làm việc ghi trên thư mời là “đối thoại”).

Đại diện Dòng Chúa Cứu Thế và Giáo Xứ Thái Hà đã đề nghị tiếp tục đối thoại vì họ “chưa đồng ý với các kết luận và kiến nghị của đoàn

Thanh tra”.

Cũng theo các linh mục, trong báo cáo có một tình tiết mới đáng chú ý là công ty May Chiến Thắng đã bán đất cho công ty Đầu Tư-Xây Dựng-Thương Mại Phúc Điền nhưng công ty Phúc Điền đã thanh lý hợp đồng từ tháng 3 năm 2007 vì “phát hiện phần đất mình mua thuộc nhà thờ Thái Hà”.

Các linh mục viết thư tường trình còn cho biết: “Từ ngày 8 tháng 4 đến nay, đài Truyền Hình Hà Nội và báo Hà Nội Mới vẫn tiếp tục đưa tin sai sự thật, xuyên tạc và dối trá một cách trắng trợn các sự kiện đang diễn ra, làm người ta hiểu sai bản chất của sự việc”.

Theo các linh mục: “Buổi làm việc với Đoàn Thanh Tra Liên Ngành tại Sở Tài Nguyên-Môi Trường-Nhà Đất Hà Nội chưa hé mở chút ánh sáng nào trong việc giải quyết vấn đề đất đai Giáo Xứ Thái Hà. Các kết luận và kiến nghị của đoàn thanh tra càng khiến chúng con và giáo dân trong giáo xứ cảm thấy bức xúc hơn”.

chính thức, Ông Trần Tiến Thành, Vụ Trưởng Vụ Cao Đài Ban Tôn Giáo Chính Phủ Trung Ương cho biết : “Phải trở lại hành Đạo theo xưa, tức đúng theo Tân Luật Pháp Chánh Truyền, có Lưỡng Đài, Lưỡng Phái. Sau đại hội này, Hội Đồng Chương Quản phải tiến hành ngay công cử 3 Vị Chánh Phối Sư nam và 1 Vị nữ Chánh Phối Sư, các vị này sẽ là Thường trực Hội Thánh”.

Nghe được lời tuyên bố như thế của đại diện Chính Quyền, cả trăm Tín Đồ ở Tây Ninh và từ các Tỉnh về tụ tập cầu nguyện tại gốc Bồ Đề trước Đền Thánh, cầu nguyện trong niềm hân hoan phấn khởi Đức Chí Tôn phổ hộ theo ý muốn của ông Vụ trưởng Vụ Cao Đài được thực hiện để cho Tôn giáo Cao Đài khôi phục lại bản sắc căn nguyên.

Bắt ngờ từ bốn phía, CA Nhà nước xông ra giải tán và bắt giữ những Tín đồ mà họ xem như cầm đầu. Rồi từ đó Tín đồ CĐ bị đàn áp, xét nhà, giam lỏng chực vị : Sĩ Tải Phùng Văn Phan, ST Hà Ngọc Voi, Lê Sinh Thượng Lê Thanh, CTS Nguyễn Văn Thắng, PTS Võ Văn Liêm, CTS Mần, ĐH Khoa, ĐH Nguyên... Tịch thu máy quay phim của ĐH Vệ. Xét nhà ĐH Dương Xuân Lương, tịch thu máy điện toán và vật

nghiêng ngửa cũng vẫn âm thầm chịu đựng, sinh hoạt bình thường như mọi người công dân tốt. Bỗng nhiên nghe Ông Trần Tiến Thành tuyên bố khôi phục lại bản chất nguyên thủy của Đạo, tất cả đều vui mừng “nghe lời như mơ cõi lòng”, nhất tề đứng dậy thỉnh cầu ý muốn của Chánh Phủ được thi hành. Con hổ ở trong rừng không biết nó ở đâu mà trờ, nhợc bằng nó ra khỏi rừng mới biết nó ở đâu mà giết. Đó là cái kế “điều hổ ly sơn” mà người thi hành là Ông Vụ Trưởng Vụ Cao Đài của Chánh Phủ. Những Tín Đồ Cao Đài hiền lành, chất phác, tu hành tinh tấn, nhưng về mặt đời vẫn còn ngờ ngạc hơn nhiên! Nếu không có lời chiêu dụ của Ông Vụ Trưởng Vụ Cao Đài thì họ chỉ tiếp tục sống lặng lẽ trong Thánh Thất sáng chiều cầu nguyện Đức Chí Tôn phổ độ toàn thể chúng sinh.

Dù sao hành động đàn áp Tín đồ CĐ hiện thời là hậu quả lời tuyên bố của ông Vụ trưởng Vụ Cao Đài Ban tôn giáo CP TW Trần Tiến Thành. Toàn thể Tín đồ CĐi trong và ngoài nước đang theo dõi sự diễn tiến của biến cố này để biết rõ là sáng kiến của ông VT Vụ Cao Đài có tính cách cá nhân và cần phải sửa sai, hay đó là kế hoạch chung của Đảng và Nhà Nước VN/CHXHCN nhằm bài trừ Tôn giáo giữa lúc phong trào Nhân quyền đang sôi động khắp thế giới.

T.M. Ban Bảo Vệ Tự Do
Tín Ngưỡng Đạo Cao Đài.
Hiền Tài Nguyễn Thanh Liêm

Ngày mùng 8 tháng 4 năm 2006, 118 nhà đối kháng tại Việt Nam đã cùng ký chung một văn kiện có tên là Tuyên Ngôn Dân Chủ Việt Nam. Đây có thể coi là văn kiện nền tảng của Phong Trào Dân Chủ Việt Nam hiện nay, sau những nỗ lực liên kết giữa những nhà dân chủ để đấu tranh một cách đơn lẻ trong hai thập niên 80 và 90 của thế kỷ 20. Nhờ sự tiên phong ký tên của 118 nhà dân chủ, đã kích thích gần 2 ngàn người khác ký tên sau đó vào Tuyên Ngôn Dân Chủ Việt Nam, tạo một bước ngoặt rất lớn cho công cuộc dân chủ hóa tại Việt Nam. Đó là,

Thứ nhất, từ những nỗ lực đấu tranh đơn lẻ của từng cá nhân, các nhà đối kháng, các nhà dân chủ tại Việt Nam đã can đảm công khai mình định lập trường và những ước vọng đấu tranh của mình trước công luận qua bản Tuyên Ngôn Dân Chủ. Đây có thể coi là sự kết hợp quy mô

Cộng sản lường gạt rồi đàn áp Tín đồ HT Nguyễn Thanh Liêm 10-04-2008 **CAO ĐÀI**

(G.Đ)

+++++

Thế giới còn đang kinh ngạc trước thảm kịch “Trung Cộng giết hại Thầy tu Tây Tạng”, thì tại Tây Ninh CSVN bao vây Tòa Thánh, bắt bớ, đánh đập, xét nhà, tịch thu vật liệu của Tín đồ Cao Đài. Như mọi người đều biết, ngay từ khi CSVN xâm chiếm miền Nam, thì Đạo CĐ đã bị nhà cầm quyền lên án là “phản cách mạng, những Chức sắc lãnh đạo là phản quốc”. Một nhóm Tín đồ thân nhà cầm quyền thành lập Hội đồng Chương quản thay thế Hội Thánh quản trị Đạo CĐ và ban bố Hiến chương mới, sửa đổi nghi thức hành Đạo. Đa số Tín đồ trung kiên của Đạo, dù không bằng lòng, cũng âm thầm chịu đựng qua ngày, lặng lẽ tu hành theo nghi thức căn nguyên.

Đột nhiên ngày 05-12-2007, trong chương trình Đại Hội Hội Thánh

liệu linh tinh.

Những người tu hành vẫn ngờ ngác, không hiểu tại sao làm y theo ý muốn của Nhà cầm quyền mà lại bị đàn áp! Ở ngoài nhìn vào, Tín Đồ hải ngoại thấy rõ như ban ngày động cơ của sự kiện xảy ra :

1- Nhận xét thứ nhứt : Là trong khi hai phe nhóm của một Tôn giáo chống đối nhau mà Nhà cầm quyền đứng theo một bên nào, thì rõ ràng bên đó là bên của Chánh phủ. Hành động như thế đó là Nhà cầm quyền Hà Nội tự tổ cáo rằng Hội đồng Chương quản là do Chánh phủ lập ra và Chánh phủ đã nhờ tay HĐCQ làm Bản Hiến chương Tôn giáo mới. Như vậy có phải là Chánh Phủ đã xen vào nội bộ của Tôn Giáo hay không, và đã không tôn trọng tự do Tôn Giáo?

2- Nhận xét thứ nhì : Bấy lâu nay đa số Tín Đồ trung kiên trong nước, mặc dầu rất đau lòng nhìn nền Đạo

nhất giữa các nhà dân chủ Việt Nam từ trước đến nay.

Thứ hai, sự ra đời Khối 8406 được đánh giá như sự xuất hiện của một lực lượng dân chủ - tuy còn phải hoạt động bí mật và luôn luôn bị đàn áp, khống chế - nhưng rõ ràng là Phong Trào Dân Chủ không còn có thể bị đàn áp như cách nay vài ba năm.

Thứ ba, sự công khai xuất hiện của Khối 8406 với Ban Đại Diện tiên phong gồm Linh mục Nguyễn Văn Lý, Kỹ sư Đỗ Nam Hải, ông Trần Anh Kim... đã mở đầu cho sự xuất hiện hàng loạt những đảng phái hay những lực lượng đấu tranh ngay tại Việt Nam như đảng Thăng Tiến, đảng Vì Dân, đảng Dân Chủ Nhân Dân, Hội Ái Hữu Cựu Tù Nhân Chính Trị, Liên Minh Dân Chủ Nhân Quyền Việt Nam, Hiệp Hội Công Nông Việt Nam...

Từ khi xuất hiện cho đến nay, Khối 8406 đã bị Cộng sản Việt Nam liên tục trù dập và khống chế, nhất là bắt giữ Linh mục Nguyễn Văn Lý với án tù 8 năm, cô lập Linh mục Phan Văn Lợi, uy hiếp tinh thần và xách nhiễu anh Đỗ Nam

oan đều là những vị đã ký tên vào bản Tuyên Ngôn Dân Chủ Nhân Quyền. Cuộc đấu tranh liên tục 27 ngày đêm của hơn một ngàn dân oan tại Văn phòng 2 Quốc Hội CSVN từ cuối tháng 6 năm 2007 đã làm cho Hà Nội lúng túng đối phó. Chính cuộc đấu tranh này đã tạo một cái trớn rất lớn cho bà con dân oan tiếp tục tụ tập đấu tranh liên tục trong những tháng vừa qua tại nhiều nơi không chỉ tập trung tại Hà Nội hay Sài Gòn như trước đây. Sự kiện bà con dân oan tại Cần Thơ đã tố cáo những hành vi tham ô những lạm của cán bộ Tỉnh trong nhiều năm trời, sau cùng Hà Nội đã phải ra lệnh cách chức 6 cán bộ từ Phó Bí Thư tỉnh uỷ đến Chủ Tịch Ủy Ban Hành Chánh Tỉnh vào tháng 11 năm ngoái là một chiến thắng. Mới đây, cuộc đấu tranh của bà con dân oan tại Tiền Giang đã buộc chính quyền Tỉnh phải nhận lỗi và hứa cứu xét các nguyện vọng của bà con. Người ta chưa có thể tin vào những lời hứa của cán bộ CSVN nhưng ít ra thái độ nhận lỗi là một chiến thắng để qua đó bà con dân oan sẽ đẩy mạnh các áp lực hơn nữa trong thời gian tới.

Nỗ lực thứ hai là phong trào chống

Trung Quốc qua vụ xâm chiếm Hoàng Sa và Trường Sa đang bộc phát mạnh mẽ trong hàng ngũ sinh viên, trí thức, văn nghệ sĩ. Cũng giống như bà con dân oan, những người tích cực nhất trong nỗ lực chống các hành động xâm lăng của Trung Quốc từ đầu tháng 12 năm ngoái, hoặc có ít nhiều liên hệ với các cuộc vận động nhân quyền của Khối 8406 liên quan đến Hội nghị APEC 14 tại Hà Nội hay quanh việc Hà Nội xin gia nhập WTO vào tháng 11 năm 2006, đều là thành viên của Khối 8406. Chính nhờ sự liên hệ này mà thành phần trí thức, thanh niên sinh viên đang tiếp nối các nỗ lực của những người tiên

phong trong Khối 8406 đẩy mạnh các nỗ lực tranh đấu. Điểm đặc biệt đáng chú ý là sự xuất hiện các Blogger trong thành phần này đã góp phần phá vỡ tình trạng bùng bít thông tin của Hà Nội, giúp cho việc chuyển tải tin tức giữa các nhân sự đấu tranh ở trong nước và với cộng đồng người Việt tại hải ngoại ngày một nhanh chóng, khiến cho Hà Nội không còn có thể ngăn chặn như trước đây.

Hai năm qua là thời gian rất dài đối với những khắc khoải chờ mong ngày đất nước có tự do dân chủ của đồng bào cả nước; nhưng đối với một phong trào đấu tranh thì nó chỉ là một khoảnh khắc của thời kỳ xây dựng. Nhưng nhìn lại tầm ảnh hưởng của Khối 8406 trên các thành phần đấu tranh tại Việt Nam và nhất là tiếng vang của nó trên diễn đàn quốc tế - được đánh giá như sự xuất hiện của Phong Trào Hiến Chương 77 của Tiệp Khắc - cho thấy là Khối 8406 đã ra đời đúng lúc, đáp ứng nhu cầu của công cuộc đấu tranh. Nhóm Hiến Chương 77 của Tiệp Khắc cũng bị trù dập liên tục trong 5 năm sau khi ra đời vào năm 1977, và đã trở thành lực lượng đối trọng với đảng Cộng sản Tiệp Khắc từ năm 1985, khi cục diện chính trị tại Đông Âu bắt đầu biến chuyển. Những người lãnh đạo Khối 8406 như Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Linh mục Phan Văn Lợi... đang bị đảng CSVN đàn áp và khống chế nặng nề trong 2 năm vừa qua, nhưng khác với Phong trào Hiến Chương 77 của Tiệp Khắc, Khối 8406 vẫn tạo được sự ảnh hưởng lớn trên cục diện chính trị Việt Nam vì nhờ vào sự đấu tranh kiên trì của các thành viên trong tập thể dân oan, công nhân, trí thức, thanh niên sinh viên. Đây chính là tiềm lực quan trọng của Khối 8406.

Nhân kỷ niệm hai năm ngày ra đời Khối 8406 (08-04-2006-08-04-2008), người viết xin ngưỡng phục sự can đảm và tinh thần dân thân cao độ của quý vị lãnh đạo Khối 8406 cũng như các thành viên tiên phong của Khối. Quý vị là những người đã đưa cuộc đấu tranh sang một bước ngoặt quan trọng - từ

Chúc mừng KHỐI 8406 lên hai tuổi

+++++TrungĐiền+++++

Hải... nhưng phải nói là uy thế của Khối 8406 đã lan rộng khắp nơi. Trong hai năm vừa qua, Khối 8406 đã tạo được một ý thức đấu tranh mạnh mẽ trong mọi thành phần quần chúng, đặc biệt là nơi những người dân oan, thanh niên sinh viên và một số trí thức. Chính nhờ nền tảng này mà cục diện đấu tranh tại Việt Nam đã có những bước tiến đáng kể qua hai nỗ lực đáng chú ý trong năm 2007 và hiện còn kéo dài đến nay.

Nỗ lực thứ nhất là nâng cao tinh thần đấu tranh của các bà con dân oan khiếu kiện tại miền Bắc cũng như miền Nam. Đa số những người tích cực nhất trong thành phần dân

những cá nhân đấu tranh đơn lẻ - chuyên sang thể đấu tranh tập hợp của Phong Trào Dân Chủ Việt Nam.

Trung Điền

Nhà nước hèn, Dân phải can đảm

Ngô Nhân Dụng 08-04-2008

Ngày 29 Tháng Tư tới, khi ngọn đuốc Thế Vận Olympic qua thành phố Sài Gòn, giới trẻ Việt Nam sẽ không để cho tòa Tổng Lãnh Sự Trung Quốc được yên. Mỗi hạn Hoàng Sa chưa nguôi, các thanh niên sẽ nhân dịp này trình bày tội Bắc Kinh xâm chiếm các hòn đảo của nước ta trước ống kính của các đài truyền hình quốc tế.

Công an cộng sản đã chuẩn bị còng tay chờ bắt các sinh viên biểu tình. Khó kéo nhau đến trước các tòa đại diện ngoại giao của Trung Quốc. Khó trương lên các biểu ngữ và khẩu hiệu tố cáo tội xâm lăng. Một cách bày tỏ thái độ giận dữ và có hiệu quả là mọi người sẽ cùng nhau ra đường với chiếc áo sơ mi mang hình bản đồ Việt Nam trong đó quần đảo Hoàng Sa được tô đậm. Không ai có thể buộc tội các bạn trẻ khi mặc áo mang hình bản đồ nước Việt. Nhưng nếu mấy ngàn người cùng mặc một màu áo đó đi trong đám đông xem rước đuốc thế vận, thì đó sẽ là một thông điệp đầy ý nghĩa, không ai có thể bỏ qua.

Nhưng các bạn trẻ ở Sài Gòn có thể còn dám lên tiếng một cách mạnh mẽ hơn nữa. Nhiều nhóm sinh viên ở trong nước đang chuẩn bị "rước đuốc Olympic" theo cách khác. Trong ngày 29 Tháng Tư, nhiều người sẽ đi ra đường với cái áo thun mang hình 5 vòng tròn thế vận là 5 cái còng tay, theo mẫu của tổ chức Phóng Viên Không Biên Giới. Sau khi coi trên mạng lưới những màn biểu tình phản đối Trung Quốc ở Paris, London, San Francisco khi ngọn đuốc thế vận đi qua những thành phố này, thanh niên Việt Nam cũng nức lòng muốn theo gương những người Tây Tạng, Sudan, Miến Điện. Không lẽ cả nước 84 triệu con người cứ cắn răng nuốt hận không dám nói lên một tiếng về mỗi hạn Hoàng Sa?

Ít nhất, một sinh viên Việt Nam đang ở Pháp đã thay mặt giới trẻ Việt Nam khắp thế giới lên tiếng một cách

đông đặc, trước dư luận thế giới. Anh Lê Minh Phiếu, đang nghiên cứu ở Đại Học Montesquieu, Bordeaux IV, đã viết thư cho ông chủ tịch Thế Vận

đảm, phát sinh từ lòng yêu nước. Ông chủ tịch Thế Vận Hội Quốc Tế sẽ không thể làm ngơ trước lá thư này. Đồng bào Việt Nam khắp nơi nên viết thư ủng hộ anh, gửi cho ông Jacques Rogge, chủ tịch Olympic.

Lá thư của Lê Minh Phiếu đã vạch ra một thủ đoạn của chính quyền Bắc Kinh mà chúng ta đa số không biết vì không mấy ai vào xem mạng lưới của Ban Tổ Chức Olympic 2008. Chính vì anh được chọn làm một trong 60 người cầm đuốc khi đi qua Sài Gòn cho nên anh mới xem kỹ các tấm bản đồ trong mạng lưới. Điều đáng khen là anh đã nhìn thấy dã tâm của đảng Cộng Sản Trung Quốc khi dùng Thế Vận Hội để công nhiên xác định chủ quyền của họ trên các hòn đảo họ đã cướp của nước ta. Đáng khen hơn nữa là anh dám trình bày ý kiến của mình trước công luận thế giới. Các sinh viên, thanh niên Việt Nam ở trong nước sẽ nhìn vào hành động của Lê Minh Phiếu mà thêm can đảm khi lên tiếng đòi Trung Quốc trả lại các hòn đảo Hoàng Sa cho nước ta. Các bạn thanh niên có thể hãnh diện trước tấm gương can đảm của một sinh viên Việt Nam du học ở Pháp.

Nhưng trong dịp này chúng ta cũng cảm thấy hổ thẹn vì tất cả bộ máy Đảng và nhà nước cộng sản ở Việt Nam hoàn toàn im lặng suốt cả năm qua không dám lên tiếng phản đối Ban Tổ Chức Thế Vận Hội Bắc Kinh lấy một lời. Những người lãnh đạo ngành thể dục, thể thao ở Việt Nam chắc chắn phải thấy những hình ảnh mà anh Lê Minh Phiếu đã thấy. Phải hiểu ý nghĩa những tấm bản đồ lộ liễu đó, như chúng ta hiểu được ngay khi nghe anh Lê Minh Phiếu trình bày. Nhưng tất cả đảng Cộng Sản và chính quyền của ông Nguyễn Tấn Dũng trước sau không dám làm gì cả. Họ làm như có mắt mà không dám nhìn, có đầu mà không dám suy luận để hiểu dã tâm chính trị hóa Thế Vận Hội của chính quyền Bắc Kinh. Tất cả đảng Cộng Sản từ trên xuống dưới ngậm miệng không dám nói một lời, để cho một sinh viên du học phải đứng lên phản đối với ông chủ tịch Olympic quốc tế! Đảng và chính quyền cộng sản đã chịu nhục! Nhưng cả một dân tộc làm sao chịu nhục mãi được? Khi nhà nước hèn yếu, người dân phải tỏ ra can đảm!

Cho nên ngày 29 Tháng Tư sắp tới, chúng ta chờ đợi các bạn trẻ ở Sài Gòn, Hà Nội, và khắp nước Việt Nam sẽ mặc những chiếc áo cùng màu, vẽ cùng những hình ảnh, xuống đường bày tỏ yêu cầu đòi lại quần đảo Hoàng Sa. Hình ảnh có thể chỉ là bản đồ nước Việt Nam. Có thể là hình

Hội Quốc Tế tổ cáo Trung Quốc lợi dụng việc tổ chức Olympic 2008 để xác định quyền chiếm đóng các hòn đảo Hoàng Sa của nước ta. Đây là một hành động "chính trị hóa" việc tổ chức Olympic, tức là vi phạm quy chế của tổ chức Thế Vận Quốc Tế! Lá thư này đã được đăng trên Nhật Báo Người Việt ngày hôm qua, và trên Người Việt Online, quý vị có thể đọc đầy đủ.

Những lý luận của Lê Minh Phiếu rất chặt chẽ, đúng lời lẽ một luật sư buộc tội. Chính phủ Bắc Kinh đã cố ý vẽ lớn và tô sáng những hòn đảo thuộc Hoàng Sa trên bản đồ rước đuốc thế vận, và ghi tên các đảo này theo lối của Trung Quốc. Những hòn đảo khác chung quanh và trong vùng, dù lớn hơn hay quan trọng hơn, không được tô đậm và làm sáng như vậy. Hành động đó có mục đích gì, nếu không phải là nhân dịp cổ động cho cuộc rước đuốc mà xác nhận quyền chiếm lĩnh Hoàng Sa của chính quyền Bắc Kinh?

Anh Lê Minh Phiếu đã tường thuật lịch sử việc xâm chiếm Hoàng Sa kể từ năm 1974 khi quân Trung Quốc tấn công quân đội Việt Nam Cộng Hòa trấn nhiệm ở đó. Tuy anh nêu lên một chi tiết sai, khi nói các chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa đã bị quân Tàu "giết sạch," nhưng chi tiết lịch sử này cốt để chứng tỏ các hòn đảo ở Hoàng Sa đã bị cưỡng chiếm. Trên nguyên tắc vấn đề chủ quyền còn đang trong vòng tranh chấp giữa hai quốc gia. Khi cố ý vẽ bản đồ như trên là Bắc Kinh làm một hành động tuyên truyền chính trị, tức là vi phạm tính cách phi chính trị của việc tổ chức Olympic. Để kết luận, anh Lê Minh Phiếu yêu cầu Ủy Ban Olympic Quốc Tế bắt Ban Tổ Chức Thế Vận 2008 ở Bắc Kinh phải ngưng không tô đậm và chiếu sáng các hòn đảo Hoàng Sa trên website của họ cũng như trên bản đồ lộ trình rước đuốc!

Việc công bố lá thư của anh Lê Minh Phiếu là một hành động can

5 chiếc vòng thế vận hội đang trở thành ô nhục. Những chiếc áo không cần viết một chữ nào, không có một khẩu hiệu nào để công an lấy cớ bắt tù; nhưng sẽ biểu lộ tấm lòng yêu nước thiết tha của thanh niên Việt Nam.

<http://www.nguoi-viet.com/>

Nhận định của TDNL: Tuy nhiên, vì vẫn chấp nhận rước đuốc tại Sài Gòn, anh Lê Minh Phiếu đã làm cho lời tuyên bố của mình ra vô nghĩa và chỉ góp phần tăng thêm nỗi ô nhục và cay đắng trong tâm hồn tất cả nhân dân Việt Nam.

NÓI KHÔNG VỚI THẾ

THẾ VẬN HỘI trong kẽm gai

Nguyễn Xuân Nghĩa

VẬN HỘI BẮC KINH 2008

Tắt đèn bịt mũi chạy đua trong Thế vận Bắc Kinh...

Năm xưa, khi Tổng thống George W. Bush tuyên bố rằng Hoa Kỳ sát cánh với những người đấu tranh cho dân chủ, rồi xuất hiện tại Việt Nam dưới bức tượng của Hồ Chí Minh, người ta có thể nghi ngờ về khả năng của ban tham mưu đối ngoại của ông.

Sau khi dự thánh lễ tại Hà Nội, ông Bush phải đứng trước thêm của nhà thờ Cửa Bắc mới nhỏ nhẹ tuyên bố rằng Việt Nam cần có tự do tôn giáo! Người ta cho rằng ông không

dám làm cách mạng mà chỉ là một chính khách. Và hạng tồi! Việc gì mà phải đến như vậy!

Năm ngoái, tại Thượng đỉnh Sydney của Diễn đàn Hợp tác Kinh tế Thái bình dương APEC, khi ông Bush cho biết rằng mình sẽ tham dự lễ khai mạc của Thế vận hội Bắc Kinh, người ta hết nghi ngờ về khả năng của ban tham mưu đối ngoại của ông. Và kết luận rằng Hoa Kỳ không xứng đáng lãnh đạo thế giới, một kết luận đáng buồn.

Ngày 10 tháng 03 vừa qua, khi cuộc khủng hoảng Tây Tạng bùng nổ, người ta còn hy vọng rằng Tổng thống Hoa Kỳ sẽ có cơ hội sửa sai để nêu vấn đề với Bắc Kinh về tội đàn áp dân Tây Tạng và bản tiếng rằng trong hoàn cảnh ấy, ông sẽ khó tham dự lễ khai mạc Thế vận hội 2008. Chờ đợi hoài công, hy vọng hão huyền.

Tất nhiên, những người am hiểu vấn đề vẫn có thừa lý luận để giải thích rằng thái độ của Tổng thống Mỹ là một vấn đề lớn, kết quả của những đắn đo cân nhắc mà người thường không thể hiểu được. Người thường có thể hiểu rằng sự đắn đo ấy phản ảnh những tính toán lý tài

nguy danh thực tiễn. Và không sai!

Mười năm về trước, nhiều người đã khôn ngoan trình bày sự lợi hại của việc chọn Bắc Kinh là nơi tổ chức Thế vận 2008. Rằng thứ nhất, thế giới không hiềm thù gì Trung Quốc. Thứ hai, việc cho xứ này đăng cai tổ chức Thế vận là đòn bẩy, hay cái bẩy, để vì Thế vận mà Bắc Kinh phải hành xử ra chiều văn minh. Rồi từ đó dẫn chế độ độc tài này ra vùng ánh sáng. Một niềm lạc quan vô biên, và không cơ sở.

Kết quả thì nay đã mười mười.

Chính quyền Bắc Kinh giãn dân, đuổi ra khỏi thủ đô những phần tử họ coi là "bất hảo". Và lập ra danh

sách gần năm chục thành phần không có quyền đi vào tham dự một ngày hội lớn của Tổ quốc xã hội chủ nghĩa. Dân đen thích pháo bông thì cho xem pháo bông chào mừng ngày "Quang diện Trung Hoa", nhưng qua truyền hình quốc doanh thôi. Lãnh đạo giả thường cho dân ăn bánh vẽ, lãnh đạo Bắc Kinh cũng vậy và bánh vẽ trên màn ảnh! Rồi trước ngày hội lớn thì cả ngàn người đã bị bắt nhốt, báo chí được thanh lọc để sự thật sẽ không thể lọt ra ngoài.

Thế giới muốn đem kỹ thuật tối tân vào để vượt qua bức tường lửa của một nền văn minh ẩn núp sau Vạn lý Trường thành? Cũng dễ thôi! Bắc Kinh mua thiết bị của công ty Thales của Pháp để gây nhiễu âm nhiễu xạ cho các hệ thống phát thanh Tây phương không thể truyền thanh ra ngoài!

Chuẩn bị chu đáo rồi, Thế vận hội Bắc Kinh sẽ được tiến hành trong bóng tối, giữa hàng rào kẽm gai!

Bóng tối vì hệ thống truyền hình NBC không được trực tiếp truyền hình quang cảnh của Quảng trường Thiên an môn. Người Mỹ lý tài sẽ phải xét lại về doanh lợi của tổ hợp G.E., chủ nhân của hệ thống NBC. Một tổ hợp bất xứng về đạo đức và đại dột về kinh doanh khi đâm đầu vào khai thác Thế vận hội Bắc Kinh. Sau đêm mừng 08 tháng 08 tại Bắc Kinh, xin hãy theo dõi trị giá cổ phiếu của G.E. trên thị trường chứng khoán Mỹ!

Đây là Thế vận hội mà các lực sĩ sẽ tranh tài trong hàng rào kẽm gai vì được tiến hành dưới sự kiểm soát chặt chẽ của an ninh và mật vụ. Người ta không chỉ đeo mặt nạ để có thể hít thở không khí trong lành chưa có tại thủ đô một xứ đầy ô nhiễm môi sinh. Mà còn phải chuẩn bị mặt nạ, túi nylông với chanh tươi, để tránh lựu đạn cay của công an vũ trang nhân dân! Một tái diễn của vụ Thiên an môn 1989.

Nhân loại không thể không biết điều ấy. Biết mà vẫn nhắm mắt thì chỉ vì lòng tham. Hay vì sự nhu nhược, như đã nhu nhược trước Thế vận hội Berlin năm 1936 của chế độ Đức quốc xã, với hậu quả là Thế

chiến II, vào năm 1939.

Bây giờ, hãy trở lại chuyện Tây Tạng. Mừng 07 tháng 03 vừa qua, Bắc Kinh bắt ngờ loan tin là đã phá vỡ âm mưu của một nhóm khủng bố Hồi giáo thuộc sắc tộc Đột Quyết. Quân khủng bố muốn cướp máy bay của hãng hàng không Southern China Airlines từ thủ phủ Urumqi của Tân Cương bay về Bắc Kinh, nhằm phá hoại Thế vận hội!

Với "tiên lệ" ấy, ta thừa hiểu Bắc Kinh có khả năng nguy trang đặc công của họ thành một nhà sư xúi giục thanh niên Tây Tạng biểu tình bạo động tại thủ đô Lhasa của Tây Tạng, nay là một Đặc khu "Tự trị" của Trung Quốc. Hiểu vậy không oan: mười năm về trước, mật vụ Bắc Kinh đã cải trang thành một nhà sư Tây Tạng vào tới Dharamsala của dân Tây Tạng lưu vong tại Ấn Độ để đâm chết một vị cao tăng và học giả về văn hoá Tây Tạng ngay trong Tu viện!

Nếu nhớ vậy thì ta thấy mục tiêu của những màn nguy trang và khiêu khích ấy là để dẫn dắt tất cả những ai mơ tưởng sẽ vì Thế vận hội Bắc Kinh mà biểu tình phản đối. Mọi mưu mô ly khai hay động loạn sẽ bị diệt trong trứng nước.

Nhưng mưu quá hoá mù! Lãnh đạo một chế độ vô thần, duy vật và lý tài đánh giá sai phản ứng của dân Tây Tạng, và của thế giới. Kết cuộc thì họ tuột tay rơi vào thế kẹt. Họ phơi bày bản chất độc tài và tàn ác khi đàn áp dân Tây Tạng, mà vẫn không dập tắt được tinh thần đấu tranh của rất nhiều phong trào nhân quyền, dân chủ hay ủng hộ Tây Tạng trên thế giới. Họ làm thế kẹt nên dù có kết án đức Đạt Lai Lạt Ma -"và tập đoàn"- là có hành vi khủng bố hay xúi giục dân chúng Tây Tạng biểu tình bạo động tại các tỉnh của Trung Quốc thì vẫn không trấn áp được sự phản đối.

Vì vậy, như một đám rước hắc ám của quỷ dữ, đức Thế vận đi tới đâu là nơi đó lại bùng lên ngọn lửa đấu tranh! Nhất là của những người chẳng liên hệ gì tới Tây Tạng. Ngày 24-03 vừa qua, khi ngọn lửa thế vận vừa được nhóm lên tại Athens của Hy Lạp, xuất xứ của Thế vận, thì ba người trong tổ chức "Phóng viên

không biên giới" đã xuất hiện với lá cờ đen và năm vòng thế vận là năm cái còng! Ngoài đất Tây Tạng, thì Bắc Kinh, Cam Túc, Thanh Hải và Tứ Xuyên đều có người biểu tình, ngoài lãnh thổ Trung Quốc thì đâu đâu cũng có sự phản đối, kể cả của các lực sĩ Thế vận.

Họ đấu tranh vì công lý và lương tâm, chứ cũng chẳng hưởng được gì của cộng đồng Tây Tạng vốn vẹn có hơn trăm ngàn người lưu vong tại hải ngoại! Đức Đạt Lai Lạt Ma không có dự án này hay hợp đồng kia để mua chuộc giới đầu tư! Trong cuộc đua giữa thiện và ác, ngài chỉ có nụ cười và lời khuyên là đừng bao giờ rời bỏ căn tánh từ bi của mình.

Một số lãnh đạo trên thế giới có hiểu ra thông điệp ấy. Tổng thống Pháp Nicolas Sarkozy đã sáng hơn ông Bush khi lên tiếng rằng mình có thể xét lại việc tham dự lễ khai mạc Thế vận. Thủ tướng Anh, Ba Lan hay Đức cũng ngỏ lời mời và hứa hẹn tiếp đón đức Đạt Lai Lạt Ma. Quốc hội Âu châu còn phản ứng dữ dội hơn khi nêu vấn đề là sẽ thảo luận về việc có nên tẩy chay Thế vận Bắc Kinh hay không.

Ngoài thành phần lãnh đạo chính trị, rất nhiều tổ chức vô vụ lợi của dân chúng thế giới và những khôi nguyên giải Nobel đều đã lên tiếng phản đối Bắc Kinh.

Đâm ra đám rước Thế vận tưởng là sẽ đưa Trung Quốc vào thế giới văn minh bỗng như bị tạt nước!

Trước sự bẽ bàng ấy, lãnh đạo Bắc Kinh đây bản lãnh tráo trở có thể sẽ tương kế tựu kế.

Họ khơi dậy tinh thần chủ quan và bài ngoại của Hán tộc mà giải thích rằng thế giới thù nghịch bên ngoài đang có hành vi phá hoại Thế vận vì thù ghét Trung Hoa. Rằng đảng Cộng sản Trung Quốc mới là lực lượng kiên cường bảo vệ quốc thể quốc thống. Tức là tự thủ vai nghĩa hiệp và khai thác tinh thần ái quốc của người Hoa để vừa hóa giải thất bại của Thế vận vừa chuyển sự bất mãn của quần chúng về những chuyện kinh tế xã hội chông chát ở bên trong vào đối tượng bên ngoài. Và nhân đó hăm he các cơ sở đầu tư hay thông tin ngoại quốc về hậu quả

kinh doanh đầy bất lợi sau này, nếu đánh đu với tinh... Tây Tạng!

Ngày xưa, Trung Quốc thời Từ Hy Thái hậu đã từng dùng thủ đoạn khơi dậy tinh thần bài ngoại với vụ loạn "Quyền phi" của Nghĩa hoà đoàn. Mà cuối cùng thì nhà Đại Thanh vẫn sụp đổ! Giữa thiện và ác, thế giới có thể chọn lựa, từng người trong chúng ta cũng vậy.

Chọn lựa đầu tiên là tìm hiểu để biết phân biệt thiện ác. Đã biết rồi thì phải cho đại diện dân cử của mình ở địa phương biết rõ lập trường, hầu ở mọi nơi, từ những hội đồng thị xã tới cấp tiểu bang và liên bang, chính quyền Hoa Kỳ biết rõ quan điểm của mình. Và phải cho các doanh nghiệp Mỹ đang làm ăn tại Trung Quốc hiểu rõ lập trường của giới tiêu thụ: chúng tôi không thể là đồng lõa của tội ác.

Còn trò chơi Thế vận? Ta có muốn là kẻ vỗ tay cổ vũ một màn bịp bợm gian ác không?

***Đừng nghe những gì
CS nói! Hãy nhìn
những gì CS làm! Sông
có thể cạn, núi có thể
mòn, nhưng chân lý ấy
không bao giờ thay đổi!***

Có bất cứ người nào bị tử thương trong chiến dịch diệt chủng tại Darfur, hoặc các nạn nhân chết tức tưởi trong các cuộc đàn áp của Trung Quốc mới đây tại Tây Tạng, và các vụ bắn giết của hải quân Trung Quốc trên biển cả chung quanh hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam, liếc nhìn vào trang web chính thức của Thế vận hội Bắc Kinh sắp tới đây, trong đó có một câu khẩu hiệu sáng sủa đọc như thế này: "Một Thế Giới, Một Giấc Mơ", hoàn toàn phản ánh tính chất và giá trị phổ quát của tinh thần Thế vận hội -- Kết hợp, Thân hữu, Tiến bộ, Hòa thuận, Tham gia và Giấc mơ. Nó bày tỏ những ước muốn thông thường của tất cả mọi người trên thế giới, được khuyến khích bởi lý tưởng Thế vận, để phấn đấu cho một tương lai tươi sáng của nhân loại", hay không?

Tôi không nắm vững đủ mọi vấn đề để trả lời cho những kẻ bị tử thương tại Darfur và các nạn nhân tại Tây Tạng, nhưng tôi chắc chắn rằng không một nạn nhân Việt Nam nào sẽ

Tích cực phản đối Thế vận hội Bắc Kinh

hơn là một tiếng than khóc cho các nạn nhân đã chết

.....Bs Phạm Hồng Sơn.....

liếc nhìn vào trang web trên, vì tất cả họ chỉ đơn thuần là những ngư dân quá nghèo nàn để quan tâm vào các thông tin trên mạng internet. Và cái khiếm khuyết đó liệu có giúp đỡ được cho linh hồn họ bớt khổ đau, vì họ không bao giờ biết rằng những người có thẩm quyền đã nghĩ ra các hàng chữ tử tế đó, cũng chính là những kẻ đứng đằng sau cái chết của họ? Không một ai biết cả.

Chẳng có gì phải nghi ngờ khi có một số người, càng ngày càng nhiều trên thế giới, bao gồm nhiều chính trị gia quyền uy của quốc tế, và các nhân vật danh tiếng đang tỏ thái độ đối với Thế vận hội Bắc Kinh sắp tới, từ các cử chỉ nhẹ nhàng đến kêu gọi tẩy chay công khai. Nhiều người coi hành vi chống nhân quyền của nhà cầm quyền Trung Quốc mới đây là nguyên nhân chính gây ra sự nóng bỏng trong các cuộc biểu tình phản đối hiện thời, nhưng dường như có một nguyên nhân cội rễ sâu xa hơn.

Trước nhất là cần phải làm cho rõ ràng rằng, không một ai muốn chống đối tinh thần cao thượng của Thế vận hội. Hầu hết mọi người cũng có thể đồng ý rằng niềm hãnh diện và các quyền lợi to lớn trong việc đứng ra tổ chức Thế vận hội nên được chia đều cho mọi người trên thế giới. Cho nên đây là một điều mừng rỡ khi một quốc gia lớn như Trung Quốc đứng ra tổ chức Thế vận hội. Nhưng lịch sử cho chúng ta biết có một trường hợp, trong đó một chế độ bạo ngược đã lợi dụng Thế vận hội để tiến hành một tham vọng nham hiểm thầm kín. Thế vận hội 1936 tại Bá Linh dưới chế độ Hitler chính là trường hợp đó. Và bây giờ hãy xem xét trường hợp của Trung Quốc.

Trung Quốc có một tham vọng để thống trị thế giới kể từ khi họ mới được hình thành. Trung Quốc là tên thường gọi của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, được thiết lập trên lục địa Trung Hoa bởi những người cộng sản Tàu vào năm 1949, để phân biệt với Cộng hòa Trung Hoa (Trung Hoa Đài Bắc hay Đài Loan) được thiết lập bởi

những người Trung Hoa quốc gia trên một hòn đảo ngoài khơi. Một tám bản đồ Trung Quốc được trình bày trong "Lịch sử tóm tắt của Trung Hoa hiện đại", xuất bản tại Bắc Kinh năm 1954, cho thấy biên giới của Trung Quốc bao gồm phần lớn vùng cực Tây Á và Trung Á thuộc về Liên bang Xô viết cũ, và toàn bộ bán đảo Triều Tiên, Miến Điện, Thái Lan, Lào, Việt Nam và Cam Bốt. Bốn năm trước đó, Trung Quốc đã tấn công và chiếm đóng nước láng giềng Tây Tạng ở về phía tây. Vào năm 1956, tại hội nghị uỷ ban trung ương đảng CS Trung Quốc, Mao Trạch Đông người sáng lập ra Trung Quốc, đã nhấn mạnh: "Chúng ta phải trở thành quốc gia lãnh đạo thế giới trên các mặt văn hóa, khoa học, kỹ thuật, và kỹ nghệ. Không thể chấp nhận được nếu chúng ta không thành công trong vài thập niên nữa là một cường quốc".

Trong hai thập niên tiếp theo, Trung Quốc đã tạo ra mọi nỗ lực để thực hiện tham vọng đó nhưng đều bị thất bại vì tiến hành các chương trình hoang tưởng như "Bước nhảy vọt lớn", "Bốn hiện đại", và "Cách mạng văn hóa", làm huỷ diệt hàng triệu sinh linh và tàn phá môi trường thiên nhiên lẫn xã hội. Từ thời kỳ sau Mao cho đến nay, mộng bành trướng của Trung Quốc dường như đã bớt ồn ào nhưng vẫn không thay đổi. Đặng Tiểu Bình, kẻ kế thừa Mao, được coi như là tác giả của sự mờ mờ của Trung Quốc vào năm 1978, đã thốt ra lý thuyết của ông ta qua một câu nói giống như cách ngôn như "không cần biết mèo trắng hay mèo đen". Cái lý thuyết kém đạo đức này đã đưa Trung Quốc đến một mức tăng trưởng kinh tế vào khoảng 10% trong gần hai thập niên, mà không cần biết gì đến những hậu quả thảm khốc gây ra cho thiên nhiên và xã hội. Quyền lực cho kẻ cai trị được mạnh mẽ nâng cao, nhưng đối với người dân thì ngược lại. Một cuộc đàn áp tàn nhẫn đối với các sinh viên học sinh ủng hộ dân chủ tại quảng trường Thiên an môn vào năm 1989 và một chiến dịch

trù dập có quy mô lớn đối với các thành viên của tổ chức Pháp luân công vào năm 1999 là những thí dụ điển hình.

Trong khi mới thoát ra từ một danh sách các nước có lợi tức đầu người thấp, thì Trung Quốc lại đầu tư mạnh mẽ vào sức mạnh quân sự. Ngân sách quốc phòng được gia tăng một cách kín đáo hàng năm trời. Hiện thời thì Trung Quốc đã có sẵn một quân đội 2.3 triệu người -- lớn nhất thế giới. Con số chính thức được thông báo về việc gia tăng ngân sách quốc phòng của Trung Quốc hồi năm ngoái là 17.8 và cho năm nay 17.6 phần trăm, lên đến 58.8 tỷ Mỹ kim; các chuyên gia quân sự ước lượng một con số hơn gấp đôi con số do Trung Quốc đưa ra.

Hải quân Trung Quốc được trang bị bằng nhiều phương tiện kỹ thuật cao, và được coi là mạnh nhất trong khu vực. Dường như để làm dịu bớt những lo ngại của thế giới, cho nên Trung Quốc đã tiến hành một số thủ đoạn để đánh lạc hướng dư luận như hạn chế tham dự vào việc giải quyết các khó khăn của thế giới như mối đe dọa hạt nhân của Bắc Hàn, gọi quân tham gia vào lực lượng gìn giữ hòa bình của Liên Hiệp Quốc tại Liberia, và mới đây đồng ý thiết lập một đường dây điện thoại giữa bộ quốc phòng của họ và Hoa Kỳ. Những thủ đoạn này hình như thậm chí thuyết phục được chính phủ của ông Bush ngoại trừ Ngũ Giác Đài.

Chúng tôi muốn tin tưởng vào Trung Quốc, nhưng điều mà chúng tôi nói ở đây là sự kiện Trung Quốc đang trắng trợn bành trướng sự kiểm soát của họ và xâm phạm vào lãnh hải cùng các hải đảo của Việt Nam – Hoàng Sa và Trường Sa – là các vị trí chiến lược quan trọng trên hải trình quốc tế; chúng tôi nghĩ về hành vi hung hãn của Trung Quốc đối với các yêu sách của Đức Đạt Lai Lạt ma là chỉ muốn có một nền tự trị thật sự cho Tây Tạng; và thái độ mờ ám của họ đối với các chế độ tàn bạo như Miến Điện, Sudan, Iran. Do đó, rõ ràng là mộng bành trướng của Trung Quốc đang lan rộng ra toàn khu vực và điều gì sẽ xảy ra cho nhân loại nếu một ngày nào đó, một tay cầm quyền (tại Trung Quốc) có đầu óc thiên về bạo động có đủ sức mạnh quyền lực để thống trị thế giới?

TÀN SÁT TẾT MẬU THÂN tại Huế (1968) *Trần Gia Phụng*

Trong bất cứ cuộc chiến tranh nào, ngoài chuyện chết chóc vì súng đạn, luôn luôn có những cuộc trả thù qua lại giữa những cá nhân trong các phe lâm chiến. Chắc chắn vụ Tết Mậu Thân ở Huế cũng không ra ngoài quy luật này.

Huế là một nơi trải qua nhiều biến chuyển chính trị, “đổi đời” từ năm 1945 trở đi, đương nhiên có nhiều cọ xát, mâu thuẫn, tranh chấp, thù hận. Sau năm 1954, nhiều gia đình ở Huế có thân nhân tập kết ra Bắc, bị chính quyền miền Nam truy xét, nay những người này trở về tìm cách trả thù những kẻ đã đi tố cáo hay truy hỏi trước đây. Cần chú ý Thừa Thiên và Huế là nơi xuất thân của nhiều nhà lãnh đạo Bắc Việt như Nguyễn Chí Thanh, Tố Hữu, Trần Hữu Dực, Hoàng Anh...

Ngoài ra còn có nhiều hình thức tư thù nhỏ nhặt khác, như những người giúp việc đi tố cáo chủ nhà; những công nhân chỉ điểm các ông giám đốc; những người trước đây phạm pháp, bị bắt, bị phạt nay nhân cơ hội trả thù những nhân viên hành chính, cảnh sát...

Đặc biệt nhiều nhất là những sinh viên học sinh tranh đấu, trước đây tham dự những cuộc biểu tình chống chính phủ bị đàn áp, phải thoát ly bỏ lên núi theo cộng sản, nay trở về cầm súng thanh toán lại những người khác lập trường chính trị mà các sinh viên thoát ly gán “tội” cho họ là tay sai “Mỹ, Ngụy”.

2. Tàn sát theo kế hoạch, chính sách

Phá hủy và làm rối loạn bộ máy chính quyền VNCH: Ngày 26-01-1968, ba ngày trước Tết, đảng ủy cộng sản Thừa Thiên đưa ra kế hoạch tổng công kích, tổng khởi nghĩa phía hữu ngạn Huế. Trong kế hoạch này, cộng sản dự liệu rằng khó có thể giữ Huế lâu ngày, nên đã chỉ đạo các ủy viên phụ trách phải phá hoại tối đa các cơ chế vừa mới được ổn cố của chính quyền Sài Gòn (Don Oberdorfer, sđd. 206). Nói cách khác, chỉ thị trên ra lệnh tiêu diệt quân đội và nhân viên VNCH để bộ máy chính quyền VNCH khủng hoảng nhân sự, thiếu người làm việc, mất hiệu năng. Thành phần tử vong trong Tết Mậu Thân tại Huế do ông Nguyễn Trần đưa ra phản ảnh đúng chủ trương này, theo đó đã có “790 hội viên các Hội đồng tỉnh, thị xã và xã bị gán cái

tội “cường hào ác bá”, 1.892 nhân viên hành chính, 38 cảnh sát” bị giết.

Sau đây là tài liệu do Sư đoàn 1 Không kỵ Hoa Kỳ bắt được ngày 12-06-1968 tại Thừa Thiên của một cán bộ quân sự cộng sản. Viên cán bộ này ghi lại trong sổ tay: “Toàn bộ hệ thống chính quyền ngay từ xã tới tỉnh đã bị tiêu diệt hoặc gây đổ. Hơn 3.000 tên đã bị giết. Dịch sẽ chẳng bao giờ tái lập lại được hệ thống cũ hoặc xoay chuyển được thất bại của chúng. Dù chúng có thể thay thế ngay bằng những nhân sự thiếu kinh nghiệm, bọn này cũng sẽ chẳng làm được gì.” (22)

Tàn sát để khủng bố, cảnh cáo: Cộng sản giết quân nhân, công chức và thường dân vô tội (mà họ tình nghi tiếp tay, làm tinh báo, hay cộng tác với chính quyền VNCH), cộng sản nhắm đe dọa dân chúng để từ đây dừng tòng quân cho quân lực VNCH, hoặc không được tham gia hay cộng tác với chính quyền VNCH, dưới bất cứ hình thức nào.

Trong quá trình chính trị VNCH, Huế là nơi phát khởi nhiều xáo trộn, nhất là từ năm 1963 trở đi. Việc tàn sát của cộng sản còn nhắm cảnh cáo dân chúng Cố đô, từ đó cảnh cáo dân chúng toàn quốc, để dân chúng không dám lên tiếng tố cộng, dầu vẫn còn sống dưới chế độ Cộng Hòa; đồng thời cộng sản chuẩn bị áp đặt một chế độ độc tài trong tương lai một khi họ đánh chiếm được toàn miền Nam. Đó là thông điệp đồ mà cộng sản muốn báo cho dân chúng Huế nói riêng và các thành phố miền Nam nói chung: với cộng sản, biểu tình, chống đối là tử hình, chứ không dễ dãi như dưới chế độ Cộng Hòa.

Thông điệp đồ này quả nhiên có hiệu quả trong việc áp chế dân chúng, vì sau năm 1975, chế độ cộng sản Hà Nội độc tài tàn bạo, mà hầu như rất ít vụ đối kháng xảy ra, và dân chúng hoàn toàn không có biểu tình, tuyệt thực dễ dàng như dưới thời Việt Nam Cộng Hòa.

Tàn sát tín đồ Công giáo: Cộng sản luôn luôn kiểm cách tiêu diệt có hệ thống và có kế hoạch các tôn giáo, nhất là những tôn giáo có thế lực chính trị mạnh mẽ, có tổ chức quần chúng quy mô và kỷ luật, hoặc thân chính quyền. Tại Huế, từ khi Ngô Đình Diệm, xuất thân từ một gia đình Công giáo gốc Quảng Bình, lớn lên tại làng Phú Cam, cầm quyền năm 1954, tín đồ Công giáo tại đây yểm

trợ chính quyền mạnh mẽ. Ngô Đình Cần, em ông Diệm, là người có sáng kiến tổ chức đoàn phản gián “Đặc vụ miền Trung” năm 1960 do ông Dương Văn Hiếu cầm đầu, đã gây thiệt hại nặng nề cho tinh báo cộng sản từ Bến Hải vào tới trong Nam.

Do đó, trong kế hoạch đưa ra ngày 26-01 kể trên, đảng ủy cộng sản Thừa Thiên-Huế nhấn mạnh: “Bao vây và cô lập những tên phản động lợi dụng tín đồ Công giáo; phải chú ý đến khu vực Phú Cam, các trường Thiên Hựu và Bình Linh...” (Don Oberdorfer, sđd. 206). Kế hoạch này còn được triển khai hết sức mưu mẹo kín đáo:

Khi mới vào Gia Hội, cộng quân ra lệnh mọi nhà phải hạ cờ Quốc gia (đã được các nhà treo trong dịp Tết), treo cờ MTDTGPMNVN. Dân chúng không có cờ MTDTGTP, nên cộng quân ra lệnh treo cờ Phật giáo (Don Oberdorfer, sđd. 225). Đây là một âm mưu của cộng sản: (1) Cộng quân dự biết dân chúng sống dưới chế độ miền Nam không thể có cờ MTDTGTP mà vẫn ra lệnh treo cờ mặt trận này, rồi lấy lý do không có cờ MTDTGTP mới đổi qua cờ Phật giáo. (2) Treo cờ Phật giáo, cộng quân sẽ biết nhà nào theo Công giáo, vì những gia đình theo đạo Công giáo làm gì có cờ Phật giáo mà treo! (3) Cộng quân muốn tố ra thân thiện với Phật giáo, để gieo tiếng oan cho Phật giáo là thân cộng và gây chia rẽ giữa hai tôn giáo lớn trong nước.

Một nhân chứng có mặt tại vùng Phú Cam (Huế) cho biết khoảng mùng 7 hay mùng 8 Tết, cộng quân bắt trên 300 thanh niên ẩn núp trong nhà thờ Phú Cam, đem đi biệt tích (23). Tại Huế, cộng quân còn giết ba linh mục người Việt là Hoàng Ngọc Bang, Lê Văn Hộ, Bửu Đồng, và ba linh mục người Pháp, một thuộc Hội Thừa sai Paris là Cressonnier, hai thuộc dòng Benedicto Thiên An là Urbain và Guy, đồng thời đốt luôn nhà thờ Thiên An (24).

Tàn sát để gây tiếng vang trên thế giới và tại Hoa Kỳ: Trong cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân, cộng quân đã thắng tay tiêu diệt quân đội Đồng minh như Hoa Kỳ, Phi Luật Tân, và giết luôn cả những thành phần dân sự ngoại quốc như các linh mục người Pháp kể trên, nhất là 4 người Đức ở Viện Đại học Huế (ông bà bác sĩ Gunther Krainick, bác sĩ Raimund Discher và bác sĩ Alois Alterkoster). Ba vị bác sĩ Tây Đức đều tình nguyện đến dạy tại Đại học Y khoa Huế. Cả 4 người này bị bắt ngày 5-2-1968. Về sau xác họ được tìm thấy ở gần khu vực chùa Tường Vân.

Huế là thành phố mang nhiều đặc tính di sản lịch sử, văn hóa và chính trị Việt Nam, nên rất được quốc tế chú ý. Chiếm đóng và tàn sát ở Huế để gây tiếng vang trên thế giới, để giành ưu thế trong hòa đàm, và nhất là để đe dọa dân chúng Hoa Kỳ, làm cho họ lo ngại cho số phận thân nhân họ đang ở Việt Nam. Vì vậy họ sẵn sàng tham gia các phong trào phản chiến, thúc giục chính phủ Hoa Kỳ sớm rút quân đội Hoa Kỳ ra khỏi Việt Nam, để đưa chồng con về nước.

Tàn sát để nhuộm đỏ tay chân: Sau thời gian tham gia tranh đấu năm 1966, khi bị chính phủ Sài Gòn gởi quân ra dẹp yên, một số lãnh tụ sinh viên và trí thức Huế thoát ly, bỏ chạy lên chiến khu theo cộng sản như Hoàng Phủ Ngọc Tường (giáo sư trường Quốc Học), Hoàng Phủ Ngọc Phan (sinh viên, em của Tường), Nguyễn Đắc Xuân (sinh viên), Lê Văn Hào (giáo sư Đại học Văn khoa), Nguyễn Đóa (cựu giám thị trường Quốc Học)... Ngoài nhóm thoát ly, còn có những người lừng khừng, gió chiều nào theo chiều đó. Sử dụng những người thoát ly cũng như lừng khừng, nhưng cộng sản không tin cậy họ. Cộng sản dư biết rằng họ thuộc thành phần trí thức tiểu tư sản thành phố, thích biểu tình tranh đấu theo kiểu dân chủ Tây phương, đã từng sống dưới chế độ Quốc gia, ít nhiều thụ hưởng không khí tự do và ân huệ chính quyền Quốc gia để ăn học thành tài, mà còn phần bội Quốc gia, thì không biết lúc nào họ sẽ phản bội cộng sản, vì cộng sản chẳng có công đào tạo họ, và cộng sản lại độc tài đảng trị tuyệt đối, không thích chuyện biểu tình phản đối.

Dư luận Huế và báo chí sách vở thường kết án Hoàng Phủ Ngọc Tường, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Nguyễn Đắc Xuân là thủ phạm của những cuộc tàn sát. Cho đến nay, vẫn chưa biết thật sự nhóm này đóng vai trò gì, đã làm những gì, nhưng giả thiết như họ đã hành động tàn bạo đối với đồng bào (chỉ giả thiết mà thôi), thì chẳng qua họ cũng chỉ là những con rối phải thi hành mệnh lệnh và kế hoạch của đảng Cộng Sản. Nếu những Tường, Phan, Xuân không thi hành mệnh lệnh của đảng CS, họ sẽ bị cộng quân loại bỏ dễ dàng. Những người này chỉ là những con chốt thí trong cuộc cờ của CS.

Ai cũng biết rằng trong tổ chức cộng sản, chỉ có đảng viên và nhất là đảng uỷ mới có quyền quyết định những chuyện hệ trọng. Còn những hạng tân tòng như Tường, Phan, Xuân chẳng có quyền hành gì để quyết định mạng sống của một tập

thể quần chúng lớn lao, trừ vài chuyện trả thù cá nhân mà thôi. Bằng chứng cụ thể là sau năm 1975, Hoàng Phủ Ngọc Tường, Hoàng Phủ Ngọc Phan, Nguyễn Đắc Xuân chẳng được trọng dụng nữa.

Cuộc tổng công kích Tết Mậu Thân là cơ hội để cộng quân nhuộm đỏ những người thoát ly và những người lừng khừng, làm cho họ không còn con đường nào quay về phía VNCH, dù họ có mặt hay không có mặt ở Huế, và dù họ giết người hay không giết người trong thời gian này.

3. Tàn sát khi rút quân

Nhìn vào bản đồ vị trí các mỏ chôn tập thể, một điểm nổi bật là tại thành phố Huế, khu phố Gia Hội và vùng phụ cận như Bãi Dâu là nơi duy nhất có nhiều mỏ chôn tập thể. Điều này cho thấy do cộng quân chiếm giữ Gia Hội được lâu, nên có điều kiện bắt giết nhiều người tại chỗ. Ngoài Gia Hội, những năm mộ tập thể khác nằm ở các vùng phụ cận chung quanh thành phố Huế. Khi rút lui, cộng quân đem theo những người bị bắt giữ, vừa làm phu khuân vác, vừa khỏi bị lộ bí mật, vừa làm con tin và bia đỡ đạn để tránh bị quân đội VNCH và Đồng minh pháo kích hay chặn đánh. Số người bị cộng quân đem theo lên đến vài ngàn người. Đến khi cộng quân cần biến vào rừng, cộng quân giết tất cả những người này để khỏi lộ tung tích. Cộng sản giải thích rằng như thế là “giết để tự vệ” (!?). Họ không cần phân loại, vì làm như thế sẽ mất nhiều thời giờ, và vì nguyên tắc của cộng sản là “giết làm hơn bỏ sót”. Ngoài ra, sau một thời gian ngắn cùng sống với nhau, những con tin bị bắt đi theo biết rõ gốc gác, gia đình của các cán binh cộng sản, kể cả cộng sản nằm vùng, và nhất là những tội ác do cộng sản gây ra. Cộng sản sợ rằng nếu để những người này sống sót, họ sẽ làm vỡ tất cả những tổ chức bí mật của cộng sản, nhất là tổ cáo tội ác của cộng sản trước dư luận trong nước cũng như trên thế giới. Do đó, cộng sản giết những con tin này để thủ tiêu nhân chứng, diệt hậu hoạn.

Cách giết người của cộng quân cũng đặc biệt. Cộng quân ra lệnh cho những người bị bắt phải đào hố, nói là để làm hầm trú ẩn tránh bom đạn, hoặc để làm mương dẫn nước cho dân chúng cày cấy. Sau khi đào xong, cộng quân trái thức kẻ tay chân những người này, quăng xuống hố, rồi lấp đất lại. Cộng quân chôn sống người, chứ không dùng súng bắn vì sợ gây tiếng động và lộ mục tiêu, để bị quân đội VNCH và Đồng minh phát hiện (25). Bản đồ vị trí các mỏ chôn

tập thể cho thấy cộng quân rút lui theo hai hướng: (1) Hướng nam, qua đường Nam Giao, đến lăng các vua Nguyễn, lên vùng núi. Ngôi mộ tập thể xa nhất về hướng này là Khe Đá Mài (428 xác), thuộc quận Nam Hòa, cách thành phố Huế khoảng 40 cây số. (2) Hướng đông, qua ngã Chợ Cống hoặc Dạ Lê. Ngôi mộ tập thể xa nhất về hướng này là Vinh Thái (135 xác), thuộc quận Phú Thứ, cách Huế khoảng 40 cây số về phía đông nam. Theo bác sĩ Elje Vannema, người gốc Hòa Lan, quốc tịch Canada, có mặt ở Huế nhân dịp Tết Mậu Thân, Huế có tất cả 19 khu vực chôn người tập thể được tìm thấy, và mỗi khu vực có nhiều nắm mộ tập thể khác nhau (25). Có thể còn nhiều ngôi mộ tập thể khác vĩnh viễn bị khuất lấp mà không ai tìm ra được.

V. THỬ SO SÁNH

Trong lịch sử Việt Nam, cuộc tàn sát tập thể đầu tiên được ghi nhận là vụ Trần Thủ Độ tiêu diệt tông thất nhà Lý năm 1232 (Nhâm Thìn). Sau khi tổ chức đảo chánh nhà Lý (1010-1225), lập ra nhà Trần (1225-1400), Trần Thủ Độ kiểm cách tiêu diệt con cháu dòng họ này. Năm 1232, Trần Thủ Độ tổ chức lễ trai đàn đại tế tổ tiên họ Lý tại Bắc Ninh. Khi con cháu nhà Lý đến dự lễ, theo sử sách ghi lại, Trần Thủ Độ cho giết sập nhà trai đàn, chôn vùi tất cả con cháu nhà Lý xuống đó. Lúc đó, Trần Thủ Độ giết nhiều lắm là vài chục người hoặc tối đa là khoảng một trăm người. Đã trên 700 năm, thế mà hành vi tàn ác của Trần Thủ Độ vẫn còn là một vết nhơ trên chiếc chiến bào đầy hào quang kháng Nguyên của dòng họ nhà Trần.

Năm 1884, khi người Pháp áp đặt hòa ước Giáp Thân, đồ hộ Việt Nam, vua Hàm Nghi (trị vì 1884-1885) và triều đình do Tôn Thất Thuật lãnh đạo đã mở cuộc tấn công chống Pháp tại Huế đêm 22 rạng 23 tháng 5 năm Ất Dậu (đêm mồng 4 rạng mồng 5-7-1885). Thất bại, nhà vua phải bỏ kinh thành chạy ra phía Bắc. Tối hôm đó, quân đội triều đình và dân chúng Huế chết khá nhiều nên sau này, hằng năm, tại Huế có tục “cúng cô hồn” vào tối 23-5 âm lịch

Dầu đã xảy ra nhiều trận đánh ác liệt khi quân đội nước ngoài tiến chiếm cựu đô Thăng Long hay Huế, sử sách hầu như không ghi lại dấu vết những hành động độc ác tàn bạo giết hại tập thể tàn ác dã man lộ liễu nào của người nước ngoài đối với thường dân tại các thành phố đang có chiến tranh, kể cả trong ngày 19-12-1946 là ngày mà Hồ Chí Minh ra lệnh bắt ngờ tấn công người Pháp tại

Hà Nội, người Pháp phản công, nhưng cũng không trả thù thường dân. Việt Minh cộng sản đã kích thạm tộ thực dân Pháp, nhưng trong việc đối xử với thường dân trong chiến tranh, so sánh những biến cố ở Huế năm 1885 và Hà Nội năm 1946 với cuộc tấn công của cộng sản năm Mậu Thân (1968) tại Huế, binh sĩ thực dân Pháp xâm lăng xem ra còn văn minh và nhân đạo hơn người cộng sản Bắc Việt, những kẻ luôn luôn tự hào thuộc "loài người tiến bộ".

Trong lịch sử thế giới hiện đại, có bốn cuộc tàn sát lớn: Thứ nhất khi chiếm được Nam Kinh (Nan-king, Trung Hoa) ngày 13-12-1937, quân đội Nhật Bản đã tàn sát khoảng 300,000 người Hoa tại thành phố này. Cuộc tàn sát diễn ra khủng khiếp, hãm hiếp phụ nữ, bắn giết, dùng kiếm chặt đầu mổ bụng, kể cả trẻ em (26). Thứ nhì Đức Quốc Xã giết tập thể hàng triệu người Do Thái trong thế chiến thứ nhì (1939-1945). Thứ ba Cộng sản Liên Xô đã giết gần 15.000 tù binh gồm sĩ quan và binh sĩ quốc gia Ba Lan từ 3-4 đến 13-05-1940 (27). Thứ tư Khờ-me Đỏ giết khoảng trên 1 triệu dân Cam Bốt.

Quân phiệt viễn chinh Nhật giết người Hoa vì tức giận dân chúng Nam Kinh, thủ đô của Trung Hoa từ khi Quốc Dân Đảng cầm quyền năm 1927, đã kháng cự mãnh liệt cuộc tiến quân của Nhật Bản. Đức Quốc Xã tàn sát người Do Thái để bảo vệ sự thuần chủng của giống Nhật Nhĩ Man (Aryan) theo chủ thuyết của Hitler. Cộng sản Liên Xô giết sĩ quan và binh sĩ Ba Lan để triệt tiêu quân đội yêu nước của quốc gia này, và thành lập quân đội mới dưới quyền chỉ huy của Liên Xô. Tất cả những cuộc tàn sát trên đây đều tàn bạo, vi phạm tội ác nhân loại, giữa người với người. Tuy nhiên, họ là những người khác nước, khác chủng tộc, và hành động vì quyền lợi quốc gia họ.

Chỉ có Khờ-me Đỏ giết đồng bào hay đồng chủng Cam Bốt và Việt Cộng giết đồng bào hay đồng chủng Việt Nam. Ai cũng biết là Khờ-me Đỏ một thời nằm dưới quyền của cộng sản Việt Nam, và Khờ-me Đỏ cũng như cộng sản Việt Nam đều được CHNDTH huấn luyện cũng như viện trợ. Chính Hồ Chí Minh và đảng LĐ đã từng nhận lý thuyết Mác-Lê và tư tưởng Mao Trạch Đông là kim chỉ nam hành động của CSVN (28).

Số lượng người bị Việt Cộng giết tại Huế ít hơn rất nhiều so với những nạn nhân người Trung Hoa, Do Thái, Ba Lan, hay Cam Bốt. Điều này dễ hiểu vì khung cảnh không gian xảy ra cuộc tàn sát, tức thành phố Huế, quá

nhỏ bé so với các khu vực tàn sát trên thế giới, thời gian Việt cộng chiếm đóng ngắn ngủi, và dân số địa phương Huế lúc đó cũng quá ít ỏi, chỉ có 130,000 dân (CĐ, MT, sđd. 303).

Đặt các cuộc tàn sát trong các điều kiện và hoàn cảnh trong từng vụ cá biệt, mới thấy rõ cuộc tàn sát của Việt cộng năm 1968 ở Huế, một thành phố hiền hòa nhỏ bé với một dân số ít ỏi, thật dã man không kém gì những cuộc tàn sát khác trên thế giới trong thế chiến thứ nhì. Tính chất độc ác dã man còn biểu lộ trong phương pháp và đối tượng bị giết: giết cả trẻ em và phụ nữ (29) từng xẻo người (30) chôn sống người (31).

Việc giết hại phụ nữ và trẻ em, cũng như việc từng xẻo người như thời Trung cổ, do thân nhân các nạn nhân hoặc những người chứng kiến kể lại. Người ta biết được việc cộng sản chôn sống các nạn nhân nhờ hai nguồn tin: Thứ nhất là lời kể của những nạn nhân trốn thoát bàn tay cộng quân đã chứng kiến việc chôn sống. Thứ hai là trong các nắm mớ tập thể, lẫn lộn với xác chết những người bị đánh đập, trên thân thể có vết thương và vết máu, người ta tìm được những tử thi chỉ bị trói ké tay chân, thân thể toàn vẹn, không có vết trầy xước gì cả. Điều này có nghĩa là những người đó đã bị quăng xuống hố sau khi bị trói tay để không có cách gì moi đất mà lên được.

Nên lưu ý, đất thịt không phải là nước hay cát. Nước và cát có thể bít kín ngay các khoảng trống, không có không khí, nên người bị trún nước hoặc bị vùi trong cát, sau vài chục giây, nếu ai mạnh khỏe thì sau một vài phút rồi chết vì ngạt thở. Ngược lại, đất thịt với sạn đá còn nhiều lỗ rỗng, và đất thịt không thể bít hết lên thân thể của nạn nhân, nên dưới những mớ chôn tập thể đó, lúc đầu vẫn còn không khí, và nạn nhân vẫn còn thoi thóp sống, có thể cả vài ngày, sau đó mới kiệt sức mà chết.

Ngày nay, khi đưa một con vật vào lò sát sinh, người ta cố gắng làm sao cho con vật chết liền tức khắc, để tránh việc hành hạ thân xác làm kéo dài sự đau đớn của con vật. Trong khi đó, những nạn nhân bị cộng sản chôn sống nằm bất động, vẫn còn sống, ý thức vẫn làm việc. Thật không thể biết nạn nhân kéo dài sự đau đớn đến độ nào trong cảnh tối mù của địa ngục sống trong nhiều ngày! Không ai biết được vì không ai còn sống để kể lại, nhưng chắc chắn khủng khiếp và đau khổ cùng độ. Biết đâu họ chết ngất vì khủng khiếp trước khi chết vì thiếu dưỡng khí?

Vào đầu thế kỷ 20, một vụ án tử hình được sách vở cho là tàn bạo nhất của lịch sử nước ta là việc người Pháp đã xử yêu trăm chí sĩ Trần Quý Cáp tại Khánh Hòa năm 1908. Yêu trăm là chém ngang lưng, nạn nhân còn đau đớn thoi thóp đôi chút trước khi chết, nhưng thời gian kéo dài không lâu bằng người bị chôn sống dưới đất thịt. Việc chôn sống kéo dài sự đau đớn của nạn nhân, nhất là đau đớn về tinh thần. Chính đó là sự tàn nhẫn của việc chôn sống, và chỉ có người cộng sản mới đủ nhẫn tâm làm điều đó với đồng bào của mình.

Sau những cuộc tấn công bất ngờ vào đầu năm 1968, du kích cộng sản tiếp tục tấn công nhiều đợt khác nữa ở khắp nơi trên toàn cõi miền Nam. Trong khi đó, một cuộc tàn sát xảy ra ngay sau vụ Mậu Thân, nhưng mãi đến một năm sau mới bị phát hiện, cũng làm cho dư luận rất chú ý. Đó là cuộc thảm sát Mỹ Lai (Quảng Ngãi) ngày 16-3-1968. Vào ngày này, trung đội Charlie, thuộc tiểu đoàn 1, sư đoàn 20 Bộ binh Hoa Kỳ do trung úy William Calley chỉ huy, đã thảm sát từ 200 đến 500 dân làng trong ấp Mỹ Lai 4, làng Sơn Mỹ, quận Sơn Tịnh, tỉnh Quảng Ngãi. Đây là một vết đen trong lịch sử chiến tranh của quân đội HK.

Tuy nhiên, giữa vụ Mậu Thân và vụ Mỹ Lai, có những điểm khác nhau căn bản:

Vụ Mậu Thân là một chủ trương có kế hoạch, có hệ thống, do cấp lãnh đạo của đảng Lao Động và nhà cầm quyền Hà Nội cân nhắc, soạn thảo trong một thời gian dài. Nhà cầm quyền Hà Nội và đảng Lao Động đã vận động cả một bộ máy quân sự lớn mạnh để thi hành vụ Mậu Thân trên toàn cõi miền Nam Việt Nam, lúc dân chúng miền Nam đang sửa soạn đón mừng năm mới theo truyền thống dân tộc. Trong khi đó, vụ Mỹ Lai bắt nguồn từ sự nóng giận nhất thời của một sĩ quan và một nhóm binh sĩ đang hành quân ngoài mặt trận, tại một quận hẻo lánh ở miền nông thôn Quảng Ngãi. Đó là chưa kể các sĩ quan và binh sĩ HK nghi ngờ chính dân chúng Mỹ Lai đã tiếp tay cho quân du kích tấn công quân đội HK.

Khi phát hiện vụ Mỹ Lai một năm sau, quân đội Hoa Kỳ nhận trách nhiệm về vụ Mỹ Lai, đã đưa trung úy Calley ra xét xử trước pháp luật. Ngược lại, cho đến nay, 40 năm sau, CSVN chưa hề lên tiếng chịu trách nhiệm và xin lỗi nhân dân Việt về vụ Mậu Thân, hay xét xử các sĩ quan chỉ huy các vụ thảm sát ở Huế.

Vụ Mỹ Lai được báo chí Việt Nam Cộng Hòa và Hoa Kỳ tự do đưa tin, tường thuật, bình luận, kết án...

Trong khi nhà cầm quyền cộng sản hoàn toàn bưng bít tin tức thảm sát Mậu Thân. Các báo chỉ được quyền ca tụng rằng cuộc tổng công kích Mậu Thân là một "chiến thắng" to lớn của quân cách mạng. Không phải riêng vụ Mậu Thân năm 1968, mà cho đến nay, tất cả báo chí trong nước đều do cơ quan nhà nước quản lý, nên tất cả báo chí trong nước đều chỉ là những cái loa truyền thanh phát đi một điệp khúc duy nhất do nhà cầm quyền cộng sản soạn sẵn mà thôi.

(Còn tiếp một kỳ nữa)

Chú thích

(22) Stephen Hosmer, "Tổng tấn công Tết và Huế", đăng trong PTGDVNHN, sđd. tr.217.[Không đề tên người dịch]. Phần này trích trong sách của Stephen Hosmer, Vietcong Repression and its Implications for the Future, Massachusetts: Nxb. Heath Lexington Books, 1970.

(23) Nguyễn Thế, "Nhớ về Mậu Thân", đăng trong PTGDVNHN, sđd. tr. 199. Theo Don Orberdorfer, con số này lên đến 400 người (DO, sđd.214).

(24) PTGDVNHN, sđd. tt.135, 143.

(25) Alje Vannema, "Cổ đô kinh hoàng", đăng trong PTGDVNHN, sđd. tt. 124-142. Bài này trích dịch từ Alje Vannema, sđd. [Không đề tên người dịch.]

(26) Iris Chang, The rape of Nanking, New York: Nxb. Basic Books, 1997, tt. 100-103. Tác giả Iris Chang đưa ra nhiều số liệu khác nhau từ nhiều nguồn tài liệu, và cho rằng con số tương đối là 300.000. (Iris Chang là một ký giả Hoa Kỳ gốc Trung Hoa, sinh năm 1967, tốt nghiệp Đại học Illinois ở Urbana.)

(27) Stéphane Courtois và một số tác giả, Le livre noir du communisme: Crimes, terreur, répression, Paris: Nxb. Robert Laffont, 1997, bản dịch Anh ngữ của Jonathan Murphy và Mark Kramer, The Black Book of Communism, Crimes, Terror, Repression, Massachusetts: Nxb. Harvard University Press, in lần thứ nhì, 1999, tt. 368-369. Theo sách này: năm 1939, Liên Xô bắt cầm tù khoảng từ 240.000 đến 250.000 tù binh quốc gia Ba Lan, kể cả 10.000 sĩ quan. Liên Xô phân tán lực lượng trên đi làm đường hoặc lao động nặng nhọc ở các công trường và nông trường xa, và giam giữ khoảng gần 15.000 sĩ quan và cảnh sát Ba Lan tại các trại Starobielsk và Kozielsk (giam sĩ quan) và Ostaszkow (giam cảnh sát). Số này bị giết như sau: 4.404 tù binh trại giam Kozielsk, đem đến bắn và chôn ở Katyn; 3.896 tù binh trại giam Starobielsk bị giết ở chỉ huy mật vụ ở Kharkiv và chôn ở vùng ngoại vi

thành phố này tại Pyatishatki; 6.287 tù binh trại giam Ostaszkow bị sát hại tại sở chỉ huy mật vụ Kalinin, và chôn ở khu Mednoe của thành phố này.

(28) Nguyễn Văn Trấn, Xuất cho Mẹ & Quốc hội, California: Nxb. Văn Nghệ, tái bản năm 1996, tr. 150.

(29) PTGDVNHN, sđd. tr. 205 (tin Washington Post, ngày 9-3-1968), và tt. 250-254 (bài "Crescendo of Terror, Hue" của M. W. J. M. Broekmeijer)

(30) Sau đây là một cảnh tùng xèo người của Việt Cộng: "Thiếu tá Từ Tôn Kháng, Tỉnh đoàn trưởng Xây dựng Nông thôn Thừa Thiên, nhà ở 176 Bạch Đằng (gần cầu Đông Ba) Huế, trốn trong nhà đã ba bốn ngày. VC vào nhà bắt vợ con ra đứng giữa sân và tuyên bố nếu ông Kháng không ra trình diện thì sẽ tàn sát cả nhà. Vì thế ông phải ra nộp mạng. VC đã trói tay ông, cột ông vào cọc giữa sân, xèo tai, cắt mũi, tra tấn cho đến chết, thật là dã man kinh hoàng" (Nguyễn Lý Tường, "Mậu Thân ở Huế", PTGDVNHN, sđd. tr. 89.)

(31) Theo tác giả Nguyễn Lý Tường, lúc đó là dân biểu và có mặt ở Huế, thì thượng nghị sĩ Trần Điền, chủ tịch Ủy ban Canh nông Thượng viện VNCH, một trong những nhà lãnh đạo Hướng đạo Việt Nam, bị bắt và bị chôn sống (bài đã dẫn, sđd., tr. 89). Theo ông Võ Ngọc Tụng, quận trưởng và chỉ khu trưởng quận Phú Thứ sau năm 1968, người trực tiếp trông coi vụ cải táng tại Phú Thứ, cho biết: khi lo cải táng nạn nhân Mậu Thân, người ta đã tìm thấy một hố 4 xác bị chôn sống của hai linh mục và hai thầy đại chủng viện (Võ Ngọc Tụng, "Cải táng đồng bào bị thảm sát", PTGDVNHN, sđd. tr. 195.) Theo ước tính của M. W. J. M. Broekmeijer trong bài "Crescendo of Terror - Hue", sđd. tr. 252, thì số bị chôn sống lên đến khoảng 600 người. ●●●●●●

**ĐỒNG BÀO SẮC TỘC TÂY
NGUYỄN BIỂU TÌNH
ĐÒI CÔNG LÝ**

Vào lúc 10g ngày 14-4-2008. có hơn 300 đồng bào sắc tộc Ja Rai tụ tập tại xã Gia Tô, thuộc huyện Chư Sê, Gia Lai, để biểu tình. Họ hô to các khẩu hiệu: "Chính quyền csvn hãy trả tự do cho 350 sắc tộc chúng tôi! Chính quyền csvn hãy trả lại đất đai nhà cửa cho đồng bào chúng tôi! Chính quyền csvn không được đàn áp tôn giáo và vi phạm nhân quyền đối với dân tộc chúng tôi!"

Lúc ấy có hơn 100 bộ đội, 50 công an có vũ trang, súng, gậy cao su, dùi cui điện, bao vây dùng dùi cui và roi điện tấn công đoàn dân biểu tình. Theo thông tin sơ khởi, có nhiều thiếu nữ và trẻ em phụ nữ bị công an

bộ đội đánh trong thương, có 5 người đàn ông bị bắt chưa rõ danh tánh.

Cùng ngày tại huyện Chư Sê, huyện Lagrai, huyện Đăk Đoa, huyện Gia Lai, huyện Ayumpa, huyện Đăk Co, huyện Chư Prông cũng có nhiều nhóm biểu tình tương tự. Ngoài ra, tỉnh Kon Tum cũng có biểu tình tại Plei Rắc, huyện Sa Thầy, Konrobang-Kon tum, và tỉnh Đăk Lăk có biểu tình tại huyện Krông Pawk, huyện Krông A Năng, huyện Lăk, huyện Krông Nô.

Theo một nguồn tin đáng tin cậy cho biết, ngày mai 15-4-2008 sẽ có nhiều nhóm sắc tộc thiểu số xuống đường biểu tình đòi lại công lý và đất đai nhà cửa của mình bị csvn cướp mất. Hiện nay Bộ quốc phòng CSVN tăng cường 2 sư đoàn vào phong tỏa các vùng trọng điểm tại các tỉnh Cao nguyên Trung phần, Bộ công an điều thiếu tướng Nông Văn Lưu trở lại Gia Lai để có kế hoạch đàn áp ngăn chặn các phong trào biểu tình của đồng bào sắc tộc tại Cao nguyên Trung phần,

Có nhiều nguyên nhân dẫn tới các cuộc biểu tình nói trên.

1. Đất đai của đồng bào các sắc tộc thiểu số bị chính quyền bán khống cho các doanh nghiệp canh tác trồng cao su hoặc rơi vào các công trình xây dựng quy hoạch. Không có đất canh tác sinh sống, kinh tế rơi vào cảnh bế tắc, phần đông họ phải làm thuê kiếm sống hoặc đi lượm rác thải.

2. Khi mất đất mất nhà, không có đất canh tác, họ rất đau buồn, tìm đến Hội thánh để cầu nguyện và mong rằng sẽ được Thiên Chúa an ủi phần nào, nhưng chính quyền CSVN lại ngăn cản, thậm chí bắt họ phải cam kết bỏ đạo hoặc giải tán nhà thờ, cấm họ không được quan hệ với Mục sư.

3. Các quyền tự do của người dân tộc thiểu số bị xâm phạm, trong đó có quyền tự do đi lại, quyền tự do tôn giáo tín ngưỡng, quyền lập hội, quyền phát biểu chính kiến, v.v...

Người đưa tin từ Đak Lak

Nhân quyền là những quyền căn bản của con người, đi từ quyền tự do đi lại, tự do sinh sống, tự do mưu cầu hạnh phúc, tự do tư tưởng, tự do tín ngưỡng, tự do kinh tế, tự do chính trị v.v... Nó có tính chất bẩm sinh và bất khả nhượng. Mặc dầu vậy, mà vẫn có người nói nhân quyền chỉ là sản phẩm của Tây phương, người Đông phương, trong đó có Việt Nam không cần đến nhân quyền. Có người khác lại cho rằng nhân quyền là toàn cầu, tất yếu và quan trọng cho phát triển kinh tế nầy mầm. Vì vậy, để phát triển kinh tế, VN cần phải có nhân quyền.

Chúng ta hãy cùng nhau xem xét vấn đề nhân quyền. Thật vậy, nhân quyền là những quyền căn bản của con người đã được ghi trong Bản

nhu cầu tất yếu và quan trọng cho

Chu Chi Nam 10-04-2008

Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền và đã được Đại Hội Đồng LHQ Chấp nhận vào ngày 10-12-1948. Nhân quyền và tự do là một. Từ đó, chúng ta có thể định nghĩa dân chủ là một chế độ chính trị mà trong đó những quyền căn bản như quyền tự do ngôn luận, tự do tín ngưỡng, tự do bầu cử v.v... của con người được tôn trọng ; trái với chế độ độc tài mà trong đó những quyền tự do căn bản của con người bị coi khinh, chà đạp.

Ở đây chúng ta cần phân biệt nhân quyền và dân quyền. Trên phương diện pháp lý, thì pháp nhân của nhân quyền là cá nhân, con người ; pháp nhân của dân quyền là dân tộc. Dân quyền là một quốc gia, một dân tộc có quyền độc lập, định đoạt số phận của mình. Một quốc gia dân chủ là một quốc gia mà dân tộc họ vừa có dân quyền và nhân quyền. Ngược lại một quốc gia độc tài, thì dân tộc họ có thể có dân quyền nhưng không có nhân quyền, như trường hợp của Liên Bang Xô Viết trước đây và trường hợp của Trung Cộng ngày hôm nay. Không ai có thể nói là quốc gia, dân tộc Trung Cộng không độc lập, không có dân quyền, hơn thế nữa, đó còn là một đại cường quốc, là Ủy Viên Thường trực của Hội Đồng Bảo An Liên Hiệp Quốc, có quyền phủ quyết về những vấn đề liên quan đến an ninh thế giới. Nhưng ngay trong nước Trung Cộng, dân không có nhân quyền.

Cách đây 2 năm, trước Ủy Ban Nhân Quyền của Liên Hiệp quốc họp ở Thụy sĩ, CSVN đã cố ý lấn lộn nhân quyền và dân quyền. Trên thực tế, VN hiện nay không có cả dân quyền lẫn nhân quyền. Về dân quyền, VN hoàn toàn lệ thuộc Trung Cộng, không những lệ thuộc về chính trị, ngoại giao, những quyết định quan trọng trong lãnh vực này đều phải có chỉ thị của Bắc Kinh, thí dụ điển hình là trong kỳ họp các nước Đông Nam Á và Thái Bình dương ở Úc năm 1997, thế giới và nhất là Hoa Kỳ sẵn sàng cho VN vào Tổ chức Thương mại Quốc tế ; nhưng không có sự đồng ý của Trung Cộng, VN không dám vào, phải đợi mãi về sau ; Trung Cộng thuận tiền giả vào VN, đây cũng là một trong những lý do khiến đi đến lạm phát, giá cả tăng ; tuy nhiên Cộng sản VN vẫn ngậm tằm như hến, không dám phản đối ; Trung Cộng cho hải quân bắn vào ngư dân VN ; trong khi đó thì ở Hà Nội, Lãnh đạo Cộng Sản VN và Trung Cộng cụng ly ăn mừng «Tinh hữu nghị Việt Trung

muôn đời thắm tươi, môi hở răng lạnh» ; thực tế thì răng Trung Cộng đã cắn chấy máu môi VN từ bao giờ rồi. Không những VN không có dân quyền, không độc lập về chính trị, mà ngay cả về kinh tế và văn hóa : hàng hóa Trung cộng tràn ngập thị trường Việt Nam, giết chết nền kinh tế non trẻ Việt Nam ; phim ảnh trung Cộng bày bán khắp phố phường Việt Nam.

Về nhân quyền, thì Việt Nam hiện nay là một trong những nước vi phạm nhân quyền nhất thế giới ; theo tổ chức Phóng Viên Không Biên giới, vào năm 2007, về tự do báo chí, một trong những quyền căn bản của nhân quyền, thì trong 167 quốc gia trên thế giới, Việt Nam xếp hạng thứ 162. Chỉ cần nhìn hình ảnh Cha Nguyễn văn Lý, người chỉ nói lên tiếng nói của lương tâm, lương tri, thế mà cũng bị vu khống đủ điều, bị đưa ra tòa, còn bị bịt miệng. Chỉ cần một hình ảnh này cũng có thể nói là Việt Nam không có nhân quyền. (1).

Nhưng tại sao tự do, dân chủ, nhân quyền lại là tất yếu cho sự phát triển kinh tế, xã hội và khả năng trí tuệ con người? Tất yếu có nghĩa là không thể tránh được, là phải như thế. Theo Lời Mở đầu của Bản Tuyên Ngôn Quốc tế Nhân quyền : «Xét rằng sự xao nhãng, khinh miệt và chà đạp những quyền tự do căn bản của con người là những hành động man rợ, đi ngược lại lương tri, lương tâm của nhân loại ; và một thế giới mà trong đó mọi người đều có quyền tự do tư tưởng, tự do ngôn luận, không bị đe dọa bởi nghèo khổ ; thế giới đó phải được coi như ước vọng cao cả của con người». Như vậy, một xã hội văn minh, không man đại tất yếu phải là một xã hội tôn trọng nhân quyền.

Hơn thế nữa, con người dù là da vàng, da đỏ, da đen hay da trắng, có thể ví như một hạt mầm, nếu được gieo trên mảnh đất màu mỡ, tức sống dưới một chế độ dân chủ, chính quyền do chính họ bầu ra ; và chính phủ này, vì muốn được dân bầu, hay được tái cử, thì tất nhiên phải lo cho đời sống người dân ; hạt mầm này sẽ nảy mầm và sinh hoa kết trái, những khả năng của con người được phát triển.

Trái lại cũng người dân, tức hạt mầm đó, được gieo trên một mảnh đất khô cằn, tức sống dưới một chế độ độc tài, chính quyền không do người dân tự do bầu ra, mà là từ «Đảng cử, dân bầu», một thứ bầu cử giả dối, do một thiểu số đảng đoàn bầu với nhau, không lo gì đến quyền

lợi của dân, mà chỉ lo đến quyền lợi của thiểu số, đảng đoàn ; tất nhiên hạt mầm đó sẽ bị thui chột, vì khi bé thì không được chăm sóc đúng mức, khi lớn lên thì không được đi học, hay học thì chương trình giáo dục hư hỏng, chỉ nhằm tuyên truyền, nhồi nhét những khẩu hiệu vô nghĩa, rỗng tuếch của đảng ; hỏi như vậy thì làm sao mà con người có thể phát triển. Hiện nay ở Việt Nam có cả chục ngàn, trăm ngàn trẻ em phải bán thân nuôi miệng ở Cầm Bốt, hay bỏ học vì học phí cao, hoặc phải đi bán vé số, đánh giày để nuôi thân ; trong đó có biết bao hạt mầm bị thui chột.

Tự do, dân chủ, nhân quyền là mảnh đất màu mỡ, quan trọng và tất yếu cho con người nảy mầm, cho kinh tế, xã hội phát triển là vậy.

Sản lượng tính theo đầu người hàng năm của Việt Nam hiện nay là 790\$, để theo kịp Thái Lan với sản lượng 3.500\$, Việt Nam phải mất 33 năm ; theo kịp Nam Hàn và Đài loan với sản lượng trên dưới 20.000\$, Việt Nam phải mất 150 năm. Đã quá trễ. Lỗi chính là chế độ độc tài toàn diện cộng sản, kim hãm mọi sức bật, mọi khả năng trí tuệ của dân tộc Việt. Con đường duy nhất, tất yếu để theo kịp các nước chung quanh và thế giới là con đường dân chủ hóa chế độ.

(1) Xin quý Vị coi «Tự do ngôn luận, tự do bầu cử, hai cột trụ chính của một chế độ dân chủ», trên <http://perso.orange.fr/chuchinam/>

Thế lực cầm quyền, đối ngoại, biểu tình, Hoàng Sa và Trường Sa

LGT. Giáo sư S. B. YOUNG là người rất quen biết của Cộng đồng việt nam hải ngoại. Trước 30-04-1975, ông là Phụ tá đặc biệt cho Đại sứ Hoa kỳ tại Sài gòn. Về Hoa kỳ, ông giảng dạy tại Đại học Luật khoa Harvard và làm Phó khoa trưởng. Sau đó, ông về sanh sống tại Minnesota và giảng dạy văn hóa việt nam tại Đại học Hamline. Hiện nay, ông làm Tổng Giám đốc một Tổ chức Tài chánh và Tín dụng quốc tế. Ông cho xuất bản một số tác phẩm biên khảo về văn hóa, lịch sử Việt Nam. Quyển có giá trị cao là Nhân quyền ở Tàu và Việt Nam, Cuộc chiến thắng bị bỏ lỡ. Gần đây, ông có xuất bản nhiều tác phẩm nghiên cứu chung quanh đề tài "kinh tế và đạo lý".

Tình hình VIỆT NAM NGÀY NAY

Gs S.B. YOUNG trả lời pv của Việt Luận

Xin mời quý độc giả theo dõi bài phỏng vấn của VL dưới đây.

Việt Luận.

VL : Theo ông thì trong năm 2007 những thành quả dân chủ nào tại Việt Nam được xem là đáng chú ý nhất?

S. YOUNG : Theo tôi, trong năm 2007, trong những sự việc xảy ra ở Việt nam đáng chú ý và hoan nghênh hơn hết là những cuộc biểu tình của tuổi trẻ ở Sài gòn và Hà nội chống sự bành trướng của Trung Quốc xâm chiếm lãnh thổ Việt Nam. Từ 1975, Việt nam chưa có xảy ra cuộc biểu tình nào vì một chính nghĩa chính trị. Hai sự việc mà Đảng Cộng sản sợ nhất là một ông Gorbachev sẽ lên làm Tổng Bí thư và thanh niên, sinh viên sẽ xuống đường như vụ Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Nỗ lực của cấp lãnh đạo đảng là dùng đủ mọi khả năng và mọi thủ đoạn để tránh hai sự việc đó xảy ra.

VL : Ông có nghĩ là cộng đồng người Việt tại hải ngoại có hỗ trợ phong trào dân chủ trong nước đúng mức chưa?

S. YOUNG : Xin lỗi mà nói từ 1975 đến hôm nay, cộng đồng người Việt hải ngoại chưa bao giờ hỗ trợ công cuộc tranh đấu cho dân tộc, cho tổ quốc một cách đúng mức. Tôi đã dám thật lòng nói bao nhiêu lần mỗi khi có dịp thăm viếng, nói chuyện với cộng đồng người Việt ở Úc Châu, Pháp, Bỉ, Canada, Mỹ, là cộng đồng người Việt ở hải ngoại nên cố gắng tự mình chế giảm bớt sự chia rẽ, sự ganh tị người này với người kia, đề nấn bớt tham vọng cá nhân phải mình mới làm lãnh đạo, vân vân...

Thí dụ, ở trong nước, những người dân chủ cần phương tiện tài chánh để hoạt động. Ở hải ngoại, có nhiều người Việt Nam thiếu gì tiền bạc vì có nhiều người Việt Nam làm ăn giàu có lắm rồi, nhưng cộng đồng nói chung chưa thiết tình sẵn lòng đóng góp đều đặn để yểm trợ những người tranh đấu ở trong nước

và nhứt là những người vì tranh đấu, biểu tình bị tù tội, gia đình lâm vào cảnh khó khăn. Như vậy, bộ máy Công an cộng sản không có gì để lo sợ ở sức mạnh của cộng đồng người Việt hải ngoại. Hơn nữa, họ còn đánh giá cộng đồng ấy là bất lực, thiếu khả năng, làm việc không có hiệu quả.

Thí dụ thứ hai. Công An sợ Cộng đồng người Việt Nam hải ngoại sinh hoạt thành một lực lượng chính trị đối với các Chính phủ dân chủ ở Úc, Canada, Mỹ, Âu Châu để ảnh hưởng đến các vị Dân cử và Chính phủ các nước này sẽ nghe theo các yêu cầu của Cộng đồng người Việt đối với quê hương. Nhưng vì những tranh chấp thường vô ích vì phe cánh với nhau mà vô tình làm suy mất uy tín nhau, vân vân... Rồi Cộng đồng Việt Nam hải ngoại bị chia rẽ thành nhiều mảnh vụn, nhiều phe nhóm, có cả những nhóm nhỏ xíu, và, vì lý do đó mà không có ảnh hưởng lớn đúng mức lẽ ra phải có.

Thí dụ thứ ba. Sự ganh tị cá nhân, sự tham vọng cá nhân, tạo điều kiện rất thuận lợi cho nhóm Phản gián của Công an để họ phá các tổ chức có uy tín và hoạt động ít nhiều hiệu quả. Họ nhằm đánh mạnh những người lãnh đạo có uy tín, có lòng yêu nước thiết, có tài giỏi và biết làm việc. Công an đã nói với tôi rằng: “Ở hải ngoại, không có tổ chức nào mà không có chúng tôi”. Nếu họ không chụp mũ vu cáo anh này hoặc xúi bà vợ của anh kia ghen phá, ngăn cản không cho anh ấy tham gia tranh đấu. Nếu thấy ngăn cản không được “việc anh đang làm”, thì họ mua chuộc vợ, em ruột, bố mẹ bằng cách đề nghị những cơ hội làm ăn tại Việt nam. Họ có thể giới thiệu một cô hay một bà đẹp và thông minh cho anh. Nếu anh không thích gái đẹp, thì họ tìm cách cho người sẵn quen với vợ anh để nói với vợ anh là anh ấy có “mèo”. Thiếu gì cách làm để phá uy tín, làm hoang mang tinh thần của những người có tiếng là

sáng suốt, có tâm hồn tốt, có thiện chí.

VL : Ông nhận xét thế nào về những áp lực chính trị quốc tế hiện nay đối với Hà Nội trên lĩnh vực nhân quyền và dân chủ? Và phản ứng của Hà Nội ra sao?

S. YOUNG : Nói thật mà buồn. Bộ Chính Trị Đảng Cộng sản không sợ áp lực chính trị quốc tế. Họ có Trung Quốc ủng hộ sau lưng mà. Họ đã dâng đất, dâng biển để mua chuộc rồi. Ngày nay, người cộng sản Hà Nội chỉ muốn lấy tiền cho nhiều, cho họ sống sung sướng bù lại trước đây cực khổ, cho con cái ra ngoại quốc ăn học để ngày mai thay thế họ tiếp tục cầm quyền nữa. Họ đâu có muốn làm chính trị thật sự lo cho dân gì nữa. Các tôn giáo đã có một thỏa thuận tạm thời với Đảng để được hưởng một chút tự do tôn giáo như làm lễ, xây chùa, nhà thờ, in kinh sách... Trong nước không có lực lượng chính trị nào mà Cộng sản lo sợ. Vì vậy, nếu người Việt ở nước ngoài muốn gây áp lực đối với Đảng cộng sản, thì họ vận động ai? Lấy đâu làm sức mạnh ?

Kinh tế phát triển mạnh và dương lên. Đảng và Nhà Nước có đủ tiền trả lương Công an cao để Công an sẵn sàng ngăn chặn những ai đòi hỏi tự do, nhân quyền có ảnh hưởng xấu đến chế độ. Họ còn sợ gì nữa chứ ?

VL : Chính sách của Hà Nội bị ảnh hưởng của Trung Quốc rất nhiều, ông có thể cho biết thêm về điều này?

S. YOUNG : Theo tôi, một nhóm của Đảng đã quyết định làm đệ tử trung thành của Đảng Cộng sản Tàu để dựa vào thế lực của Trung Quốc làm cho các đảng viên cộng sản Việt Nam khác nể sợ, không dám tranh giành quyền lực với họ. Như vậy, Đảng phải cởi mở đối với dân chúng về mặt kinh tế xã hội. Đảng làm kinh tế thị trường để dân chúng, ai có điều kiện làm ăn, cứ làm ăn, làm giàu nhưng phải có chỗ dựa thì công an không đàn áp, hà hiếp như hồi xưa. Nhưng về chế độ cai trị, Đảng cộng sản vẫn không nhượng một chút nào. Trung Quốc khéo lắm. Họ cho phép Việt nam chơi với Mỹ một chút ít, chứ không

nhieu, như để Việt Nam được cõi mới về kinh tế. Và đó cũng là cơ hội để cho Trung quốc làm giàu trên đất nước Việt Nam. Dĩ nhiên Đảng cộng sản Việt nam cũng kiếm được chút tiền li-xi của ông chủ Tàu trong các vụ làm ăn này.

VL: Ông có nghĩ là trong nội bộ Đảng Cộng Sản VN hiện đang chia làm hai nhóm: nhóm thân Mỹ và nhóm thân Tàu, và theo ông thì nhóm nào đang chiếm ưu thế hơn?

S. YOUNG: Đúng. Theo tôi thì có hai phe thực sự. Phe chống Trung Quốc thì gồm có những người có lương tâm biết yêu Việt Nam. Họ muốn đi với Mỹ nhiều hơn để bảo vệ quê hương. Phe này gồm đa số những người trẻ trong Đảng và Quân đội và có cả một số không nhỏ có chức vụ cao trong Chính phủ. Nhưng, phe đi với Trung Quốc thật sự nắm quyền Công an. Chúng ta chưa quên vụ T2 tới nay không có ai đủ sức giải quyết nghiêm minh đúng theo luật pháp. Vậy ai cũng thấy rõ hiện nay ai cai trị thật sự Việt Nam ? Người Việt Nam hay người Tàu ? Cả Đại tướng anh hùng Điện biên phủ Võ Nguyên Giáp cũng phải chịu gờ hai tay đầu hàng để được sống yên thân tuổi già !

VL: Ông dự đoán thế nào về tình hình chính trị của VN trong thời gian sắp tới?

S. YOUNG: Phe nhóm Công an theo Trung Quốc sẽ có đủ thế lực để điều khiển thực hiện các quyết định lớn cho 5 năm nữa.

VL: Trong năm cuối cùng còn tại chức, theo ông, chính sách của TT Bush có thay đổi gì nhiều đối với VN hay không?

S. YOUNG: Ông Bush sẽ không lưu ý tới Việt nam chút nào đâu. Ông sắp về hưu và đã bắt đầu không lo làm việc nữa.

VL: Ông có nghĩ là Hoa Kỳ đã có một chiến lược ngắn và dài hạn cho vùng Đông Nam Á trong đó có VN

S. YOUNG: Sự lo ngại số một, số hai, số ba, số bốn của nhóm Ông Bush là chiến tranh Iraq và chiến tranh chống khủng bố Al queda và Taliban. Ngoài những điều đó, không còn bao nhiêu sự tính toán,

sự lo ngại, cho các công việc khác. Ở Á châu, nhóm Bush lo nhất về Bắc Hàn có bom nguyên tử. Trung Quốc, Nhật Bản, Đông Nam Á, Hồi giáo thường là công việc của các viên chức trung cấp ở Bộ Ngoại Giao lo và trách nhiệm nhiều hơn.

VL: Theo ông thì người Việt trong và ngoài nước gần phải làm gì trong lúc này để gây áp lực buộc chính quyền đảng CSVN phải cõi mở hơn, dân chủ hơn?

S. YOUNG: Tổ chức sinh viên, lao động, nghiệp đoàn, thành phần trí thức tìm lấy những chủ trương bí mật của Đảng, tài sản của Đảng, đem phổ biến cho dân nghe và biết. Giải thích cho dân chúng hiểu rõ những cái sai trái gây thiệt hại đến các quyền lợi chánh đáng của dân mà lẽ ra ở một nước tự do dân chủ, người dân được luật pháp bảo vệ. Gây sự chia rẽ trong hàng ngũ Đảng Cộng sản. Phơi bày những hành vi tham nhũng, hà hiếp dân chúng của các đảng viên từ địa phương như tỉnh ủy, huyện ủy, thị ủy, ... để cho họ mất uy tín lãnh đạo. Cụ thể, thiết lập hồ sơ các vụ tham nhũng, hồ sơ tài sản, nhà cửa, các công ty của cán bộ đảng viên, và công bố những sự thực đó lên internet để thiên hạ biết rõ ở Việt nam ngày nay, ai có tiền, ai vẫn nghèo đói, rách rưới hơn trước đây nhiều. Tố cáo, vạch mặt những đảng viên Công an hoạt động ở hải ngoại, xâm nhập đánh phá Cộng đồng người Việt ở khắp nơi.

VL: Sang vấn đề Hoàng sa và Trường sa, ông có nghĩ là Trung Quốc chiếm 2 hòn đảo này nằm trong chiến lược lâu dài muốn làm bá chủ vùng biển Thái Bình Dương?

S. YOUNG: Đúng lắm! Từ 20 năm nay, Trung Quốc có chiến lược mới đối với Đông Nam Á. Trong lịch sử 3,000 năm Trung Quốc chưa bao giờ có một kế hoạch chiến lược

như vậy. Họ chỉ đánh vào Việt nam vài lần rồi rút về phía bắc. Nhà Nguyên đánh Miến điện một lần. Thế thôi. Bây giờ, họ dựng lên và nuôi dưỡng một Chính phủ tướng lãnh để thay mặt họ cai trị dân Miến điện, họ làm cố vấn cho Hun Sen tại Cam- bốt, ủng hộ phe mạnh trong Đảng Cộng sản Lào, và “ăn nói ngon ngọt” với Nhà Vua Thái Lan.

Quốc Hội Trung Quốc phê chuẩn luật biển của họ nói rằng cả Biển Nam Hải là lãnh thổ nội địa của Trung Quốc. Hồi xưa có Bắc Triều nhưng đã có nói ngang ngược như vậy không ?

Bây giờ Trung Quốc đương nỗ lực phát triển và canh tân hải quân cho lớn mạnh, có khả năng tác chiến cao. Để làm gì ? Tôi nghĩ ai cũng có thể trả lời rồi !

VL: Tại sao phản ứng của chính quyền CSVN rất dè dặt, phản ứng lấy lệ và thậm chí ngăn cản sự biểu tình chống Trung quốc của giới trẻ tại Sài Gòn và Hà Nội?

30 tháng 4

— Nguyệt San Con Ong Việt số 92 tháng 4-2008 —
VŨ LÂM

S. YOUNG: Theo tôi, trong Đảng hiện nay, có nhiều đảng viên không đồng ý với nhóm cầm quyền ở trên muốn nhờ thế Trung Quốc để tiếp tục cầm quyền lâu dài và cai trị Việt nam dễ hơn, theo đường lối giống Trung quốc, nên họ mới dám cho phép sinh viên biểu tình nhưng họ theo dõi và kiểm soát. Họ phải ngăn chặn để tránh cuộc biểu tình có thể bùng lớn ra mà họ không kiểm soát được nữa. Và đó cũng là một “dấu hiệu” cho phía Trung Quốc lo ngại để không ép Đảng cộng sản Hà nội quá mức.

VL: Trước hoàn cảnh thực tế hiện nay, theo ông thì cộng đồng người Việt trong và ngoài nước phải làm gì để có thể lấy lại chủ quyền của hai đảo Hoàng sa và Trường sa? Và pháp lý có cho phép lấy lại được không khi Việt nam có

một chế độ khác, như một chế độ dân chủ tự do ?

S.YOUNG : Phải có một số người Việt Nam là đại diện thiết tình của Việt nam ở trong và ở ngoài nước, nói với tính cách long trọng các lý do tại sao Chính phủ Hà nội không phải là đại diện chính thức của nhân dân Việt nam. Họ không có đủ tư cách chính thống để nhượng cho Trung Quốc bất kỳ cái gì. Mọi việc nhượng ngày nay chỉ là sự thỏa thuận trong bóng tối. Như buôn bán chợ đen. Và nói thêm rằng một ngày nào đó, Việt nam có đủ tư cách pháp lý chính thống sẽ lấy lại Hoàng Sa và Trường Sa.

Thí dụ, “Đại diện Việt nam” nói ở trên đây gởi thơ cho Liên Hiệp Quốc, cho Tòa án quốc tế, cho các Chính phủ thế giới... kêu gọi sự quan tâm giúp đỡ Việt nam, một thành viên cộng đồng thế giới, bị nước láng giềng dùng bạo lực quân sự xâm chiếm lãnh hải và lãnh thổ.

Tôi xin nhấn mạnh rằng mọi cuộc xâm lăng, mọi sự chiếm lấy đất đai bất hợp pháp thì không bao giờ có hiệu lực đối với luật pháp quốc tế. Nước nào bị mất tài sản quốc gia thì nên biết giữ chính nghĩa về pháp lý của mình. Không bao giờ nên thừa nhận chính thức hoặc công khai sự gian manh ăn cướp của kẻ láng giềng hung bạo.

VL : *Xin trân trọng cảm ơn ông YOUNG.*

***Đừng sợ những gì
Cộng sản làm !
Hãy làm những gì
Cộng sản sợ !***

33 năm của những người lính.

33 năm đã trôi qua, đếm từ cái mốc thời gian 30 tháng 4 năm 75 đến 30 tháng 4 năm nay 2008. 33 lần Tháng Tư, lại Tháng Tư, lại 30 Tháng Tư!

33 lần xoáy mũi dao nhọn vào vết thương vẫn còn ứa máu của những người lính miền Nam trước năm 1975 may mắn sống còn sau cuộc chiến.

33 năm tiếc, nhớ, thương bạn bè chiến hữu bỏ mình trong cuộc chiến, trong trại tù Cộng Sản hoặc ra đi vì tuổi đời chồng chất.

33 năm những người lính còn ở lại quê nhà oằn oại chịu đựng ngon roi thù của kẻ chiến thắng.

33 năm những người thương binh vẫn từng ngày ngậm ngùi nhìn thân thể với những vết sẹo, những thương tật chiến trận để lại.

33 năm còng lưng gánh nặng những đau buồn, tủi nhục, khắc khoải của người lính thua trận mà không phải vì mình bất tài, hèn yếu.

33 năm đã trôi qua, những người lính vẫn mắc nợ những người lính, nợ nghiệp lính, nợ quê hương tổ quốc nhưng cuối nẻo đường trần không bao giờ trả được!

Quốc thù vị báo đầu tiên bạch

Kỷ độ long tuyền đới nguyệt ma!!

33 năm đã trôi qua nhưng vết hằn cuộc chiến vẫn còn đó!

33 năm trần trở, tiếc nuôi một quãng đời dang dở, nửa đường đứt gánh ... đời lính!

Cái nghịch lý của hòa bình 30 tháng 4.

33 năm đã trôi qua, người Việt lưu vong nhìn lại quê hương Việt Nam , không ai không ngậm ngùi chua xót. Chiến tranh là tàn phá, là tai ương, là tử vong điều không thể tránh được và người dân cả hai miền Nam Bắc đều trông đợi hòa bình, nhưng cái mốc hòa bình 30 tháng tư năm 1975 đây nghịch lý, người dân miền Nam đã trốn chạy hòa bình!

Những người tị nạn đầu tiên sợ hãi, hốt hoảng ra đi, những cặp vợ chồng léch thếch, tay bồng, tay bế, tay dắt con cái, tay xách, tay mang những tài sản cá nhân gom góp vội vàng, gòn gợn chỉ là cái bao, cái túi, họ chạy đi mà không biết mình sẽ đi đâu, đến đâu. Chồng mất vợ, vợ lạc chồng, con cái thất tán, giữa sự sống và chết họ chen lấn xô đẩy, đành giật lẩy một chỗ đứng, chỗ ngồi trên máy bay, trên những con tàu rời bỏ quê hương.

Chấm dứt chiến tranh, hòa bình, nhưng hàng triệu người đã trốn chạy ra biển, họ vượt biển bằng những chiếc thuyền mong manh phó mặc cho số mệnh, họ cầm bằng cái chết để trốn chạy cộng sản, đó là cái nghịch lý của hòa bình 30 tháng tư, 33 năm về trước.

33 năm nghiền ngẫm cái nghịch lý của ngày chấm dứt cuộc chiến 30 tháng tư. Cái nghịch lý của luật trời: Người hiền lương thua kẻ gian ác? Cái nghịch lý của định mệnh: Những người tù lương thiện ở trong

các nhà tù mà người cai tù là những tội phạm.

33 năm CS tàn phá đất nước.

Sau cuộc chiến, Cộng Sản Việt Nam thay vì xây dựng, đoàn kết, hướng về một chân trời mới đầy hứa hẹn cho dân tộc, họ lại đập đổ, phá nát, tàn phá, bần cùng đất nước nhiều hơn trong chiến tranh. Họ quỹ quái mưu mô hơn bất cứ một dân tộc nào trên thế giới, họ cướp bóc tài sản trắng trợn, họ giết phe bại trận một cách tinh xảo che mắt được thế gian, nhân loại, họ giết từ từ, giết chằm chằm, giết người mà không thấy máu, giết thể xác, giết phần hồn, giết cả triệu quân dân cán chính miền Nam, giết bằng đầy ải, tù đầy, giết gián tiếp cả những người thân thuộc, gia đình, cha mẹ, vợ con.

33 năm những oan hồn của người tù cải tạo, của thuyền nhân trên biển vẫn còn vất vưởng nơi trại tù, nơi rừng sâu núi thẳm, trên biển khơi mênh mông.

33 năm văn minh xã hội chủ nghĩa thụt lùi, đạo đức suy đồi, đầy dẫy những tệ đoan, tham nhũng, ăn chơi, đĩ điếm đòi trụ trong cuộc sống hiện nay ở trong nước.

33 năm hàng vạn những người con gái Việt phải đi làm vợ làm đầy tớ xứ người, lũ lượt khắp nơi người dân Việt phải đi làm lao công, tôi mọi, làm nô lệ xứ người, những xứ mà trước năm 75, thua kém, chậm tiến lạc hậu hơn miền Nam VN.

33 năm, người dân Việt trong nước lẫn hải ngoại vẫn phải nặng trĩu hoài vọng tự do, dân chủ, phú cường, niềm hoài vọng xa xăm tay với khi vẫn còn tập đoàn thống trị CS, cai trị bằng công an, nhà tù.

33 năm người Việt lưu vong vẫn còn phải trầm tư hướng vọng về quê hương với tủi hận, xót xa, thương phận nước long đong đầy áp oan khiên.

33 năm kết thúc một cuộc chiến, đất nước không còn chia đôi bằng tên gọi, chính quyền, trên bản đồ, nhưng thực tế, dân Việt vỡ ra thành nhiều mảnh phiêu dạt khắp nơi trên thế giới. Không còn tiếng súng nhưng thù xưa vẫn còn, chiến tranh không còn bằng súng đạn nhưng chiến tranh vẫn tiếp diễn, không chỉ ở trong nước mà cả ở khắp nơi hải ngoại có người Việt sinh sống. Chiến tranh vẫn còn giữa người Việt quốc gia và Cộng Sản, giữa người dân trong nước đang đòi tự

do dân chủ với tập đoàn cai trị, với đảng cộng sản. Chiến tranh chỉ thật sự chấm dứt khi đảng Cộng Sản bị khai tử và Việt Nam thực sự có tự do dân chủ, có chính quyền dân cử, chính quyền từ dân mà ra.

33 năm làm người tị nạn.

Tôi là người tị nạn, đúng nghĩa của một người tị nạn, ném đúng mùi vị đắng, chát của thân phận tị nạn. Tôi đến xứ sở này, thành phố này không tính toán, không chọn lựa 33 năm về trước, khi gần đến tuổi 30 với độc nhất một bộ quần áo lính màu xanh hải quân đã bạc màu, không lon lá huy hiệu, nó chỉ khác với quần áo thường vì có hai túi trước và có cầu vai. Chân đi đôi dép Nhật đã mòn quệt vì lê lét trong các trại tị nạn. Trong túi không có lấy một đôla. Tôi đến đây không được đón tiếp ở phi trường chờ lấy hành lý như những người tị nạn sau này. Không được nghe lời chào hỏi bằng tiếng Việt. Và, cả mấy tháng sau tôi vẫn còn thần thờ, câm lặng, bậm môi chịu đựng nhát búa khốc liệt của định mệnh. Tôi mất tất cả những gì đã có trong cuộc đời, nghề nghiệp, cấp bậc, tương lai... và khởi đầu cuộc đời như một đứa bé mới bập bẹ tập nói, tập đi. Tôi đến đây đơn độc, để lại vợ và hai con còn bé nhỏ nơi quê nhà, lúc bấy giờ, nơi ấy, nơi này giống như âm dương cách trở, mờ mịt, bí bưng tin tức và, ngày ấy ai cũng nghĩ là vĩnh viễn không có ngày gặp lại như những người di cư vào Nam năm 1954 bỏ lại người thân ngoài Bắc. Chung quanh tôi lúc ấy, cái gì cũng xa lạ, tôi không thể ngày nào cũng ăn nhạt nhẽo miếng sandwich, trứng, thịt, hot dog, hamburger. Tôi thêm một bát cơm với chén nước mắm chanh ớt, ước muốn một đĩa rau muống luộc, thêm một lát cá kho... mong tìm được một người Việt để chào hỏi, để tâm sự bằng tiếng Việt.

Những ngày đầu tị nạn, tôi cô đơn làm lủi trong gia đình một người Mỹ khá giả ở một khu rất sang trọng của thành phố, mặc dù hai vợ chồng này tôi đã quen biết từ trước, người sĩ quan cố vấn của tôi khi còn phục vụ tại Việt Nam.

Tôi ngỡ ngàng sao đường phố ở Mỹ im vắng, không có người đi bộ. Tôi đi suốt một ngày trên xe Bus, từ sáng sớm đến tối khuya, chuyển hết xe này đến xe khác, dò theo những tuyến đường trên bản đồ lộ

trình, thành phố sao rộng lớn mênh mông, lẫn lộn cả với đồi, núi, rừng cây... tôi ngóng nhìn khắp phía để hy vọng tìm được một người VN...

Những kẻ phản bội.

33 năm ở thành phố này, tôi được cái hân hạnh làm người đến trước tiếp đón nhiều người đến sau, được nhìn những nét mặt tị nạn còn xạm đen khắc khổ ngờ ngạc của những đợt thuyền nhân đến từ các trại tị nạn Thái Lan, Mã Lai, Nam Dương. Rồi đến những đợt HO, những đợt đoàn tụ cha con, chồng vợ... Những người tị nạn đến sau đều có thân nhân, bạn bè, đồng hương người Việt ra tận phi trường tiếp đón, hôm trước hôm sau đã vui vẻ, cười nói tiếng Việt ồn ào, có tiệc tiếp đón dù sơ sài, có phở, có bún bò Huế, có bánh xèo, bánh cuốn và mau chóng hội nhập nếp sống rất Việt Nam giữa lòng xứ sở Hoa Kỳ..

Tôi nhắc đến kỷ niệm chuyện tị nạn của tôi ở đây để trần tình với những người có ý nghĩ là đến sau thiệt thòi, trâu chậm uống nước đục. Sau cái mốc thời gian 30 tháng tư, không có cái buồn nào hơn hay kém cái buồn nào, và người tị nạn đến trước, đến sau chưa biết ai buồn, ai khổ hơn ai...!!

Tôi muốn nhắc đến những ngày đầu tị nạn của mọi người vì hôm nay, quanh tôi đã có nhiều người làm bộ quên, hay cố tình quên quá khứ tị nạn, quên đi những cơn thuyền mong manh trên sóng biển, quên đi những ê chề nhục nhã với cướp biển, hải tặc, quên những ngày tù đầy cộng sản, quên những cán bộ quản giáo ngu dốt nhưng có quyền lên mặt dạy bảo, quên những ngón đòn thù, những báng súng nện lên thân thể.

Những gì đau khổ trong quá khứ cũng nên bỏ lại cho quá khứ để sống với hiện tại và tương lai, quên được là điều đáng mừng nhưng đừng quay lưng trở mặt với chính nghĩa quốc gia, cuộc chiến chống cộng vẫn còn, người Việt cả ở trong nước lẫn hải ngoại vẫn đang phản kháng, chiến đấu để đập đổ chế độ Cộng Sản, đòi tự do, dân chủ, đòi hỏi chính quyền CS phải bảo toàn lãnh thổ đừng âm mưu, lên lút dâng đất dâng biển cho Tàu Cộng.

Quên quá khứ tị nạn cũng được, nhưng đừng làm cản trở, đừng tiếp sức cho Cộng Sản trong cuộc chiến đòi tự do, dân chủ cho quê hương, đừng phản bội xương máu chiến sĩ

đã hy sinh cho cuộc chiến vì tự do chống giữ miền Nam chống lại sự xâm lăng của Cộng Sản.

Tôi muốn nhắc lại chuyện tị nạn vì hôm nay quanh tôi, những người chỉ mới đây, như mới ngày hôm qua đến xứ sở này còn ngờ ngạc xin làm người tị nạn Cộng Sản mà hôm nay đã xuề xoang áo gấm về làng, hưởng thụ, huênh hoang với hai chữ Việt Kiều.

Có những người, những đảng phái vì ham danh háms lợi còn quay về hợp tác, bênh vực cho cái chế độ CS tàn ác. Có những con buôn, những nhà báo đốn mạt, chỉ vì vài trăm bạc, vài chục bạc trả cho một cái quảng cáo thương mại hàng tháng trên những tờ báo chợ mà bán rẻ lương tâm, tro trên tuyên truyền, ca ngợi Cộng Sản. Tôi đã nhìn một người chủ báo mà nghĩ thầm "Cái mặt này, cái con người này chỉ đáng giá từ năm chục đến một trăm".

Để tưởng nhớ những người đã và đang hy sinh trong lao tù cộng sản và những người đã bỏ mình trên biển cả vì cộng sản.

Tôi rời Huế ngày 20-3-1975, trên một chiếc La Dalat tải nhỏ. Tôi đưa mẹ và hai em tôi cùng với một số người khác cho đạt tải tối đa của chiếc xe. Vì vào thời điểm đó ai cũng cần phải "chạy"! Trên đường từ Huế vào Đà Nẵng xe cộ nối đuôi nhau, tất cả các loại xe, rồi người đi bộ, người gánh gồng. Cả thành phố Huế, người dân Thừa Thiên Huế, người dân Quảng Trị chạy vào. Tất cả đều chạy! Ngày ấy chúng tôi quen gọi là "chạy giặc"! Từ "Chạy giặc" được dùng vào dịp Tết Mậu Thân khi người dân phải chạy thoát những vùng bị Việt cộng chiếm đóng. Đến Mùa hè Đỏ lửa năm 1972, "chạy giặc" mới được sử dụng đại trà khi người dân Quảng Trị chạy vào Huế, rồi người dân Huế lại chạy vào Đà Nẵng, để diễn tả những cuộc bỏ chạy, "bỏ của chạy lấy người" hầu thoát cho được sự thống trị của cộng sản. Người dân miền Trung, qua thảm họa Tết Mậu Thân, bắt đầu hiểu Cộng sản hơn và biết sợ Cộng sản.

Cứ nhìn vào những gì xảy ra trên hơn 100 km đường bộ từ Huế vào

NỖI ĐAU

Trên Ngôn Luận * Bán Nguyệt San

ngày 30 tháng 4

.....**Lê Đạo**.....

Đà Nẵng thì có thể đọc được tâm tư người dân nghĩ gì khi phải bỏ của chạy lấy người. Chính nỗi ám ảnh, nỗi kinh hoàng về tính man rợ của Cộng sản làm họ phải bỏ tất cả, từ mái nhà thân yêu cho đến mồ mã tổ tiên... phải bỏ tất cả để tìm cái sống. Bởi vì sống với cộng sản thì chết còn sướng hơn!

Vào Đà Nẵng, tôi tham gia cứu trợ đồng bào từ Huế vào, cập ở bến tàu Bạch Đằng. Chúng tôi mang cơm vắt đến bến Bạch Đằng để cứu trợ người dân từ Huế vào bằng đường biển. Thành phố Đà Nẵng những ngày ấy chật ních người. Nhà anh họ của tôi phải chứa đến 40 người từ Huế vào. Tất cả đang lánh nạn: "nạn cộng sản". Mẹ tôi bảo tôi mua vé máy bay một mình vào Sài Gòn để có thể tiếp tục học vì bà nghĩ rằng Cộng sản chiếm thì hết học. Tôi thì vì hăng say công tác cứu trợ nên quên đi chuyện bỏ chạy tiếp. Bố tôi không dám bỏ nhiệm sở nên vẫn ở lại Huế. Chẳng lẽ tôi bỏ bố tôi ở Huế, mẹ và hai em tôi ở Đà Nẵng để một mình vào Sài Gòn? Tôi thương mẹ vì bà ấy nghĩ đến tương lai của tôi mà chấp nhận ở lại không có tôi.

Thế rồi ngày 29-3 Đà Nẵng mất. Bầu khí u buồn phủ kín thành phố. Người dân thì chạy ngược chạy xuôi. Thành phố hỗn độn nhưng lạnh ngắt. Không ai nói với ai một lời! Hình như ai cũng để cho đầu óc mình tưởng tượng về cái gọi là chủ nghĩa cộng sản, về cuộc sống trong xã hội cộng sản. Chủ nghĩa cộng sản là thiên đường mà sao ai cũng bỏ chạy?

Một tháng sau thì Saigon mất! Nỗi buồn sâu thẳm hiện rõ trên mỗi một nét mặt. Và thế là tôi phải đưa mẹ và em tôi trở lại Huế.

Thành phố Huế là thành phố của công nhân viên chức và học sinh sinh viên. Cơ quan hành chính thì đã về tay cộng sản, trường học cũng thế, rợp đỏ cờ máu lại thêm tiếng nhạc ran rảng nhức tai. "Giải phóng

miền Nam" là bài phải nghe đi nghe lại nhiều nhất. Miền Nam được "giải phóng" ư? Tôi hoàn toàn không tin là như thế!

33 năm trôi qua, miền Nam ra như thế nào sau cái ngày lịch sử ấy, mà nhiều người vẫn quen miệng gọi là "ngày giải phóng"?

Trở lại với trường học, chúng tôi bắt đầu bị quản lý bởi tổ trưởng, lớp trưởng, Hội Liên hiệp Thanh niên, Đoàn Thanh niên Cộng sản. Những bộ mặt tổ trưởng, lớp trưởng, là những tên cơ sở nằm vùng hoặc là lý lịch có cha tập kết, liệt sĩ... Họ trở thành những tên an ninh của trường, của đảng. Nhà trường trước đây không hề có "an ninh, cảnh sát", nhưng sau cái ngày 30-4-75 thì lại có một lực lượng an ninh rất hùng hậu. Chúng nó là con cái những người có công với chế độ, được chế độ tin tưởng xử dụng.

Chúng tôi không còn được tự do phát biểu, hát hò lẫn trò chuyện như ngày trước mà phải để ý đến chung quanh. Chúng tôi phải bắt đầu một khóa học chính trị. Sinh hoạt tổ để thảo luận, rồi còn phê bình và tự phê bình. Và cứ như thế, chúng tôi phải cảnh giác mọi chuyện, mọi người. Hàng tuần phải đi lao động ngày chủ nhật gọi là "lao động xã hội chủ nghĩa". Chúng tôi không thể giải thích được mục đích của những buổi lao động này và thường được động viên rằng "lao động là vinh quang"!? Cho dù có vinh quang hay không, chúng tôi cũng phải lao động mà chẳng được có ý kiến.

Trước ngày tốt nghiệp, ai ai cũng phải hát: "Đi bất cứ nơi đâu mà đất nước đang cần!". Thế nhưng đoàn viên, đảng viên thì không phải đi bất cứ nơi đâu cả, mà được giữ lại trường để làm giảng viên, cho dù họ là những top ten tính ngược từ dưới lên. Còn những top ten thực sự thì phải đi đến những nơi xa xôi hẻo lánh, vùng kinh tế mới. Điều này giải thích lý do tại sao đã 33 năm mà nền giáo dục ngày một tụt dốc.

Thầy dốt thì trò cũng dốt, và từ thế hệ này sang thế hệ khác, dốt truyền dốt lại cho dốt. Những vị đó bây giờ được hợp thức hóa bằng cấp là tiến sĩ, thạc sĩ, chuyên khoa cấp 1, 2 nhưng vẫn vậy.

Xin được đơn cử một thí dụ điển hình: Sau một phần tư thế kỷ, tôi trở lại trường xưa. Tôi muốn vào thư viện nên hỏi người bạn của tôi thể thức để kiểm sách và tài liệu như thế nào, vì sợ rằng một phần tư thế kỷ, thư viện sẽ phải văn minh hơn, tân tiến hơn. Hồi trước 1975, muốn tìm sách thì vào tủ thẻ, lục cho được cuốn sách mình chọn và ghi tên sách, tên tác giả, nhà xuất bản và số hiệu. Sau đó đưa cho nhân viên thư viện, họ sẽ mang ra cho mình cuốn sách theo yêu cầu. Còn bây giờ, muốn mượn sách chỉ việc nói tên sách là có ngay. Nhân viên thư viện giỏi hơn xưa chăng? Không! Đó là vì sinh viên bây giờ không đọc được sách ngoại văn mà chỉ đọc được sách tiếng Việt. Mà sách tiếng Việt thì không quá con số 100! Tủ thẻ danh mục sách xem như không còn xử dụng nữa!!! Có lẽ với câu chuyện thư viện trên, chúng ta có thể thấy 30-4-75 là cái mốc của một sự tụt dốc trở về với sự lạc hậu! Không những thế, tệ nạn mua điếm trở nên phổ biến bắt đầu từ thập niên 80 và tăng dần cho mãi đến hôm nay. Nhà giáo bây giờ cũng phải chạy đua để làm giàu. Bởi lẽ một nhà trí thức nọ đã phát biểu: "Luc này phải làm giàu, bắt chấp mọi giá!", nghĩa là bằng mọi thủ đoạn. Khẩu hiệu đó nay ngày càng đậm nét. Kể cả ngành y tế: chẳng hạn bác sĩ khuyên bệnh nhân trốn viện để về nhà chữa tư với mình! Đúng là bằng mọi thủ đoạn, kể cả cái chết của đờn bé sơ sinh bị ỉa chảy mất nước nếu xảy ra!

Giáo dục và y tế chẳng phải là hai lãnh vực quan trọng nhất cho một xã hội sao? Nếu đem so sánh với xã hội trước thì 30-4-75 đúng là ngày đánh dấu cho sự tụt dốc về mọi mặt, đặc biệt là giáo dục và y tế.

Về giáo dục:

Văn bằng của Việt Nam thời cộng sản không được một nước nào trong khu vực công nhận. Có người

mang học vị tiến sĩ nhưng chẳng biết một ngoại ngữ nào!!! Trình độ học sinh tốt nghiệp phổ thông thì quá kém về mọi mặt, đặc biệt là ngoại ngữ. (Trước 1975, cấp 1 học 1 ngoại ngữ và cấp 2 học 2 ngoại ngữ). Học phí ngày càng tăng tạo điều kiện cho một số học sinh sinh viên bỏ học. Không những thế, học phí tăng nhưng chất lượng giáo dục hoàn toàn không tăng. Tệ nạn làm tiền học sinh bằng hình thức mua điểm, dạy thêm vẫn ngày càng phổ biến.

Điều tồi tệ nhất là ngành giáo dục chỉ nặn ra những con người hoàn toàn ngoan ngoãn vâng phục đảng và nhà nước cộng sản, thấy sai lầm và tội ác của cộng sản trước mắt mà vẫn không dám phản đối (trừ một thiểu số rất hiếm hoi).

Về y tế:

Bác sĩ được đào tạo đại trà và thậm chí rất què quặt cả kiến thức lẫn chuyên môn. Đa số bác sĩ không có khả năng nghiên cứu. Đặc biệt là bác sĩ hệ chuyên tu: có người chưa tốt nghiệp trung học phổ thông, năng lực cũng như kiến thức quá hạn chế. Đa phần không được rèn luyện đạo đức và từ đó sản sinh biết bao nhiêu tệ nạn xã hội trên cơ sở vừa dốt nát vừa thiếu phẩm chất đạo đức.

Viện phí ngày càng tăng trong khi thu nhập người dân không tăng. Mạng lưới bảo hiểm y tế rất tồi, bị những quan chức lợi dụng vào các xét nghiệm cũng như chỉ định cao cấp. Còn nếu đến bệnh viện với bảo hiểm y tế thì việc khám và điều trị rất hời hợt và không hiệu quả.

Tình trạng trẻ em suy dinh dưỡng ngày một tăng. Trong khi chương trình chống suy dinh dưỡng không được chỉ đạo đúng mức.

Về kinh tế:

Họ huênh hoang là gia nhập WTO nhưng họ đâu có đủ trình độ để nắm vững luật chơi của tổ chức toàn cầu này!

Một nền kinh tế "nửa nạc nửa mỡ" sẽ đưa nhân dân về đâu? Tiến sĩ Lê Đăng Doanh đã phải khóc với cái gọi là "kinh tế thị trường định hướng xã hội chủ nghĩa"! Và giả như có mười vị như Tiến sĩ Doanh thì cũng không làm gì được một khi

mà chính trị vẫn song hành với kinh tế và chi phối kinh tế.

Lạm phát phi mã do ai và ai sẽ là kẻ gánh chịu? Người dân ! Công nhân đang khóc khi mà giá sinh hoạt tăng chóng mặt mà đồng lương thì tăng không đáng kể. Một số công nhân với đồng lương trên dưới một triệu đồng rồi cũng chỉ đủ để nuôi cái miệng. Và tối lại ra via hè năm là chuyện sẽ đến trong nay mai không xa. Nông dân thì vừa mất đất, giá nông sản không được bảo hộ. Họ sẽ làm gì đây khi chẳng có lương để được tăng?

Về tôn giáo:

· Phật giáo bị chia rẽ và chi phối bởi cái gọi là quốc doanh.

· Công giáo thì hạn chế đào tạo tu sĩ, phong chức và bổ nhiệm.

· Tin Lành, Cao Đài thì bị khống chế trong tổ chức và sinh hoạt.

· Đất đai các Giáo hội bị chiếm dụng bằng cách này cách khác.

33 năm qua nhân dân cần rằng không nói được một lời bởi tự do ngôn luận bị khống chế tuyệt đối. Chỉ nhà nước mới có quyền được nói. Nói hưu nói vượn cũng chỉ nhà nước mới được. Hơn 700 tờ báo là tiếng nói của nhà nước. Còn nhân dân không được nói, và điển hình là bị "bịt miệng" bằng vũ lực nếu không nói là bị bắt bớ, hành hạ, áp bức tột độ. Cụ thể là biết bao vụ dân oan mất nhà mất đất không kêu được với ai!

33 năm, người dân vẫn phải chịu đựng, thắt lưng buộc bụng để trông đợi một thiên đường cộng sản chủ nghĩa đang ở cuối chân trời!

Toàn dân đang thắt lưng buộc bụng để nuôi một đám đầy tớ gồm hai bộ máy: một là chính quyền, hai là đảng.

Cả "đám đầy tớ" này đang đè đầu cỡi cổ nhân dân. Họ sống không cần vào đồng lương. Đồng lương họ chỉ cần đủ cho một châu bia ôm, karaoke ôm cũng được. Họ có nhiều cách để kiếm tiền. Họ được cấp 1 nhà, 2 nhà rồi mua thêm nhà và rồi cho thuê... Đó là chưa nói đến việc họ rút ruột ngân sách, buôn lậu, nhập hàng hóa vật tư với tiền thật nhưng là hàng giả,... Họ có cả 1001 cách để kiếm tiền, mà tham nhũng là cách phổ biến nhất.

Nhìn lại chặng đường 33 năm, nhà cầm quyền cộng sản đã làm được gì cho quê hương đất nước này? 33 năm một nửa đời người, thế mà nhà cầm quyền cộng sản đã làm được gì? Xây dựng hay phá hoại? Giang sơn tổ tiên để lại, họ bảo vệ hay là đem đi triều cống?...

33 năm qua, biết bao tội ác nhà cầm quyền cộng sản này đã gây ra! Tội ác của lũ Việt gian bán nước này không bút mực nào tả xiết! Một ngày nào đó chúng phải trả lời trước quốc dân trong và ngoài nước.

Nhưng trước mắt thì sao? Nếu còn một con đường nào để "chạy giặc" thì nhân dân sẽ chạy. Cho dù biết rằng con đường đó có thể đưa đến cái chết như đồng bào ta đã tìm đường vượt biển.

Nhưng không! Nhân dân không còn chạy đâu nữa bởi đã có một con đường. Đó là: Con đường DÂN CHỦ. Con đường mà những người tiên phong đã mở ra để đưa nhân dân thoát khỏi ách thống trị man rợ, hung tàn của cộng sản. Con đường mà Khối 8406, các anh hùng như Linh mục Nguyễn Văn Lý, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Luật sư Nguyễn Văn Đài, Luật sư Lê thị Công Nhân... đang soi dẫn để toàn dân đi theo. Và nhân dân ta không còn phải "chạy giặc" mà là đòi mật với giặc để giành lấy TỰ DO - DÂN CHỦ. Chỉ có TỰ DO - DÂN CHỦ mới có thể cứu được quê hương xứ sở đang ngày càng bị chúng phanh thây xẻ thịt, đem dâng cho ngoại bang và chia chác lẫn nhau.

Chúng ta tin rằng, với sự cổ vũ và tiếp sức của ba triệu đồng bào hải ngoại, NỖI ĐAU NGÀY ẤY sẽ được biến thành CHIẾN THẮNG.

Thành viên X-cafe tại Sài Gòn bị công an thẩm vấn

Bắt đầu từ hôm 09-04-2008, một số thành viên X-cafe là công dân VN sống tại Sài Gòn đã bị triệu tập lên cơ quan Công An để thẩm vấn. Các cuộc thẩm vấn kéo dài nhiều giờ trong vòng vài ngày, xoay quanh việc tham gia diễn đàn X-cafevn.org và viết bài "tuyên truyền nói xấu Đảng và Nhà nước, tạo tâm lý hoang mang cho xã hội". Trước diễn biến này, Ban Quản trị ĐĐ X-cafevn.org đã minh định:

- Kể từ khi thành lập cho đến nay, X-cafevn.org luôn đóng vai trò một diễn đàn tự do ngôn luận dành cho

nước ta, chẳng bao giờ họ từ bỏ tham vọng Đại Hán, tham vọng nước lớn và họ luôn coi thường chính phủ, nhân dân Việt Nam ta. Vừa qua chính quyền Trung Quốc đã ngang ngược thành lập huyện Tam Sa bao gồm 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam ta là một hành động xâm lược trắng trợn, chúng đang ngày càng xâm lấn đất đai bờ cõi và giết hại nhân dân ta. Năm 2008 là năm mà Trung Quốc tổ chức thể vận hội Olympic và với mục đích cao cả của hoạt động Olympic là mở rộng giao lưu và tăng cường hợp tác hữu nghị giữa các nước, vì hòa bình và tiến bộ trên thế giới thì chúng tôi thấy rõ ràng chính quyền Trung Quốc hoàn toàn không có thực tâm làm những việc như vậy, sự việc tẩy chay Olympic của công chúng thế giới đã làm chúng tôi hiểu rõ thêm dã tâm của nhà cầm quyền Trung Quốc.

Với lá đơn này, chúng tôi kính mong các cơ quan, đoàn thể cá nhân... hết sức giúp đỡ chúng tôi trên con đường đi tìm công lý, để những thể lực gây ra sự đau thương cho chúng tôi phải có trách nhiệm trước hậu quả mà họ đã gây ra.

Thanh Hóa, ngày 30-3-2008.

Đại diện các gia đình ngư dân.

(đã ký).

Bốn người đứng tên đại diện trong đơn.

Nhà Lê Văn Xuyên

Chi Thanh, vợ Lê Văn Xuyên

Nhà Nguyễn Văn Tông

Nhân chứng Nguyễn Văn Dũng

của Trung Quốc bắn vào tàu đánh cá của Việt Nam làm chết 8 người và một số người khác bị thương mà nhà cầm quyền VN vẫn im lặng không dám lên tiếng phản đối một cách mạnh mẽ. Báo chí dưới sự chỉ đạo của CSVN đã không dám thực hiện những phóng sự làm sáng tỏ vấn đề này. Cho đến nay nhiều bạn trẻ ray rứt đã đích thân tới Thanh Hóa để tìm hiểu sự thật và chia sẻ niềm đau của các gia đình nạn nhân. Trong chương trình hôm nay chúng tôi xin mời Quý thính giả theo dõi lời tường thuật của cô Phạm Thanh Nghiên, một trong những người đã tham gia chuyến đi này. Xin chào cô PTN, xin mời Cô lên tiếng chào quý thính giả của đài.

Phạm Thanh Nghiên: Xin kính chào quý thính giả của đài Chân Trời Mới và chào anh Hoàng Hà.

Hoàng Hà: Trước hết xin cô có đôi lời giới thiệu về cô ạ!

Phạm Thanh Nghiên: Tôi là PTN, đang sinh sống ở Hải Phòng, sinh năm 1977, tôi là một trong những người đã ký tên vào Khôi 8406, làm thành viên của Khôi từ tháng 9 năm 2007.

Hoàng Hà: Xin Cô cho biết Cô đi thăm những gia đình ở Thanh Hóa vào lúc nào?

Phạm Thanh Nghiên: Thưa tôi đã đi thăm viếng các ngư phủ, các nạn nhân Thanh Hóa của vụ việc 3 năm về trước, vào tháng 3-2008.

Hoàng Hà: Xin cho biết động cơ nào thúc đẩy Cô thực hiện chuyến đi này?

đặc biệt là việc họ tuyên bố xây dựng cơ quan hành chính Tam Sa, để trực tiếp quản lý 2 quần đảo Trường Sa và Hoàng Sa của VN, cùng với hàng loạt tội ác mà họ đã thực hiện đối với ngư dân của chúng ta trên Vịnh Bắc Bộ. Qua vụ việc tháng 1-2005 đối với ngư dân Thanh Hóa, họ đã tấn công và bắn giết làm 8 người chết và 2 người bị thương. Từ sự việc đó tôi đã thực hiện chuyến đi Thanh Hóa để tìm hiểu sự thật và muốn chia sẻ tấm lòng của chúng tôi dành cho họ, đặc biệt về tinh thần. Tôi thấy rằng thay vì công khai làm rõ những hành động của chính quyền cộng sản Trung Quốc thì bên phía chính quyền cộng sản Việt Nam che đậy, bưng bít mọi sự việc và không muốn cho người dân biết điều đó. Câu hỏi được đặt ra là Trung Quốc còn lấn tới đâu, nếu chính quyền Việt Nam còn tiếp tục im lặng, che giấu sự thật mãi như vậy. Là một thanh niên biết được vấn đề đó thì chúng ta, không riêng gì cá nhân tôi hay là người bạn đồng hành của tôi, có mặt trong chuyến đi vừa rồi, trách nhiệm của chúng ta là phải lên tiếng, nói lên sự thật. Với mong muốn như vậy, chúng tôi đã thực hiện chuyến viếng thăm để tìm hiểu vụ việc xảy ra trong tháng 1-2005.

Hoàng Hà: Xin cô cho biết tình hình chung của các gia đình nạn nhân ra sao?

Phạm Thanh Nghiên: Xin bổ sung thêm câu hỏi của anh Hà vừa rồi về động cơ. Tôi cũng muốn nói với những gia đình nạn nhân và những người sống sót trở về. Chúng tôi muốn chuyển tới họ một thông điệp rằng: Họ hãy nói lên sự thật vì chỉ có sự thật và lòng dũng cảm mới chiến thắng được tội ác, vì thế mà tôi mới thực hiện chuyến đi.

Anh HH vừa hỏi tới gia đình của họ hiện nay, cuộc sống của họ rất là khó khăn. Qua những hình ảnh mà tôi đã đưa lên mạng thì chúng ta cũng có thể hình dung những khó khăn của họ như thế nào. Tôi cũng muốn nói thêm và nhấn mạnh thêm một điều. Quả như đã dự đoán, sau khi tôi cho phổ biến bài viết của tôi cuối chuyến đi tìm hiểu sự thật, họ đã bị chính quyền gây khó dễ. Tôi

Tường trình chuyến thăm viếng các nạn nhân đánh cá bị Trung Quốc sát hại tại vùng biển

-----Phạm Thanh Nghiên trả lời pv của Chân Trời Mới 20-03-08-----

Hoàng Hà: Kính thưa quý thính giả, sự việc chính quyền Việt Nam im hơi lặng tiếng trước những hành động trắng trợn xâm chiếm Hoàng Sa và Trường Sa từ nhiều tháng qua đã làm cho toàn dân phần nộ. Điều này đã làm nhiều người nhớ tới thảm cảnh cách đây 3 năm, khi tàu

Phạm Thanh Nghiên: Như lời giới thiệu của anh, chúng ta đã biết rồi, những hành động thù nghịch công khai của chính quyền cộng sản Trung Quốc đối với dân tộc VN đã quá rõ ràng. Và từ việc họ tiến hành những cuộc chiến tranh xâm lược đối với dân tộc ta từ tháng 2-1979 cho đến những hành động gần đây,

đã liên lạc với họ qua điện thoại thì tôi được biết - cụ thể là gia đình ông Lê Quang Tín, bố của nạn nhân Lê Quang Trọng, đã bị công an tới nhà hạch hỏi. Sáng nay tôi cũng có điện thoại cho bà Lê Thị Tâm là mẹ của cậu Nguyễn Phú Biên, nạn nhân trẻ nhất mới có 20 tuổi. Bà cho biết cách đây 5 ngày công an đã tới nhà bà. Bà có hỏi: “Các anh là ai? Các anh ở đâu đến?” Họ nói: “Chúng tôi là ai, chúng tôi từ đâu tới, không mắc mớ gì tới bà cả!”.

Đó là một hành động rất là xác xược, khi tới nhà dân và bị chủ nhà hỏi mà trả lời như vậy. Mục đích việc họ tới nhà dân là hỏi xem chúng tôi đến với ý đồ gì, tên tuổi như thế nào và có để lại số điện thoại không. Nói chung là họ điều tra như điều tra tội phạm, tôi khẳng định như vậy. Bà Lê Thị Tâm trả lời: “Các anh chị đó chỉ tới để thấp nhang cho con trai tôi thôi”.

Thật sự chúng tôi tới để động viên, để hỏi thăm sức khỏe và để thấp nhang cho cậu Biên, đúng như lời bà Tâm nói. Chúng tôi không có gì làm quá đáng để chính quyền phải lo ngại. Tôi khẳng định họ lo ngại là vì họ sợ sự thật. Còn những gia đình khác thì tôi chưa liên hệ được để xem họ như thế nào, nhưng nói chung thì đời sống họ rất là khó khăn. Trong số đó tôi biết anh Thảo có chị vợ lao động nước ngoài, lao động ở Đài loan chưa về mà gia đình rất là khổ sở. Đó là một trong những người sống sót trở về. Họ cho biết họ không còn dám đi đánh bắt xa bờ nữa, mà chỉ dám làm thuê trên bờ. Thứ hai, họ chỉ còn đánh bắt ở vùng ven biển thôi, không dám đi xa, vì lo sợ sự đe dọa của Trung Quốc, lo sợ cho tính mạng của họ.

Hoàng Hà: *Nhìn lại thảm trạng vừa qua thì gia đình của các nạn nhân có những nhận định ra sao về hành động của Trung Quốc và phản ứng của chính quyền Việt Nam như thế nào?*

Phạm Thanh Nghiên: Về thảm cảnh vừa rồi, tất cả những gia đình mà tôi đã được gặp, cả những cá nhân trở về lẫn thân nhân của các nạn nhân đều khẳng định một điều rằng việc làm của TQ là một tội ác,

hoàn toàn phi lý, và người nhà của họ đã chết oan. Họ cũng rất ngạc nhiên là vì sao chính quyền Việt Nam lại không giải quyết vụ việc này trong khi, như ghi chép của tôi, họ cũng muốn làm một cái đơn tập thể, muốn chính quyền TQ chịu trách nhiệm về những gì mà TQ gây ra. Thế nhưng chính quyền VN chẳng những không giúp đỡ họ mà còn có thái độ ngăn cản. Điều này tôi đã nhận thấy qua sự e dè khi tôi trao đổi với họ. Những người mạnh mẽ hơn thì họ nói thế, những người còn lại không dám nói là chính quyền, mà nói rằng đó chẳng qua là điều không muốn. Chính quyền cũng có nói là không nên làm gì cả. Tức là phía chính quyền VN khuyên họ không nên làm gì cả, không làm gì được đâu. Không có sự hướng dẫn hay trợ giúp gì cho họ cả nên họ đành phải chấp nhận. Vì họ cũng nói thẳng một điều rằng, họ biết là mình đúng nhưng vì trình độ họ có hạn, rồi 1001 nỗi sợ nên họ không dám làm điều mà lẽ ra họ phải làm và chính quyền phải làm. Những gia đình khác mạnh mẽ hơn, họ thấy chính quyền không giúp đỡ họ, không lên tiếng cho họ là một điều sai lầm. Họ rất bức xúc. Qua trao đổi với họ, tôi thấy họ vẫn muốn có sự giúp đỡ từ chính quyền. Họ muốn mọi người quan tâm đến vụ việc của gia đình và con em họ.

Hoàng Hà: *Cô có cơ hội gặp gỡ những nạn nhân. Cô có thể cho biết thêm về những nạn nhân bị bắt về TQ suốt một tháng trời để điều tra. Tình trạng điều tra của chính quyền TQ đối với họ như thế nào?*

Phạm Thanh Nghiên: Khi trực tiếp kể chuyện với tôi, họ cho biết một hai ngày đầu công an TQ đưa đi thẩm vấn mỗi ngày một lần, trên dưới một tiếng gì đó. Không khí không quá căng thẳng. Nhưng sau hai ba ngày thì bộ ngoại giao Việt Nam sang xin gặp các nạn nhân. Họ bảo: “Chúng tôi nói với các anh rằng các anh cố gắng ở lại cải tạo cho tốt và đừng cãi lời người ta. Phần chúng tôi, chúng tôi sẽ cố gắng đưa các anh về trước Tết”.

Anh Hoàng Hà biết rồi đó, bộ ngoại giao đã giữ lời hứa, tức là đã đưa họ về trước Tết, đúng ngày 30

Tết. VN có câu “30 chưa phải là Tết” mà anh. Nhưng có điều lạ là sau khi người của bộ ngoại giao VN sang để ủy lạo và nói một câu rất buồn cười như vậy, thì hai ba ngày sau số lần các ngư phủ bị đưa đi thẩm vấn lại dài hơn, một ngày hai ba lần và mỗi lần hai ba tiếng, rất là mệt mỏi và căng thẳng. Bản thân anh Dũng, khi gặp tôi, thì cho biết là đã bị họ đánh, tát, đá. Trong quá trình làm việc thẩm vấn thì có một người phiên dịch ra tiếng Việt để hỏi các anh. Sau mỗi lần thẩm vấn, các anh đều phải ký vào một văn bản bằng tiếng TQ mà các anh không được đọc, không được biết chút gì về nội dung, nhưng vẫn phải ký vào. Những việc làm bên TQ là như vậy.

Khi tôi hỏi các ngư phủ rằng: “Các anh có khai gì không?” thì có nhân chứng nói với tôi: “Tôi có làm gì đâu mà khai! Tôi không biết gì để mà khai cả và cũng không có gì để mà khai cả”. Tôi vặn hỏi lại: “Họ đã hỏi những gì?” Các anh ấy nói rằng bây giờ đã ba năm qua rồi mà vẫn còn rất là sợ hãi, không nhớ được hết, nhưng khẳng định là không có gì để khai cả, tuy nhiên đã ký vào biên bản họ đưa cho.

Hoàng Hà: *Được biết thêm, khi ngư dân VN bị bắt đưa về TQ, có một số người bị thương. Họ chữa trị ngư dân bằng hình thức như thế nào?*

Phạm Thanh Nghiên: Cậu Thái nói với tôi là họ “làm sống em”! Nghĩa là họ chữa trị, dùng dao y tế khoét da, khoét vết thương để lấy viên đạn ra mà không dùng thuốc gây tê. Vô cùng đau đớn. Họ đem qua đó, làm xong thì trời đã tối. Họ nhốt các ngư phủ còn sống mỗi người một phòng, còn xác chết thì họ cho vào túi ny-lông và xếp ở đâu đấy. Các ngư phủ hôm đó trải qua một ngày một đêm rất kinh hoàng. Sáng hôm sau, chưa hoàn hồn lại, chưa biết những gì xảy ra với mình, thì họ đã lôi hai người bị thương đi lấy cung.

Hoàng Hà: *Xin Cô một câu hỏi sau cùng: Cô và các bạn rút ra kết luận nào sau chuyến đi này?*

Phạm Thanh Nghiên: Hành động TQ gây ra năm 2005 là một

trong số những hành động, tội ác mà họ đã và đang gây ra cho đất nước và nhân dân VN chúng ta. Tôi nghĩ, những điều đó không nằm ngoài chiến lược bành trướng đại hán, bá quyền, nước lớn của những người lãnh đạo CSTQ. Đây là nguyên văn mà chính chính quyền CSVN đã khẳng định với TQ. Nếu sự việc này mà không được biết đến và quan tâm thì không chỉ gia đình các nạn nhân chịu đau khổ mà cả dân tộc cũng chịu đau khổ, chịu nhục rất lớn.

Thưa anh Hoàng Hà, tôi có suy nghĩ như thế này, không biết là có quá không. Tôi lo lắng là đến một ngày nào đó, chính người dân phải sống lưu vong ngay trên chính quê hương Việt Nam, nếu CSTQ cứ tiếp tục những hành động này và chính quyền CSVN vẫn im lặng, nhún nhường, nhu nhược một cách khó hiểu như thế này. Tôi lo một điều như vậy. Tôi cho rằng, khi chính quyền VN cố tình bưng bít thông tin, bưng bít sự thật, thì nhiệm vụ của những người đấu tranh cho một nền dân chủ cho VN, của những người còn lương tri trong bộ máy chính quyền CSVN, và của cả người dân, nạn nhân của tội ác TQ vừa rồi, là cần lên tiếng mạnh mẽ để nói lên sự thật. Vì chỉ có sự thật mới chiến thắng được tội ác của bá quyền TQ mà thôi. Tôi cũng hy vọng những nỗ lực của Phong Trào Dân Chủ VN, trong nước và của đồng bào hải ngoại sẽ vận động được tiếng nói của các tổ chức quốc tế. Chúng ta sẽ vận động cho điều này được đưa ra trước công luận quốc tế để được giải quyết.

Đây chỉ là vấn đề giữa TQ và ngư dân VN hay giữa chính quyền VN với ngư dân VN? Tôi cho đây là một vấn đề quốc tế rất nghiêm trọng; tôi cũng mong muốn là chúng ta nỗ lực kêu gọi sự quan tâm của quốc tế đến vấn đề này. Tôi nghĩ, trong tương lai, cá nhân tôi, các bạn tại VN, những người đang đấu tranh trong Phong Trào Dân Chủ, chúng ta sẽ có hành động cụ thể nào đó để càng ngày những sự thật này càng được phanh phui, đem ra để giải quyết. Đây là nguyện vọng của tôi sau chuyến đi này.

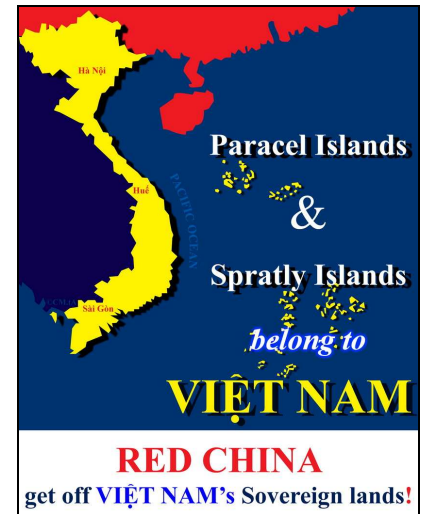
Tôi hy vọng chúng ta quan tâm đến những nhân chứng, gia đình các nạn nhân trong (tôi xin phép gọi là) sự kiện tháng 1 năm 2005. Vì bây giờ công an đã tìm tới những gia đình này rồi. Khi sự việc được biết đến thì họ sẽ gặp khó khăn. Tôi kêu gọi sự quan tâm dành cho họ.

Hoàng Hà: *Thưa Cô, xin cô trả lời câu hỏi cuối cùng của ngày hôm nay: Như Cô vừa trình bày, trong những ngày vừa qua công an CSVN tại địa phương, chưa biết là quận, huyện hay tỉnh đến, để gặp một số nạn nhân; có thể sẽ làm họ khó khăn hơn. Cô nhận định thế nào về điều này?*

Phạm Thanh Nghiên: Dạ thưa anh Hoàng Hà, đây là điều rất logic trong chủ trương của đảng CSVN cầm quyền hiện nay. Đó là họ muốn bưng bít thông tin và muốn trấn áp những gia đình nói lên sự thật. Rất có thể là họ sẽ đến. Tôi không biết mức độ sẽ như thế nào. Trước tiên, họ muốn các gia đình nạn nhân hãy im lặng. Điều tôi có thể khẳng định được là họ trấn áp thế nào đó để các gia đình sợ hãi không dám lên tiếng nói lên sự thật ra trước công luận. Rất có thể là khi tới tiếp cận, họ sẽ làm mọi cách để đạt được mục đích đó, không loại trừ việc họ sẽ bêu xấu tôi và những người khác, đặc biệt là Phong Trào Dân Chủ VN. Tôi hy vọng các gia đình này, trước nhất là vì nỗi đau mà họ phải hứng chịu, hai nữa là vì nhiệm vụ nói lên sự thật, mà họ sẽ mạnh mẽ, tinh táo đề đòi công lý với sự đồng viên và trợ giúp của tất cả người dân, trong nước cũng như hải ngoại, những người yêu công lý, muốn sự thật phải được phơi bày và trân trọng. Và tôi cũng muốn qua đài Chân Trời Mới của anh Hoàng Hà gửi lời nhắn đến tất cả Quý thính giả, đến đồng bào ở bên ngoài VN, hãy nỗ lực vận động, giúp đỡ họ, đặc biệt là về tinh thần để họ vững tâm vì đây không phải là trách nhiệm của riêng ai mà là trách nhiệm chung của tất cả chúng ta.

Hoàng Hà: *Xin cảm ơn Cô đã trả lời phỏng vấn ngày hôm nay.*

Hoàng Sa cùng với Trường Sa. Cũng là một dải sơn hà Việt Nam !

Hoàng Sa Trường Sa thuộc về VN ! Trung Hoa đỏ cút khỏi những vùng đất thuộc Chủ quyền Việt Nam !